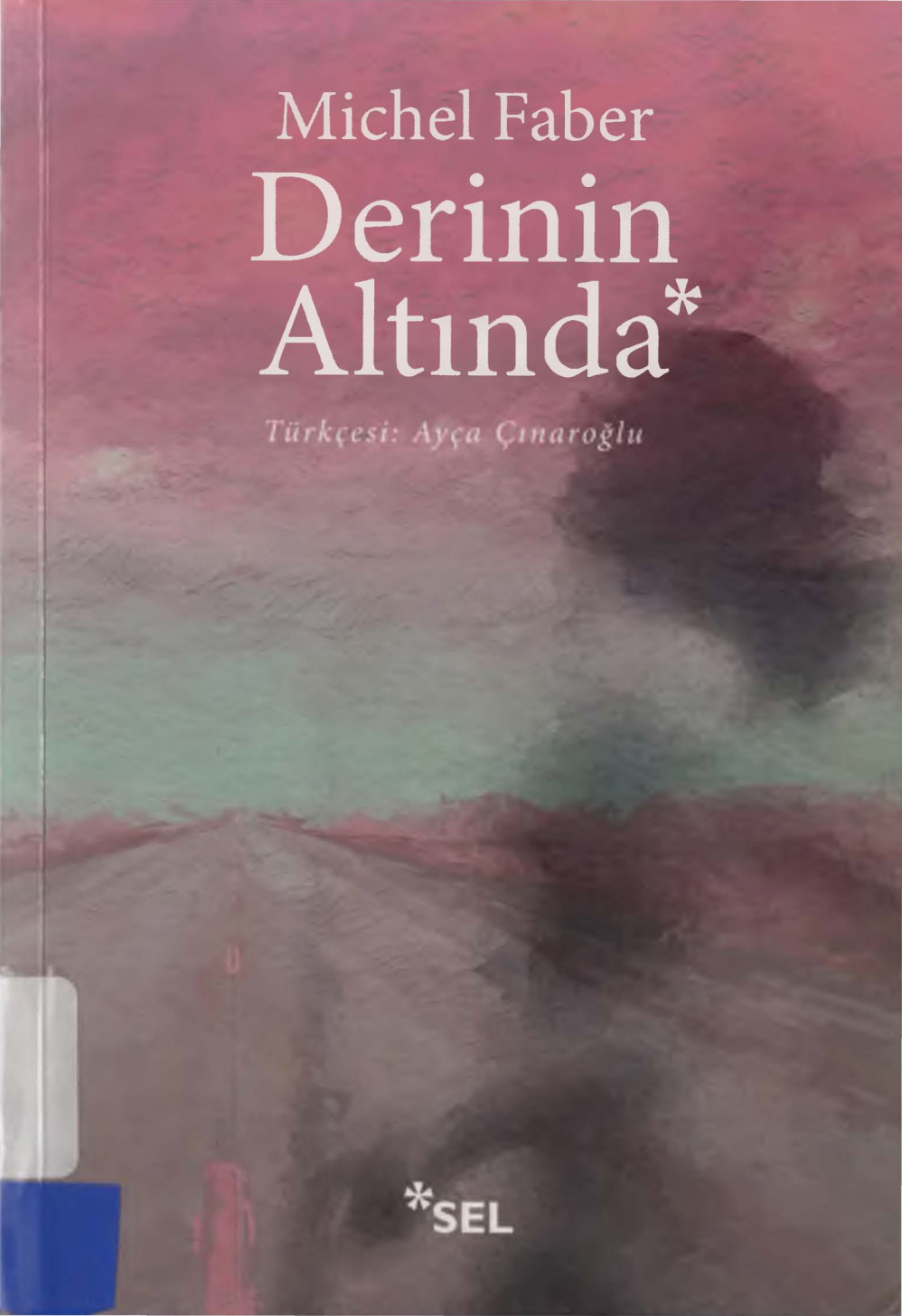
Michel Faber

Derinin Altında*

Türkçesi: Ayça Çınaroğlu

*SEL

DERİNİN ALTINDA*

MICHEL FABER, 1960'ta Hollanda'da doğdu. 1967'de ailesi Avustralya'ya göç etti. Melbourne Üniversitesi'nde felsefe, retorik ve İngiliz Edebiyatı eğitimi aldı. 1993'ten beri İskoçya'da yaşamaktadır.

Michel Faber'ın ilk romanı olan *Derinin Altında*, Whitbread Ödülü'nde finale kalmış, ayrıca Dublin Impac Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Yazarın *Yağmur Yağmalı*, *Yüz Doksan Dokuz Basamak*, *Cesaret Beşlisi*, *Günahkar Kırmızı Masum Beyaz* isimli diğer kitapları da yine yayınevimiz tarafından yayınlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 611
ISBN 978-975-570-627-6

DERİNİN ALTINDA
Michel Faber
Türkçesi: Ayça Çınaroğlu

Özgün Adı:
Under The Skin

© Michel Faber, 2001
© Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Gökçe Gündoğdu
Kapak tasarım: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Haziran 2013

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Michel Faber

Derinin Altında

Türkçesi. Ayça Çınaroğlu

Roman

1

ISSERLEY, otostopçuyu gördüğünde önce durmayıp önünden geçer, adamı kafasında ölçüp biçmek için zaman kazanırdı. Onun aradığı şey kaslı bir vücuttu. Ayaklı bir cazibe. Çelimsiz tipler işine yaramazdı.

Aslında ilk bakışta aradaki farkı anlamak şaşırtıcı derecede zor olabiliyordu. Şehir dışındaki bir yolda tek başına duran bir otostopçunun anıt ya da tahıl ambarı gibi bir kilometre öteden göze çarpacağını, arabayı sürerken ona sakin kafayla değer biçebileceğinizi, kafanızda elbiselerini çıkarıp vakit varken evirip çevirebileceğinizi düşünürdünüz; ama Isserley bunun böyle olmadığını öğrenmişti.

İskoçya'nın dağlık bölgelerinde araba kullanmak başlı başına ilginç bir işti; kartpostallarda görünenden çok daha fazlası olup biterdi hep. Yolun her iki tarafındaki kırlarda pusun hâlâ uykudan uyanmadığı bir kış günü şafak vaktinin sedefsi sessizliğinde bile A9 otoyolunun daha uzun süre boş kalacağından emin olmazdınız. Ne olduğu belirsiz orman yaratıklarının tüylü leşleri asfaltı her sabah yeniden kirletir, zamanın içinde canlı bir varlığın otoyolu doğal yaşam alanıyla karıştırdığı anın donuk imgesi olarak kalırdı.

Isserley de çoğunlukla böyle tarih öncesinden kalma sakin saatlerde işe girişirdi; öyle ki dünyadaki ilk araba onunki olabilirdi. Daha yeni tamamlanmış bir dünyaya indirilmiş gibiydi; sanki dağlar daha tam yerine oturmamıştı ve ağaçlı vadiler her an denize dönüşebilirdi.

Yine de küçük arabasıyla ıssız, hafifçe buğusu tüten yola çıkınca arkasında güneye giden araba trafiğinin oluşması çoğunlukla an meselesi olurdu. Dar bir patikada birbirini takip eden koyunlar gibi sürüp giden trafik, Isserley'in hızı belirlemesinden memnun olmazdı; arabayı daha hızlı sürmeliydi, yoksa korna yiyip çift yönlü yolun dışına atılırdı.

Aynı zamanda anayolda olduğu için ona bağlanan bütün küçük yollara da dikkat etmeliydi. Sanki bu farklılık doğal seçilimle belirlenmişçesine yol tabelaları kavşakların yalnızca birkaçını açıkça gösteriyordu; diğer kavşaklar ağaçların arasına gizlenmişti. Her ne kadar yol hakkı Isserley'in de olsa, kavşakları görmezden gelmek iyi bir fikir değildi. Sabırsızca titreşen bir traktör, her an yaydan fırlamak üzere bir yerlerde bekliyor olabilirdi; eğer yoluna atılacak olursa traktör kendi hatasından pek de zarar görmez, ama Isserley ziftin dört bir yanına saçılırdı.

Yine de en çok dikkatini dağıtan şey tehlikenin meydan okuması değil, etrafındaki baştan çıkarıcı güzellikti: ışıldayan yağmur suyu dolu hendek, balçıklı tarlada tohum ekme makinasının peşinden giden martı sürüsü, iki ya da üç dağın ötesinde beliren yağmur, hatta üzerinde uçan yalnız bir poyraz kuşu. Bunlardan herhangi biri Isserley'e yola neden çıktığını tamamen unutturabilirdi. Güneş doğup tepede yükselirken, Isserley uzaktaki çiftlik evlerinin altın rengine dönmesini seyrederek arabasını sürerdi; çok yakınındaki ruhsuz ve karanlık bir şeyse, ağaç dalı ya da kördüğüm olmuş bir yıkıntıdan kolları iki yana açık etli butlu bir iki ayaklıya dönüşürdü.

Bazen tam da otostopçunun elini teğet geçerken ve birkaç santim daha uzun olsalar parmaklarını yeni sürgün veren bir dal gibi koparıp atacakken birden neden orada olduğunu hatırlardı.

Frene basması söz konusu bile olamazdı. Onun yerine ayağını gaz pedalının üzerinde kımıldatmadan tutar, diğer arabalarla aynı çizgide kalır ve onlar gibi otostopçunun önünden basıp geçerken aklından fotoğrafını çekmekten başka bir şey yapmazdı.

Bazen, arabayı sürmeye devam ederken aklındaki görüntüyü gözden geçirdiğinde otostopçunun kadın olduğunu fark ederdi. Isserley kadınlarla ilgilenmiyordu, en azından o anlamda. Bırak onları başkaları alsındı.

Eğer otostopçu erkekse ve bariz bir şekilde sıskanın teki değilse genelde ona bir kez daha göz atardı. Üzerinde makul bir izlenim bırakmışsa, ilerden U dönüşü yapardı, durumu tehlikeye sokmamak için gözden uzaklaşınca tabii ki; çünkü onunla ilgilendiğini anlamasını istemezdi. Sonra yolun karşı tarafından trafik elverdiğince yavaşça geçerken adamı biraz daha incelerdi.

Nadir de olsa geri döndüğünde otostopçuyu bulamadığı da olurdu. Daha az ihtiyatlı ya da onun kadar seçici olmayan bir şoför, o dönüp gelene kadar durup adamı almış olurdu. Isserley gözlerini kısıp adamın durduğunu sandığı yere bakar, ama gördüğü yalnızca yolun çakıllı boş kıyısı olurdu. Bir yerlerde gizlenmiş işiyor mu diye (çünkü bunu yapmaya pek meyilliydiler) daha öteye, tarlalara ve çalılıklara göz gezdirirdi. Bu kadar kısa zamanda nasıl olup da ortadan kaybolduğuna anlam veremezdi. Vücudu öyle güzel, öyle *mükemmeldi* ki, neden şansını çöpe atmıştı? Onu görür görmez neden arabasına almamıştı?

Bazen kaybettiği şeyi kabullenmek öyle zor olurdu ki, onu kendisinden alan her kimse, belki bir yerde arabadan indirir diye umut ederek kilometrelerce sürmeye devam ederdi. Boşa harcanmış benzin dumanının arasından geçip giderken inekler hayret içinde ve tüm masumiyetleriyle bakakalırlardı.

Ama genellikle otostopçu önünden ilk geçtiği yerde aynen bekliyor olurdu; belki kolu çok az da olsa aşağıya düşmüş, (eğer yağmur başlamışsa) üstü başı biraz alacalanmış olurdu. Karşı yönden gelirken onun kalçalarına ya da omuzlarının kaslı olup olmadığına bakardı. Adamın duruşu da az çok bir şeyler belli eder, formunun zirvesinde bir erkeğin aşırı özgüveninin göstergesi olabilirdi.

Önünden geçerken ilk izlenimini doğrulamak için gözünü dikip ona bakar, kafasında adamın özelliklerini abartmadığına emin olurdu.

Beklentileri karşılıyorsa durup adamı arabasına alırdı.

Isserley bunu yıllardır yapıyordu. Hurdası çıkmış kırmızı Toyota Corolla'sıyla A9 otoyolunda dolaşmaya çıkmadığı gün yok denecek kadar azdı. Arka arkaya birçok kez işi yolunda gitmişken ve özgüveni yüksekken bile, son aldığı otostopçunun değerini sonradan anlayacağını düşünürdü. Hatta adamın gerçekten tatmin edici son otostopçu olacağı ve belki de bundan sonra kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceği hissine kapılırdı.

Aslına bakılırsa işin zorluğu bağımlılık yaratıcı bir heyecan veriyordu Isserley'e. Arabasında, hemen yanında onunla eve geleceğinden emin olduğu muhteşem bir bıçkın oturuyorsa bile şimdiden bir sonraki otostopçuyu düşünmeye başlayabilirdi. Bir yandan kaslı omuzlarının yuvarlaklığını ve tişörtünün altındaki şişkin göğsüne hayran hayran bakarken ve çıplak olduğunda ne kadar harika olacağını düşünmenin tadını çıkarırken, bir yandan da dışarıda bir yerde onu çağıran daha esaslı bir aday olması ihtimaline karşı yol kenarından gözünü ayırmazdı.

O gün iyi başlamamıştı.

Daha otoyola bile ulaşmadan uykudaki Fearn köyü yakınlarında, demiryolu köprüsünün altından geçerken yolcu tarafındaki lastiğin üzerinden bir yerden gelen bir tıkırtı fark etti. Arabanın o

tuhaf yabancı dilde ona ne demeye çalıştığını merak ederek nefesini tutup dinledi. Acaba tıkırtı bir yardım çağrısı mıydı? Anlık bir yakınma mı? Yoksa arkadaşça bir uyarı mı? Bir arabanın kendisini ifade etmek için ne yapabileceğini hayal ederek bir süre daha sesi dinledi.

Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi araba bu kırmızı Corolla değildi; özellikle de araba kullanmayı ilk öğrendiği gri Nissan arazi arabasını çok özlüyordu. Sorunsuz ve sakin bir arabaydı, neredeyse hiç ses yapmazdı, arkasında da yatak bile sığdırılabilecek dünya kadar yer vardı. Ama yalnızca bir yıl kullandıktan sonra elden çıkarmak zorunda kalmıştı.

O zamandan beri birkaç arabası olmuştu, ama hepsi de Nissan'dan küçüktü ve onun için özel yapılmış parçalar yeni arabaya nakledilince sorun çıkarmışlardı. Bu kırmızı Corolla'nın direksiyonu sertti ve bazen sağı solu belli olmuyordu. Şüphesiz iyi bir araba olmaya çalışıyordu, ama kendine has sorunları vardı.

Otoyol kavşağına birkaç yüz metre kala uzun saçlı ve sakallı bir genç, dar yolun kenarında sallana sallana yürüyor, bir yandan da otostop çekiyordu. Isserley gaza basıp önünden geçince o da tembelce elini havaya kaldırıp hareket çekti. Adama Isserley'in yüzü az çok tanıdık geliyordu, Isserley'e de onunki. Yakın yerlerde oturuyorlardı, ama bu gibi durumlar hariç hiç karşılaşmamışlardı.

Isserley'in civardan tanıdığı insanlardan uzak durmak gibi bir prensibi vardı.

Kildary'de A9 otoyoluna saparken kontrol panelindeki saate baktı. Günler hızla uzuyordu: Saat henüz 8:24'tü ve güneş çoktan doğmuştu. Gökyüzü birbirine sarılıp sarmalanmış bembeyaz bulut kümelerinin arkasında morumsu mavi ve ten rengiydi, havanın buz gibi ve açık olacağına işaret ediyordu. Kar yağmayacaktı, ama buz tutan yerler daha saatlerce ışıldayacak, hava daha ısınamadan akşam olacaktı.

Isserley'in amaçları doğrultusunda, böyle açık ve soğuk havalar emniyetli bir sürüş için uygundu, ama otostopçuları değerlendirmek için hiç de iyi değildi. Bazı sıradışı dayanıklı tipler ne kadar formda olduklarını göstermek için dışarı kısa kollu çıkabilirdi, ama çoğu Isserley'in işini zorlaştırmak için paltolara ve kat kat kazaklara bürünmüş olurdu. Bir deri bir kemik birisi bile eğer üzerinde yeterince giysi varsa kaslı biri gibi görünebilirdi.

Dikiz aynasından fazla trafik olmadığını görünce, biraz da arabadan gelen sesi test etmek için saatte altmış beş kilometreyle dolaşarak gitmek için kendisine izin verdi. Görünüşe göre ses kendi kendini tamir etmişti. Bu tabii ki kendi iyimserliğiydi. Hem bütün gece boyunca baş belası bir ağrı ve kabus dolu yarım yamalak bir uykudan sonra sabah yola koyulduğunda böyle düşünmek keyfini yerine getiriyordu.

Dar ve belli belirsiz burun deliklerinden derin derin ve güçbela nefes aldı. Hava, maskeyle verilen saf oksijen ya da eter gibi temiz ve keskindi, insanın başını hafifçe döndürüyordu. Zihni hiperaktif uyanıklıkla uykuya dalmak arasında kararsız kalmıştı, ama eğer yakın zamanda etrafta bir hareket olmazsa bilincinin ne tarafa kayacağını biliyordu.

Isserley otostopçuların genelde beklediği yerlerin bazılarının önünden geçti, ama kimsecikler yoktu. Yalnızca yol ve boş, geniş dünya vardı.

Başıboş birkaç yağmur damlası ön cama düştü ve silecekler tam görüş alanına kirli ve siyah–beyaz iki gökkuşağı izi bıraktı. Isserley temiz bir görüntü elde edene kadar kaportadaki depodan cama bitmez tükenmez bir dere gibi su fışkırttı. Bu eylem onu her nasılsa sanki kendi vücudundaki yaşamsal sıvılarından vermişçesine yormuştu.

İleriki bir zamanı düşünmeye çalıştı. Yanında genç ve seksi bir otostopçuyla bir yerlerde park etmiş olarak gözünde canlandırdı kendisini, ona dayanıp saçlarını düzeltirken ağır ağır nefes aldı-

ğını, onu pozisyona sokmak için belinden kavradığını hayal etti. Ama yine de fantazisi göz kapaklarının düşmesine engel olamıyordu.

Tam arabayı bir yere çekip biraz kestirecek yer aramayı düşünürken, ufkun tam altında bir karaltı fark etti. Hemen uykuyu üzerinden atıp gözlerini dört açtı, gözlüklerini düzeltti. Dikiz aynasında yüzünü ve saçlarını kontrol etti. Ruj sürmüş kadar kırmızı dudaklarını, denemek için hafifçe büktü.

Otostopçunun önünden ilk defa geçerken onun oldukça uzun boylu, geniş omuzlu, gündelik giyimli bir erkek olduğunu gördü. Hem baş parmağını hem de işaret parmağını sanki yıllardır bekliyormuş gibi gevşekçe kaldırmıştı. Ya da belki çok hevesli görünmek istemiyordu.

Geri dönüp geldiğinde adamın çok genç ve saçının İskoç hapishaneleri tarzı kısacık kesilmiş olduğunu fark etti. Giysileri çamur gibi donuk renkliydi. Ceketinin içini dolduran şey oldukça etkileyiciydi; gerçi kas mı yağ mı, henüz bilmiyordu.

Isserley son kez ona doğru arabayı sürerken, eşine az rastlanacak kadar uzun boylu olduğunu fark etti. Adam gözünü dikmiş ona bakıyor, büyük ihtimalle onu birkaç dakika önce de gördüğünü düşünüyordu, çünkü etrafta ondan başka gelip geçen pek de araba yoktu. Yine de ona işaret etmekte aceleci davranmadı, sadece elini tembelce uzatmaya devam etti. Yalvarmak onun tarzı değildi.

Isserley yavaşladı ve arabayı tam onun önünde durdurdu.

"Atla," dedi.

"Eyvallah," dedi adam kayıtsız bir şekilde yolcu koltuğuna kendini bırakırken.

Gülümseme kaslarını kullanarak ama gülümsemeden söylenen bu tek kelimeden bile adam hakkında bir şey öğrenmişti Isserley. Sanki minnettarlık bir tuzakmış gibi teşekkür edemeyip kelimelerin etrafında dolanıp duran tiplerdendi. Bu dünyada adamı borçlu bırakmak için Isserley'in yapabileceği hiçbir şey yoktu, her şey ola-

ğandı. Onu yolun kenarından almak için durmuştu; e iyi. Neden almasın ki zaten? Taksiye binse kendisine servete patlayacak bir şeyi ona bedavaya veriyordu, adamınsa tek söylediği "eyvallah" idi, sanki içki masasında arkadaşıydı da kül tablasını uzanabileceği bir yere ittirmek gibi sudan bir iyilik yapmıştı.

"Önemli değil," diye cevapladı Isserley, sanki adam ona teşekkür etmiş gibi. "Nereye gidiyorsun?"

"Güneye," dedi adam, güneye bakarak.

Birkaç saniye durduktan sonra, hareket etmeleri için tek yolun bu olduğunu isteksizce kabul eder gibi emniyet kemerini göğsünün üzerinden aşağıya çekti.

"Sadece güneye mi?" diye sordu Isserley arabayı yavaşça yolun kenarından uzaklaştırırken. Her zamanki gibi dikkatliydi; farları, silecekleri ya da ikpatuayı değil, sinyal lambasını çalıştıran kolu kaldırdığına emin oldu.

"Duruma bağlı," dedi duraksayarak. "*Sen* nereye gidiyorsun?"

Isserley aklından ufak bir hesap yaptı, sonra ona en uygun yer neresi olur anlamak için adamın yüzüne baktı.

"Henüz karar vermedim," dedi. "Ama önce Inverness."

"Inverness bana da uyar."

"Ordan daha devam edecek misin peki?"

"Gidebildiğim kadar gideceğim."

Dikiz aynasında bir araba belirmişti, Isserley arabanın niyetini anlamaya çalışıp otostopçuya tekrar baktığında adamın yüzü ifadesizleşmişti. Sözlerinde muzipçe bir kibir mi vardı? Cinsel bir iğneleme mi? Ya da yalnızca sıradan bir gerçekçilik mi?

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye sordu, onu daha iyi tanımak için.

"Efendim?"

Ceketinin fermuarını açarken şaşkınlıkla kalakalmıştı. Fermuar açmak ve aynı zamanda basit bir soruyu dinlemek, zekasının kapasitesini aşıyor muydu yoksa? Sağ kaşında neredeyse iyileşmiş

ince bir yara izi vardı, acaba sarhoşken mi düşmüştü? Gözlerinin akı bembeyazdı, saçları yakın zaman önce yıkanmıştı, kötü kokmuyordu; yoksa sadece aptal mıydı?

"Seni aldığım yerde çok mu bekledin?" diye açıkça sordu Isserley.

"Bilmem," dedi. "Saatim yok."

Isserley adamın ona yakın taraftaki bileğine göz attı; genişti ve altın sarısı tüyleri vardı, üzerinden eline doğru giden iki mavi damar geçiyordu.

"Sana uzun zaman gibi mi geldi?"

Adam bir an düşünüyor gibi göründü.

"Evet."

Sırıttı. Dişleri pek de iyi sayılmazdı.

Dışardaki dünyada güneşin ışınları aniden yoğunlaştı, sanki bu işten sorumlu şube güneşin olması gerekenin yarı kuvvetinde parladığını fark etmişti bir anda. Ön cam lamba gibi aydınlandı ve Isserley'le otostopçunun üzerine hafif esintiyi özenle dışarıda bırakarak yalnızca sıcaklık veren ultraviyole ışınları yaydı. Arabanın kaloriferi de tam gaz çalıştığı için otostopçu da kısa süre sonra yerinde kıpırdanmaya başlayıp ceketini tümden çıkardı. Isserley gizliden gizliye adamı, kol kaslarının işleyişini ve omuzlarını çevirişini seyretti.

"Bunu arka koltuğa koysam olur mu?" diye sorarken Isserley'in itiraz etmeyeceğini öngörüp ceketini iri elleriyle katladı.

"Elbette," dedi Isserley, adam ceketini kendininkinin üzerine atmak için dönerken tişörtünün altından kaslarının bir anlık kıpırdanışını izledi. Karnı biraz çıkıktı –kas değil, biradan olsa gerek– ama çok da korkunç sayılmazdı. Kot pantolonunun içindeki şişkinlik ümit vericiydi, gerçi büyük olasılıkla çoğu testisti.

Adam artık rahatlamış olarak arkasına yaslandı ve iğrenç İskoç gıdası ile soslandırılmış gülümsemesini Isserley'e bir an için gösterdi.

Dişlerin ne kadar önemli olduğunu kafasında tartarken Isserley de ona gülümsedi.

Artık karar vermeye yaklaştığını hissedebiliyordu. Aslında dürüst olmak gerekirse, karar vermek için yarı yolu çoktan geçmişti, zaten nefes alıp verişi de hızlanıyordu.

Sakinleşmek için kendi kendine mesajlar gönderip bunları özümseyerek damarlarına sızan adrenalini önlemeye çabaladı. Tamam, evet, adam güzeldi; tamam, evet, onu istiyordu; ama önce onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeliydi. Kendini kaptırıp onunla geleceğine inanmaktan, sonra da onu bekleyen bir karısı ya da sevgilisi olduğunu öğrenip küçük düşmekten kaçınmalıydı.

Adam biraz sohbet etseydi bari. Neden hep en çok arzulananlar susup oturur, şekli bozuk defolularsa durduk yerde gevezelik ederdi ki? Bir seferinde kabarık parkasını çıkartınca cılız kolları ve çarpık göğsü ortaya çıkan zavallı bir yaratığı arabasına almış, adam birkaç dakika içinde bütün hayatını anlatmaya başlamıştı. Kaslı olanlarsa daha çok boşluğa bakmaya eğilimli olurlar ya da dünya hakkında fikir bildirirler, kişisel soruları sporcu çevikliğiyle başka yöne çekerlerdi.

Dakikalar geçmişti ve otostopçu hiçbir şey konuşmamaktan memnun görünüyordu. Ama en azından Isserley'in vücuduna, özellikle de göğüslerine kaçamak bakış atma zahmetine katlanıyordu. Aslına bakılırsa, kaçamak bakışlarını yandan gördüğü kadarıyla adam da ona fark ettirmeden iştahla bakabilmek için Isserley'in önüne dönmesini istiyordu. Tamam o zaman. Bir şey fark edip etmediğini görmek için iyice bir bakmasına izin verecekti. Zaten Evanton sapağı biraz ilerdeydi, araba kullanmaya konsantre olmalıydı. Boynunu öne doğru uzatıp dikkatini iyice yola verdi ve vücudunu etraflıca incelemesine fırsat tanıdı.

Hemen o anda adamın bakışlarının en az morötesi gibi yoğun, ama başka bir tür ışın gibi üzerinde dolaştığını hissetti.

Isserley o yabancı masumiyetteki adama ne gibi göründüğünü nasıl da merak ediyordu! Onun için nelere katlandığını fark etmiş miydi acaba? Sırtını koltukta dikleştirip göğsünü öne doğru çıkarttı.

Otostopçu bunu elbette fark etmişti.

Bu kızın memeleri müthişti, ama Tanrım; onun dışında bir şeye benzemiyordu. Ufacık, sanki direksiyonun üzerinden dışarı bakan bir çocuk gibi. Boyu ne kadardı ki acaba? Ayaktayken belki bir elli beş ederdi. İşin komik yanı, en iyi memelere sahip kadınların çoğu hep kısa boyluydu. Bu kız belli ki dekolte giysisinin kepçelerine oturttuğu olgun ikizlerinin de farkındaydı. Tam da bu yüzden arabanın içi fırın gibi sıcaktı: minik siyah bir bluz giyebilsin ve göğüslerini herkes –ve tabii *o*– görsün diye ortaya çıkarabilmek için.

Ama kızın vücudunun geri kalanı çok biçimsizdi. Uzun, sıska kolları ve şişkin dirsekleri vardı; bluzunun uzun kollu olmasına şaşmamalıydı. Bilekleri şişkin, elleri de iriydi. Ama yine de böyle memeleri olduğu sürece...

Şu elleri gerçekten de garipti. Diğer taraflarına kıyasla olması gerekenden daha büyük, ama aynı zamanda da dardı. Sanki... tavuk ayağı gibi. Ama yine de güçlü, sanki onlarla ağır iş yapmış gibi. Belki de fabrikada çalışmıştır. Bacaklarını çok iyi göremiyordu, şu yeniden moda olan yetmişlerin ispanyol paça korkunç pantolonlarından –parlak yeşil, aman Tanrım– ve Doc Martens gibi görünen uzun botlardan giyiyordu, ama bacaklarının ne kadar kısa olduğunu gizlemesi olanaksızdı. Yine de o memeler... Şey gibi... Şey gibiydiler... Neye benzetebileceğini bilmiyordu. Ama ön camdan içeri giren ışık üzerlerine vuruyorken yan yana dizilmiş halde öyle güzellerdi ki!

Ama memeleri boş ver, yüzü nasıldı ki? Aslında saçı yüzünden o sırada göremiyordu, görebilmesi için ona doğru dönmesi gerekliydi. Kabarık bir saçı vardı, donuk kahverengi, dümdüz aşağı inen, onun için yüzü öne dönükken yanaklarını bile göremiyor-

du. O pop şarkıcısı ya da artist saçlarının arkasına saklanmış güzel bir yüz hayal etmek çekici geliyordu, ama öyle olmadığını da biliyordu. Aslında ona döndüğünde yüzü onu neredeyse şaşkına çevirmişti. Çocuk kitaplarındaki minik perilerinki gibi küçücüktü ve kalp şeklindeydi, ufacık bir burnu ve süper modellerinki gibi dolgun ve biçimli dudakları vardı. Ama yanakları şişkindi ve gözlerini normal boyutunun iki katı kadar büyüten, hayatında gördüğü en kalın camlı gözlükleri takıyordu.

Kız gerçekten de garip bir şeydi. Yarısı *Sahil Güvenlik* dizisinden bir fıstık, yarısı yaşlı bir teyze.

Ama *tam* bir yaşlı teyze gibi araba kullanıyordu. Saatte seksen kilometre, o da en fazla. Hem şu arka koltuktaki eski ve uyduruk anorak da neyin nesiydi? Muhtemelen birkaç tahtası eksikti bu kızın. Muhtemelen çatlak. Konuşması da bir garip, kesin yabancı.

Kızı becermek ister miydi?

Büyük ihtimalle isterdi, eğer fırsat bulsaydı. Yatakta Janine'den çok daha iyi iş çıkaracağı kesindi.

Janine. Onu bir an düşünmenin bile hemen canını sıkması şaşılacak şeydi. Şimdiye kadar morali ne kadar da iyiydi. Hey gidi Janine. Eğer gereğinden fazla neşelendiysen, Janine'i düşünmen yeter. Tanrım... unutamaz mıydı artık? Şu kızın memelerine bir bak, güneşte parıldayan, şey gibi... Tamam, bulmuştu neye benzediklerini, aya benziyorlardı. Yani iki aya.

"Inverness'e niçin gidiyorsun?" diye sordu adam birdenbire.

"İş için," dedi.

"Ne iş yapıyorsun?"

Isserley bir an için düşündü. Konuşmadan o kadar zaman geçmişti ki, bu sefer ne olmaya karar verdiğini unutmuştu.

"Avukatım."

"Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum."

"Televizyondakiler gibi mi?"

"Hiç televizyon seyretmem." Bu doğru sayılırdı. İskoçya'ya ilk geldiği zamanlar durmadan seyrediyordu, ama bu aralar yalnızca haberleri ve ara sıra jimnastik yaparken o sırada ne varsa onu seyrediyordu.

"Ceza davalarına mı bakıyorsun?" diye sordu adam.

Isserley bir an için adamın gözlerine baktı ve alevlendirmeye değecek bir kıvılcım gördü.

"Bazen," diyerek omuzlarını silkti. Ya da silkmeye çalıştı. Araba kullanırken bu hareketi yapmak, hele de onunki gibi göğüslere sahip olunca şaşırtıcı şekilde zor bir numaraydı.

"Şöyle anlatacak ilginç bir şeyler var mı?" diye ısrarla devam etti adam.

Gözlerini kısıp dikiz aynasına baktı ve arkasına karavan bağlı bir Volkswagen'in öne geçmesine izin vermek için arabayı yavaşlattı.

"Nasıl şeyler ilginç gelir ki sana?" diye sordu, arabalar yer değiştirirken.

"Bilmem ki..." diye içini çekti, sesi hem hüzünlüydü, hem de şakacı. "Adamın biri, kendisini aldatıyor diye karısını öldürür mesela."

"Öyle bir davaya bakmış olabilirim." dedi Isserley, rengini belli etmeden.

"Enseledin mi peki adamı?"

"Nasıl yani?"

"Ömür boyu hapse tıktırdın mı?"

"Adamı savunmadığımı nereden biliyorsun ki?" diye sırıttı.

"Bilirsin işte, erkeklere karşı birlik olan kadınlar filan diye öyle dedim."

Adamın ses tonu gittikçe garipleşmişti: umutsuz, hatta acılı, ama aynı zamanda çapkın. Isserley en iyi nasıl cevap vereceğini düşünmek zorundaydı.

"Erkeklere karşı değilim," dedi sonunda, dikkatli bir şekilde şerit değiştirirken. "Özellikle de kadınlarından kötü muamele görenlere."

Bu sözlerin adamın dilini çözeceğini umuyordu.

Ama adam sessiz kaldı ve biraz koltuğuna gömüldü. Isserley yana, ona doğru baktı ama sanki Isserley haddini aşmış gibi onunla göz teması kurmaktan kaçındı adam. En azından adamın tişörtünün üzerinde yazılanları okuyabilmişti. AC/DC yazıyordu, bir de kabartmalı yazıyla BALLBREAKER. Bunun neyin nesi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve birdenbire adamın bildiklerinin kendisinin boyunu aştığını hissetti.

Tecrübesi ona bu gibi durumlarda yapacak bir şey olmadığını, sadece daha derine inmesi gerektiğini öğretmişti.

"Evli misin?" diye sordu.

"Evliydim," dedi adam doğrudan. Büyük kafasındaki dik saçlarının diplerinde teri parıldıyordu; baş parmağını sanki onu havasızlıktan boğan emniyet kemerinin altında gezdirdi.

"O zaman avukatlara çok da bayılmıyorsundur," dedi Isserley.

"Çok da kötü değildi," dedi adam. "Sorunsuz bir boşanma oldu."

"Çocuğun yok o zaman?"

"Çocuklar *onda* kaldı. Ona kolay gelsin." Bunu sanki karısı, daha uygar bir toplumun geleneklerini dayatmanın bir anlamı olmayan uzak ve aykırı bir ülkeymiş gibi söylemişti.

"Özel hayatına burnumu sokmak istemezdim," dedi Isserley.

"Önemli değil."

Araba yola devam etti. İlerliyor gibi görünen samimiyetleri karşılıklı tedirginliğe dönüşmüştü.

Önlerindeki güneş ön camı kesintisiz bir beyazlık içinde bırakacak ve zorluk çıkaracak şekilde arabanın tepesine yükselmişti. Sürücü tarafındaki orman gittikçe seyrekleşmiş ve yerini üzeri sarmaşık ve yaban sümbülleriyle kaplı dik bir sete bırakmıştı.

Isserley'in bilmediği farklı dillerde yazılmış tabelalar, yabancıları arabayı yolun ters tarafından kullanmamaları için uyarıyordu.

Arabanın içindeki sıcaklık, aşırı etkenlere hiç umursamadan dayanabilen Isserley için bile boğucu hale gelmişti. Gözlükleri buğulanmaya başlamıştı, ama şu anda onları çıkaramazdı, çünkü adam onlar olmadan gözlerini görmemeliydi. Belli belirsiz bir ter damlası boynundan aşağı göğüs kemiğine doğru yavaşça sızdı ve tam iki göğsünün arasında duraksadı. Otostopçu bunu fark etmemiş gibiydi. Elleri, bacaklarının iç kısmında Isserley'in duyamadığı bir müziğe gelişigüzel ritim tutuyordu, izlendiğini fark eder etmez durdu ve ellerini apış arasının üzerinde gevşekçe kavuşturdu.

Ne olmuştu bu adama böyle? Bu iç karartıcı başkalaşımın sebebi neydi? Tam da ne kadar cazip bir fırsat olduğunu düşünmeye başlamışken, gözlerinin önünde kabuğuna çekiliyordu, yirmi dakika önce arabasına aldığı adam sanki bu değildi. Acaba cinsel özgüveni gerçek bir kadın karşısında yok olan o kıt hödüklerden biri miydi? Yoksa hata kendisinde miydi?

"Eğer çok sıcak geldiyse camı açabilirsin," dedi.

Adam başını salladı, ama bir şey söylemedi.

Isserley, adamı hoşnut edeceğini umarak ayağını dikkatlice gaz pedalına bastırdı. Ama o, sanki hızlarındaki önemsiz artış, yalnızca hiçbir yere varamadıklarını gösteriyormuş gibi sadece içini çekti ve koltuğunun arkasına iyice yaslandı.

Belki de avukat olduğunu söylememeliydi. Belki de tezgahtar ya da yuva öğretmeni dese, adam kendinden daha çok bahsederdi. O yalnızca adamın sert ve sağlam karakterli biri olduğunu, Isserley'e şaka yoluyla takılıp onu denemek için anlatmaya başlayacağı bir sabıkası olduğunu düşünmüştü. Belki de en sağlamı ev kadını olduğunu söylemek olurdu.

"Karın," diye devam etti, içki masasındaki bir arkadaşı gibi güven veren, dostça, erkeksi bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek. "Evi o mu aldı?"

"Evet... yani... hayır..." Derin bir nefes aldı. "Satıp yarısını ona vermek zorunda kaldım. Bradford'da yaşıyor şimdi. Bense burada kaldım."

"Burası dediğin?" diye sordu, şimdiden ne kadar uzağa geldiklerini hatırlatmayı umup başını önlerindeki açık yola doğru sallayarak.

"Milnafua," diyerek kıs kıs güldü, sanki ismi söylerken utanmıştı.

Isserley'in kulağına Milnafua gayet normal gelmişti, hatta söylemekte epey zorlandığı Londra ya da Dundee'den daha bile normaldi. Yine de bu ismin adama uzak diyarlar gibi tuhaf gelmesini anlayışla karşılamıştı.

"Buralarda iş bulmak zor, değil mi?" diye sıcakkanlılıkla sordu, erkeksi samimiyet göstergesi olan konuyu on ikiden vurduğunu düşünerek.

"Bilmez miyim," diye geveledi adam. Ama sonra şaşırtıcı bir şekilde sesini yükselterek konuştu: "Yine de denemeye devam etmeli, değil mi?"

Adama kuşkuyla bakarken nasıl bir oyun oynadığına emindi artık: hedefi uzaktan yakından tutturamayan acınası bir iyimserlik gösterisi. Hatta yüzü terden parıldarken gülümsüyordu, sanki birdenbire çok fazla tembelliği itiraf etmenin tehlikeli olduğuna inanmış ya da işsizlik sigortası ile idare ettiğini kabul etmek ciddi sonuçlar doğuracakmış gibi. Bütün suç avukat olduğunu söylediği için onda mıydı? Başını derde sokacağını düşündürüp korkutmuş muydu onu? Ya da günün birinde devlet memuru olarak karşısına çıkar diye? Onu kandırdığı için gülüp özür dileyebilir, her şeye yeni baştan başlayabilir miydi? Bilgisayar programı ya da büyük beden kadın kıyafeti sattığını söyleyebilir miydi?

Yolun kenarında büyük yeşil tabela Dingwall ve Inverness'e kaç kilometre uzakta olduklarını yazıyordu. Çok fazla kalmamıştı. Sol taraftaki toprak aşağı doğru kaymış, Cromarty Koyu'nun ışıl-

dayan kıyısını ortaya çıkarmıştı. Denizin seviyesi düşmüş, bütün kayalar ve kumluk meydana çıkmıştı. Tek başına bir fok, karaya vurmuş gibi bir kayanın üzerinde pinekliyordu.

Isserley bir şey söylememek için kendini tutup yavaş yavaş hatasını kabullendi. Avukat, tezgahtar ya da ev kadını: bir şey fark etmezdi. Onun için doğru kişi değildi, işte bu kadar. Yanlış adamı arabasına almıştı. Yine.

Evet, bu iri, duygusal hırbonun niyeti belli olmuştu. Bradford'a karısını ya da en azından çocuklarını ziyarete gidiyordu.

Onun açısından adam riskliydi. Ortada çocuklar varsa, durum çok karmaşık bir hal alabilirdi. Onu çok istemesine rağmen –kendini ona sahip olma fikrine ne kadar çok hazırladığının farkına daha yeni varıyordu– yine de pürüz çıksın istemiyordu. Ondan vazgeçmek zorunda kalacaktı. Onu geri bırakmalıydı.

Yolculuğun geri kalan bölümünde birbirlerini hayal kırıklığına uğrattıklarının farkındaymış gibi ikisi de sessizce oturdular.

Etraflarında trafik iyice yoğunlaşmıştı; çok şeritli Kessock Köprüsü üzerinden ip cambazı gibi geçen düzgünce dizili araç kuyruğuna yakalanmışlardı. Isserley otostopçuya baktı, adamı diğer tarafa, ta aşağıda Inverness kıyısındaki sanayi bölgesine uzun uzun bakarken görünce bir anda onu kaybetmenin acısını içinde hissetti. Daha biraz önce göğüslerini incelediği gibi şimdi prefabrik çirkinlikteki kasvetli oyuncak şehri inceliyordu. Fabrikaların ağızlarından içeri girip yok olan minicik kamyonlar; şimdi bir tek bunlar anlam taşıyordu onun için.

Isserley arabayı gün boyunca sürdüğünden daha hızlı ve soldan kullanmaya devam etti. Trafiğin hızına ayak uydurmak zorunda olmaktan çok, bu iş bir an önce bitsin istediği için. Yorgunluk intikam isteğiyle geri dönmüştü; yolun dışında bir gölgelik bulup başını koltuğa yaslamak, biraz kestirmek istiyordu.

İleride, köprünün anakaraya bağlandığı yerde, şehre giden trafiğe yakalanmamak ve güruhla beraber Inverness'e sürüklenme-

mek için güç bela ve azimle dikkatini toplayıp döner kavşağı aştı. Bu sırada endişeden yüzünü buruşturduğunu gizleme gereği bile duymadı, zaten adamı çoktan kaybetmişti.

Yine de, beraber geçirecekleri son dakikalardaki sessizliği doldurmak için veda tesellisinde bulundu.

"Seni biraz daha uzağa, Aberdeen sapağından ileriye kadar götüreyim. En azından oradan geçen bütün arabaların güneye gittiğine emin olursun."

"Harika," dedi adam, heyecansız bir şekilde.

"Kim bilir," diye dostça cesaretlendirdi onu. "Belki bu akşama kadar Bradford'a varırsın."

"Bradford'a mı?" diye kaşlarını çattı adam, ona dönüp kafa tutarken. "Bradford'a gittiğimi de kim söyledi?"

"Çocuklarını görmeye gitmiyor musun?" diye hatırlattı ona.

Garip bir sessizlik oldu, sonra:

"Çocuklarımı hiç görmüyorum," dedi açıkça. "Tam olarak nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum. Bradford'da bir yerlerdeler, bütün bildiğim bu. Janine, yani eski karım, beni hayatından tamamen sildi. Onun için artık yokum." Güneydeki binlerce yeri kabaca aklından geçirircesine ve bunca yeri kendi durumuyla karşılaştırır gibi doğruca ileriye baktı.

"Zaten yıllar önce Bradford'daydı," dedi. "Şimdiye kadar boktan Mars'a bile taşınmış olabilir."

"Peki..." diye sordu Isserley, beceriksizce vitesi değiştirirken vites kutusundan gelen korkunç bir sürtünme sesinin arasından, "Bugün nereye kadar gitmeyi *umuyorsun*?"

Otostopçu omuzlarını silkti. "Glasgow benim için yeterli," dedi. "Orada birkaç iyi meyhane var."

Adam, Isserley'in kendisine değil de yakındaki park alanlarını gösteren tabelalara baktığını görünce, onu arabadan indirmek üzere olduğunu idrak etti. Birdenbire kendini toplayıp hayal kırıklığının körüklediği son bir enerji patlamasıyla alakasız bir sohbete girişti.

"Alness'te Commercial Otel'de bir grup acuzeyle oturup aynı salağın Copacabana'yı söylemesini dinlemek artık zor geliyor."

"Peki geceyi nerede geçireceksin?"

"Glasgow'da birkaç tanıdığım var," diye açıkladı adam, sanki benzinin son damlası çoktan havaya karışmış da gücü yeniden tükenmiş gibi duraksayarak. "İş onlara rastlamaya bakar. Orada bir yerlerdedirler. Ne de olsa dünya küçük, değil mi?"

Isserley tam karşıdaki tepesi karlı dağlara bakıyordu. Ona göre dünya gayet büyük bir yerdi.

"Hıı..." dedi, Glasgow'un onu nasıl karşılayacağı konusundaki bakış açısını paylaşamıyordu. Adam bunu hissedince, içinde bir şey olmadığını göstermek için etli ellerini iki yana açarak çaresiz olduğunu gösterdi.

"İnsanlar seni hayal kırıklığına uğratabilir, değil mi?" diye sordu. "İşte bu yüzden hep bir B planın olması gerekir."

Kuvvetlice bir yutkununca ademelması, boğazında gerçek bir elma varmış gibi öne çıktı.

Isserley hislerini belli etmemeye çalışarak onaylar gibi başını salladı. Artık ter içinde kalmıştı, sırtından aşağı elektrik akımı gibi soğuk terler iniyordu. Kalbi öyle kuvvetli atıyordu ki, göğüsleri sarsılıyordu; kendini kontrol altına alıp birkaç ufak nefes yerine tek bir derin nefes almaya gayret etti. Sağ elini direksiyona sıkı sıkı kenetledi ve dikiz aynasını, yolun diğer şeridini, hızını ve otostopçuyu yokladı.

Her şey olması gerektiği gibiydi, her şey bu ana işaret ediyordu.

Heyecanını fark edince, adam ona kendinden pek de emin olmadan sırıttı; bu arada sanki yeni uyanmış ve sersemlemiş, ve tam da bir şey yapacakmış gibi garip ve ani bir hareketle ellerini kucağından havaya kaldırdı. Isserley de sırıttı ve 'Evet' der gibi başını ona doğru belli belirsiz salladı.

Sol elinin orta parmağı, direksiyonun kenarında ufak bir kolu kaldırdı.

Bu kol; ön farların, sinyal lambalarının ya da sileceklerin kolu olabilirdi. Ama öyle değildi. Bu ikpatua koluydu; yolcu koltuğundaki iğneleri harekete geçirmeye, döşemenin altındaki kılıf şeklindeki yuvalarından sessizce fırlatmaya yarıyordu.

Kot pantolonunun üzerinden her iki kalçasına birer iğne batınca otostopçu yerinden sıçradı. Gözleri o sırada dikiz aynasına çevrilmişti, ama Isserley dışında hiç kimse yüzünün ifadesine tanık olmadı; en yakındaki araç, aslında hâlâ uzakta olan, şoförünün kafası renkli camın arkasından böcek kadar görünen ve üzerinde FARMFOODS yazan devasa bir kamyondu. Zaten otostopçunun yüzündeki şaşkınlık ifadesi anlıktı; ikpatuanın dozu, cüssesi onunkinden epey büyük birisine bile yetecek kadardı. Adam bilincini kaybetti ve kafası koltuk başlığının yastıklı çukuruna kendini bıraktı.

Isserley elleri hafifçe titreyerek de olsa başka bir kolu kaldırdı. Sinyal lambalarının hafif tik tak sesi, arabayı yolun kenarındaki boşluğa yavaşça çekerken nefes alış ritmini de belirliyordu. Hız göstergesi yalpalayarak sıfırı gösterdi, araba hareketsiz kaldı, motor istop etti, belki de Isserley kontağı kapattı. İş bitmişti.

Her zaman olduğu gibi o anda kendini ve küçük asfalt aralığa park edilmiş küçük kırmızı Toyota'sını yüksek bir yerden, havadan bakıyormuş gibi gördü. FARMFOODS kamyonu yanlarından gürleyerek geçip gitti.

Sonra, her zaman olduğu gibi baş döndürücü bir düşüşle seyir noktasından aşağı inip bedenine geri girdi. Kafası koltuk başlığına adamınkinden de sert çarptı ve titreyerek nefes alıp verdi. Soluk soluğa bir halde direksiyona sıkıca yapıştı; sanki bu onu daha da aşağıya, dünyanın derinliklerine düşmekten kurtaracaktı.

Toprak seviyesine geri dönmek oldu olası biraz zamanını alırdı. Nefesini saydı, ağır ağır dakikada altı defaya indirdi. Sonra direksiyonu tutan ellerini çözdü ve karnının üzerine koydu. Garipti ama bu her zaman onu rahatlatıyordu.

Sonunda adrenalin geri çekilip sakinleşince kendini yine elindeki işe verdi. Her iki yönde de arabalar vızır vızır geçip gidiyordu, ama Isserley onları görmüyordu, sadece duyuyordu. Ön paneldeki bir düğmeye dokunmasıyla arabanın bütün camları koyu kehribar rengine dönmüştü. O düğmeye dokunduğunun farkında bile değildi, adrenalin telaşıyla yapmış olmalıydı. Yalnızca, hep bu noktaya geldiğinde camların çoktan kararmış olduğunu hatırlıyordu.

Yeri titreten büyük bir şey ve onun siyah gölgesi arabayı yalayıp geçti. Isserley araç tamamen geçip gidene kadar bekledi.

Sonra torpido gözünü açıp içinden bir peruk çıkardı. Sarışın ve kıvırcık saçlı bir erkek peruğuydu bu. Yerinde donup kalmış otostopçuya döndü ve peruğu dikkatlice kafasına yerleştirdi. İnatçı birkaç bukleyi kulağının arkasına yerleştirdi, alnının üzerinden peruğun kenarlarını sivri tırnaklarıyla bastırarak yerine oturttu. Arkasına yaslanıp sonuca göz attı ve birkaç düzeltme daha yaptı. Daha önce arabasına aldığı diğer adamlara benzemişti bile; sonra elbiselerini çıkartınca diğerlerinden hemen hemen hiç farkı kalmayacaktı.

Ardından torpido gözünden bir tomar gözlük aldı ve uygun bir tanesini seçti. Otostopçunun kulaklarının üzerinden yerine yerleştirdi.

Son olarak otostopçunun kayıp düşen ceketini yerden almadan arka koltuktan anorağını aldı. Aslında sadece anorağın ön kısmıydı bu, arka tarafı kesilip atılmıştı. Kürkle kaplı tarafını otostopçunun gövdesinin üzerine yerleştirdi, kollarının kenarlarını adamın kollarının altına kıvırdı, ikiye ayrılmış kapüşonu omuzlarının üzerinden sarkıttı.

Adam artık hazırdı.

Bir düğmeye bastı ve camın kehribar rengi bir noktada toplanıp kayboldu. Dışardaki dünya hâlâ soğuk ve aydınlıktı. Trafik durgundu. İkpatuanın etkisi geçene kadar iki saatlik bir süresi vardı,

eve de elli dakika uzaklıktaydı. *Hem* saat henüz 9:35'ti. Her şeye rağmen işleri iyi gidiyordu.

Kontağı çevirdi. Motor çalışmaya başlayınca, sabah onu endişelendiren tıkırtı sesi kendini yeniden hatırlattı.

Çiftliğe dönünce bu sesin icabına bakmalıydı.

2

ERTESİ gün Isserley hiçbir şey bulamadan kar ve yağmur altında saatlerce araba sürdü. Sanki kötü hava, bütün uygun erkekleri eve hapsetmişti.

Ön camdan dışarı, sileceklerin hareketi ile hipnotize olacak kadar dikkatli bakmasına rağmen, öğle alacakaranlığının ortasında ve yağmur altında ağır ağır ilerleyen arabaların belli belirsiz farlarından başka hiçbir şey göremedi yolda.

Otostopçular bir yana, bütün sabah boyunca gördüğü tek yaya grubu, Invergordon altgeçidi yakınlarındaki bir hendekte suları etrafa sıçratan kısacık saçlı ve plastik sırt çantalı birkaç tıknaz gençten ibaretti. Geç kalmış ya da dersi kıran okul çocuklarından. Yanlarına yaklaştığında anlayamayacağı kadar ağır bir aksanla bağırarak ona bir şeyler söylemişlerdi. Yağmurdan sırılsıklam olmuş kafaları, her birinin üzerinde bir parça et sosu olan soyulmuş patates gibi görünüyordu; elleri yeşil yaldızlı birer kesenin, yani cips paketlerinin içindeydi. Isserley dikiz aynasından, giderek uzaklaşıp renkli lekelere dönüşen, sonra da gri yağmur çorbası içinde eriyip giden çocukların paytak yürüyüşlerini seyretti.

Alness sapağından dördüncü defa geçerken, orada kimsenin olmadığına bir türlü inanamıyordu. Normalde orası çok iyi bir noktaydı, çünkü hiçbir şoför, Alnessli olabileceklerini düşündüğü için oradan kimseyi arabasına almak istemezdi. Isserley'e minnettar olan bir otostopçu kısa bir süre önce bunun nedenini şöyle açıklamıştı ona: Alness, "Küçük Glasgow" olarak bilinirdi ve o bölgenin "adını kötüye çıkarmıştı". Yasadışı ilaçlar kolaylıkla bulunur, bu yüzden de camlar ve vitrinler kırılır, kızlar çok genç yaşta çocuk doğururdu. Yoldan yalnızca bir buçuk kilometre içeride olmasına rağmen Isserley Alness'e hiç gitmemişti. Sapağı dönmeden A9 otoyolundan devam etti.

O gün, daha iyi bir yere gitmek için otostop yapan Alness'in deri ceketli serserilerinden biri ortaya çıkar diye ümit ederek sapağın önünden defalarca geçti. Hiç kimse çıkmadı.

Daha uzağa gitmeyi, köprüyü geçip Inverness'in ötesinde şansını denemeyi düşündü. Orada büyük ihtimalle daha iyi organize olmuş, evden yeni ayrılanlara göre ne yapmak istediğini daha iyi bilen, ellerinde termos ve üzerinde ABERDEEN ya da GLASGOW yazılı karton levha tutan otostopçu bulabilirdi.

Normalde aradığını bulmak için uzun yol gitmeye itirazı olmazdı; daha önce ta Pitlochry'e kadar gidip geri döndüğü çok olmuştu. O gün her nedense evden çok uzaklaşmanın uğursuzluk getireceğine inanıyordu. Yağmur altında birçok şey ters gidebilirdi. Sele karşı boşa dönüp duran motoruyla bir yerlerde yolda kalmak istemiyordu. Hem her gün eve birisini getirmesi gerektiğini söyleyen mi olmuştu? Haftada bir tane, mantıklı herhangi bir insanı tatmin etmeye yeterdi.

Öğle vakti büsbütün pes ettiğinde yeterince kararlı bir biçimde tüm evrene bütün umudunu yitirdiğini ilan ederse belki de önüne bir fırsat sunulur düşüncesiyle eğlenerek tekrar kuzeye doğru yol aldı.

Gerçekten de şoförleri B9175 yolu üzerindeki şirin sahil köylerini ziyaret etmeye davet eden tabeladan çok da uzakta olmayan bir yerde, onu umursamadan akıp giden trafiğin içinde ve yağmurun altında otostop çeken zavallı görünüşlü bir yaya gördü. Yolun karşı tarafındaydı, önünden geçip giden araba alayının farları üzerine vuruyordu. Geri dönüp geldiğinde adamın hâlâ orada olacağından emindi.

"Merhaba!" diye seslendi, onun için karşı kapıyı açarken.

"Şükürler olsun," diye bağırdı adam; bir koluyla kapıya yaslanırken üzerinden sular damlayan yüzünü arabadan içeri uzattı. "Dünyada adalet olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Neden ki?" dedi Isserley. Adamın elleri kir içindeydi ama iri ve güzel yapılıydılar. Deterjanla güzelce yıkanıp temizlenirlerdi.

"Ben otostopçuları hep alırım," diye açıkladı adam kendine atılmış kuru iftirayı yalanlamaya çalışır gibi. "Her zaman. Kamyonette yer varsa asla geçip gitmem."

"Ben de," diyerek inandırmaya çalıştı adamı, bir yandan da daha ne kadar orada durup arabanın içini ıslatmaya devam edeceğini merak ediyordu. "Atla hadi."

Adam sallanarak içeri girdi, can simidi gibi suya doymuş geniş kaidesiyle koltuğun ortasına yerleşti. Daha kapıyı bile kapatmadan üzerinden buhar çıkmaya başlamış, sırılsıklam olmuş giysileri yerine yerleşirken cam bezi gibi gıcırdamıştı.

Düşündüğünden daha yaşlıydı adam, ama dinçti. Kırışıklar önemli miydi? Olmaması gerekirdi, ne de olsa yalnızca dış görünüşüydü bu.

"Kahretsin, bu sefer de *benim* arabaya ihtiyacım oldu," diye gürledi adam, "Bil bakalım ne geldi başıma? Anayola kadar lanet yağmurun altında kahrolası bir kilometre boyunca yürüdüm, alçak heriflerden hiçbiri beni almak için durdu mu?"

"Ama..." diyerek gülümsedi Isserley, "*ben* durdum ya işte!"

"Evet, ama seninki iki bin ellinci araba," dedi adam, anlamadığını düşünüyormuş gibi kıza yan yan bakıp.

"Yoksa saydın mı?" diye sordu Isserley, neşeyle meydan okuyarak.

"Evet," diye iç geçirdi adam. "Yani kabaca saydım işte." Kafasını sallayıp çalı gibi kaşlarından ve alnının üzerindeki gür saçlarından sular sıçrattı etrafa. "Beni Tomich Çiftliği'nin orada bir yerde indirir misin?"

Isserley kafasından hesap yaptı. Arabayı yavaş sürse bile onu tanımak için yalnızca on dakikası vardı.

"Elbette," dedi çelik gibi sıkı boynuna ve geniş omuzlarına hayran kalarak ve adamı yaşı yüzünden gözden çıkarmamaya karar verdi.

Adam arkasına yaslandı, hayatından memnun görünüyordu ama birkaç saniye sonra o fırça sakallı suratında ufak bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Neden hareket etmiyorlardı?

"Emniyet kemeri," diye hatırlattı Isserley.

Sanki kadın kendi seçtiği bir tanrının önünde üç kez eğilmesini istemiş gibi bağladı kemerini adam.

"Ölüm tuzağı," diye geveledi alaycı bir şekilde, kendi nahoş buharı içinde kıpırdanarak.

"Bunu isteyen ben değilim," dedi Isserley. "Polisin beni durdurmasını göze alamam, hepsi bu."

"Ha, polis," diye dalga geçti adam, sanki Isserley farelerden ya da deli dana hastalığından korktuğunu itiraf etmişti. Ama sesinin tonunda babacan bir hoşgörü vardı; dar koltuğuna alıştığını göstermek için omuzlarını aşağı yukarı oynattı.

Isserley gülümsedi ve göğüslerini göstermek için kollarını direksiyonun üzerinde iyice yukarı kaldırarak arabayı sürdü.

* * *

Bu kız şu önündekilere dikkat etse iyi olur, diye düşündü otostopçu. Yoksa yemeğinin içine düşecekler.

Bu arada kızın gözlük camları o kadar kalındı ki; hem çenesi de yoktu, kesin hayatına renk verecek *bir şeye* ihtiyacı vardı. Kendi kızı Nicki de dünya güzeli sayılmazdı aslında; dürüst olmak gerekirse elindekini de çok iyi değerlendirmiş denemezdi. Yine de eğer verdiği harçlığı Edinburg'da içkiye harcamak yerine gerçekten de hukuk okumak için kullanıyorsa belki de adam olabilirdi. Mesela belki Avrupa Birliği yönetmeliğinde fazladan birkaç yasa boşluğu filan bulurdu.

Peki *bu kız* ekmeğini kazanmak için ne yapıyordu acaba? Ellerinde bir gariplik vardı. Yok, hiç de normal değildiler. Mahvetmiş ellerini ağır bir işte, belki işin üstesinden gelemeyeceği kadar genç ken ve şikayet edemeyecek kadar aptalken. Tavuk yolmuş. Ya da balık temizlemiş.

Deniz kenarında yaşıyor bu kız kesin. Kokusundan belli. Taze taze. Belki yerel balıkçılardan birinde çalışmıştır. Mackenzie kadın işçi çalıştırır, eğer yeterince güçlüyseler ve sorun çıkarmayacaklarsa tabii.

Bu kız sorun çıkaracak bir kız mı?

Güçlü bir kız, orası kesin. Muhtemelen feleğin sillesini yemiştir, bu garip görünüşüyle sahil köylerinden birinde büyümüşse eğer. Balintore'da. Hilton'da. Rockfield'de. Yok, Rockfield'da değildir. Oradaki herkesi tanıyordu adam.

Kaç yaşındaydı acaba? On sekiz belki. Elleri kırk yaşında gibi. Sanki dar bir köprü üzerinde yampiri giden bir saman arabası kullanıyor. Kıçından içeri sopa kaçmış gibi oturuyor. Boyu biraz daha kısa olsa koltuğun üzerine birkaç yastık gerekecek. Belki de kıza bunu teklif edebilir; teklif ederse kız da adamın ağzının payını verir. Büyük ihtimalle yasadışı bir şey yapmıştır. Karayolları kanunu madde üç milyon altmış. Kanununu al da münasip bir yerine sok demeye ödü patlar. Onun yerine acıya katlanmaya razı.

Acı da çekiyor aslında. Ellerini kollarını oynatmasından belli. Isıtıcıyı sonuna kadar açmış. Vakti zamanında bir şeye zarar vermiş bu kız. Araba kazasında belki de. Araba kullanmaya devam etmesi cesaret işi. Gözü pek küçük bir kuş.

Ona yardım edebilir miydi acaba?

Kızın ona bir faydası olur muydu peki?

"Deniz kenarında yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu adam.

"Nerden bildin?" Isserley şaşırmıştı; vücudunu incelemesi için adamın biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek daha sohbete başlamamıştı bile.

"Kokudan," dedi adam doğrudan. "Giysilerinde denizin kokusunu alabiliyorum. Dornoch Körfezi'nden misin? Yoksa Moray Körfezi mi?"

Bu kadar doğru tahmin etmesi endişe vericiydi. Isserley bunu hiç beklemiyordu; adamda yarım akıllılara özgü yarı gülümseyen, yarı ekşi suratlı bir bakış vardı halbuki. Kılıksız polyester ceketinin kolları siyah makine yağı içindeydi. Güneş yanığı yüzündeki solgun yara izleri, yarısı silinmiş grafiti gibi yüzünü lekeliyordu.

Adamın yaptığı iki tahminden yanlış olanı seçti.

"Dornoch," dedi.

"Seni bu civarlarda görmedim hiç," dedi adam.

"Daha birkaç gün önce geldim."

Daha önce adamın önünden geçip giden araba alayına yetişmişlerdi. İleri doğru uzaklaştıkça gözden kaybolan bir dizi arka lambası. Bu iyi olmuştu. Hızlı gitmekten kurtulunca arabayı birinci vitese alarak diğer araçlarla beraber ağır ağır ilerlemeye devam etti.

"Çalışıyor musun?" diye sordu adam.

Isserley'in beyni artık tam kapasite çalışıyor, trafiğin sabit temposu dikkatini pek dağıtmıyordu. Adamın büyük ihtimalle akla gelebilecek ya da en azından küçük görmediği bütün işlerde çalışan birini tanıyan tiplerden olduğu sonucunu çıkardı.

"Hayır," dedi. "İşsizim."

"İşsizlik sigortasından faydalanmak için sabit bir adres göstermen lazım," diye cevabı yapıştırdı adam, şimşek gibi hızlıca.

"Sigortaya inanmıyorum." Sonunda adamla nasıl konuşması gerektiğini çözmüştü, bu cevabın onu memnun edeceğini düşündü.

"İş arıyor musun?"

"Evet," dedi, parlak beyaz bir Mini Cooper'ın sıraya girmesine izin vermek için arabayı daha da yavaşlatarak. "Ama fazla eğitimim yok. Çok güçlü de değilim."

"Deniz salyangozu toplamayı denedin mi hiç?"

"Deniz salyangozu mu?"

"Deniz salyangozu. Yaptığım işlerden biri. Tam da senin gibi insanlar topluyor. Ben de onları satıyorum."

Isserley konuya devam edecek kadar bilgisi olup olmadığını tartmak için birkaç saniye düşündü.

"Deniz salyangozu ne?"

Adam üzerinden çıkan buharın arasından sırıttı.

"Yumuşakça, esasında. Yaşadığın yerde görmüşsündür. Yanımda bir tane var aslında." Pantolonun sağ cebini karıştırmak için etli kalçalarından birini ona doğru kaldırdı.

"İşte burada velet," dedi, donuk gri renkli bir deniz kabuğunu Isserley'in gözünün önünde tutarken. "İnsanlara göstermek için cebimde hep bir tane taşırım."

"Ne kadar öngörülüsün," diye iltifat etti Isserley.

"İnsanlara ne büyüklükte olması gerektiğini göstermek için taşıyorum. İşe yaramayacak kadar küçük olanları var, bezelye filan kadar, toplamaya bile değmez. Ama bu büyük veletler tam olması gerektiği gibi."

"Ben de toplasam, bana bunun için para verirler mi?"

"Evet, bu kadar basit," diye güvence verdi adam. "Dornoch salyangoz toplamak için iyi bir yer. Bunlardan milyonlarca var orada, eğer doğru zamanda gidersen tabii."

"Doğru zaman ne zaman?" diye sordu Isserley. Şimdiye kadar ceketini çıkarmış olmasını beklerdi, ama adam sıcaktan pişip buharlaşmaktan memnun görünüyordu.

"Ne yapman gerek, biliyor musun?" dedi, "Git kendine bir gelgit rehberi al. Sahil Koruma Müdürlüğü'nde yetmiş beş peniye satılıyor. Deniz ne zaman alçalıyorsa bakıp sahile gider, parsayı toplarsın. Yeterince biriktirdiğinde de bana bir telefon çakarsın, ben gelir alırım."

"Ne kadar para kazanılır bunlardan?"

"Fransa ve Ispanya'da çok kazanılır. Ben lokanta tedarikçilerine satıyorum; çok fazla bulamıyorlar, özellikle de kışın. İnsanlar genelde bunları sadece yazın topluyor işte."

"Kışın deniz salyangozları için çok mu soğuk oluyor?"

"İnsanlar için soğuk oluyor. Ama sen üstesinden gelirsin. Sana tavsiyem, lastik eldiven giymen. İnce olanlardan, hani şu kadınların bulaşık yıkamak için kullandıklarından."

Isserley neredeyse kendisinin deniz salyangozu toplamaktan ne kadar kazanabileceği konusunda daha detaya girmesi için ısrar edecekti ona; çünkü adam aslında anlamsız bazı olasılıklar üzerine düşünmesi için onu ikna edecek kadar yetenekli çıkmıştı. Kendisi değil, adam hakkında bilgi edinmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Peki bu deniz salyangozu işi seni geçindirebiliyor mu? Yani ailen falan var mı?"

"Her türlü işi yaparım," dedi, gür saçlarını metal bir tarakla tararken. "Yem ambarları için kullanılmış araba lastiği satarım. Katran ruhu. Boya. Karım ıstakoz sepeti yapar. Istakoz için değil tabii, ıstakoz filan kalmadı hiç. Ama güzel boyanınca Amerikalı turistler alıyor. Oğlum bazen deniz salyangozu toplar. Araba da tamir eder. Senin şu şasideki tıkırtıyı da halledebilir hemencecik."

"Ödemeye param yetmeyebilir," diye cevaplayıverdi Isserley, adamın keskin gözleminden rahatsız olmuştu yine.

"Ucuza yapar oğlum. Ucuza ve çabuk. Araba işinde el emeği para eder, bilirsin ya. Tamirhanesine devamlı araba gelir gider. Gelen anında hallolur. Yetenek işi."

Isserley bununla ilgilenmiyordu. Eğer yetenekli bir adam isteseydi, çiftlikte elinin altında zaten bir tane vardı. Isserley için her şeyi yapardı, hem pençelerini de kendine saklıyordu; zar zor da olsa.

"Peki ya *senin* kamyonet?" diye sordu.

"Evet, onu da tamir edecek. Bir el atsın hele."

"Nerede bıraktın kamyoneti?"

"Beni aldığın yerin yaklaşık bir kilometre ötesinde," diye hırıltıyla cevap verdi, sabırla memnuniyetini korumaya çalışarak. "Arkada bir ton deniz salyangozuyla evin yolunu yarılamıştım. Kör olası motor bozuluverdi. Ama benim oğlan halledecek. Özel servisten daha iyi fiyata. Kafası kızmamışsa eğer."

"Yanında oğlunun kartviziti var mı acaba?" diye nazikçe sordu Isserley.

"Bekle," diye hırıldadı adam.

Gelecekte ikpatua enjeksiyonu yeme gibi bir durumu zaten olmayan etli kalçasını yeniden kaldırdı. Cebinden bir tomar kırışık, kenarları paralanmış ve rengi solmuş karton bir dikdörtgen çıkarttı ve iskambil kağıdı gibi karıştırarak göz gezdirdi. İkisini ayırıp torpido gözünün üzerine bıraktı.

"Biri benim, diğeri oğlumunki," dedi. "Salyangoz toplama işini denemek istersen beni ara. Yirmi kilodan fazla oldu mu gelip alırım. Bir günde olmasa bile birkaç günde o kadar toplayabilirsin."

"Peki bozulmazlar mı?"

"Ölmeleri bir hafta filan alır. Aslında bir süre beklemeleri iyidir, fazla suları süzülüp akar. Ama koyduğun torbanın ağzını bağla, yoksa sürüne sürüne çıkar, yatağının altına saklanırlar."

"Evet, aklımda bulunsun," diye söz verdi Isserley. Yağmur, sonunda hafiflemişti; o da silecekleri yavaşlattı. Griliğin arasından ışık süzülmeye başlamıştı. "İşte Tomich Çiftliği," dedi.

"İki yüz metre daha, sonra tamamdır," dedi salyangoz aygırı, emniyet kemerini şimdiden çözerken. "Çok sağ ol. Sen küçük bir iyilik meleğisin."

Isserley adamın söylediği yerde arabayı durdurdu ve daha ne olduğunu anlayamadan adam iri eliyle kolunu sevgiyle sıktı ve aşağı indi. Kolunun ne kadar sert ve ince olduğunu fark ettiyse de bunu belli etmedi. Salınarak yürürken, arkasına bakmadan bir kez daha el salladı.

Isserley adamın uzaklaşmasını seyrederken kolu hoş olmayan bir şekilde karıncalanıyordu. Adam gözden kaybolunca trafikte bir boşluk yakalamak için dikiz aynasına kaşlarını çatarak baktı. Deniz kenarında sabah yürüyüşüne çıktıktan sonra her seferinde yıkanıp temiz kıyafet giymeye karar vermenin dışında adamı çoktan aklından çıkarmıştı.

Sinyal lambasını yaktı ve gözleri ilerde, tekrar yola koyuldu.

Arabasına aldığı ikinci otostopçu eve oldukça yakın bir yerde bekliyordu; hatta o kadar yakındı ki, onu daha önce görüp görmediğini iyice düşünmesi gerekti. Gençti; enikonu kısa boylu ve çatık kaşlıydı, saçları neredeyse beyaz denecek kadar açık sarıya boyanmıştı. Soğuğa ve ısrarla yağan ince yağmura rağmen üzerinde yalnızca kısa kollu yeşil bir Kelt tişörtü ve askeri kamuflaj pantolonu vardı. Belli belirsiz dövmeler, ince ama güçlü kollarının şeklini biçimsizleştiriyordu: Isserley, sadece dış görünüş bu, diye hatırlattı kendine yeniden.

Güney yönünden yaklaşırken, nihayet adamın tamamen yabancı olduğuna karar verince durup arabasına aldı.

Arabaya binip oturur oturmaz, Isserley adamın belalı bir tip olduğunu hissetti. Sanki varlığıyla fizik kanunları altüst olmuş, havadaki elektronlar gözle görünmeyen çılgın böcekler gibi arabanın iç duvarlarından sekene kadar hızlanarak titreşmeye başlamıştı.

"Redcastle tarafına mı gidiyo'sun?"

Alkolün ekşi kokusu usulca Isserley'e ulaştı.

Isserley başını iki yana salladı. "Invergordon'a," dedi. "Eğer değmeyecekse..."

Adam sanki içine yerleştirilmiş bir kasetçalara ritim tutuyormuş gibi bilekleriyle dizine vurarak, "Yok, iyidir," dedi ve omuzlarını silkti.

"Tamam," dedi Isserley, arabayı yolun kenarından uzaklaştırırken.

Daha fazla trafik olmadığına hayıflandı: bu her zaman için kötüye işaretti. Bir de içgüdüsel olarak direksiyonu, yanındaki yolcunun göğüslerini görmesini engelleyecek şekilde dirseklerini aşağıya sarkıtarak tuttuğunu fark etti. Bu da kötüye işaretti.

Yine de adamın bakışları delip geçiyordu.

Kadınlar becerilmek istemiyorlarsa böyle giyinmezler, diye düşündü adam.

Önemli olan, para vermesini beklememesiydi. Galashiels'deki orospu gibi. Bir içki ısmarlarsın, yirmi pound için kancayı sana atabileceklerini düşünürler. Ezik bir tip filan gibi mi görünüyordu?

Lisenin olduğu Invergordon yolu. İyi bir yer. Sessiz. Orda oral seks yapabilirler. Böylece o çirkin yüzünü de görmesi gerekmez.

Memeleri bacaklarının arasında sallanır. Eğer iyi iş çıkarırsa onları birazcık mıncıklar da. Kız elinden geleni yapar, bunu görebiliyor. Şimdiden derin derin nefes alıyor, kızışmış bir kancık gibi. Galashiels'deki orospu böyle değildi. Bu kadın elindekiyle tatmin olur. Bütün çirkin kadınlar gibi, değil mi ama?

Sadece çirkin kadınları elde edebilecek bir tip olduğundan değil yani.

O orada, kız da şuradaydı işte. Şey gibiydi... Doğa kanunu, değil mi? Siktirik orman kanunu.

* * *

"Eee, bugün neden yoldasın?" diye neşeyle sordu Isserley.

"Evde boş boş oturmak asabımı bozmaya başlamıştı."

"İşten ayrıldın ve yeni bir iş arıyorsun o zaman?"

"Buralarda iş ne gezer. Hiçbir halt yok."

"Yine de hükümet iş aramanı bekliyor, değil mi?"

Bu empati sözleri adamı çok da fazla etkilemedi.

"Boktan bir eğitim programındayım," derken burnundan soluyordu. "Geri kafalı bir moruğa gider merkezi ısıtma sistemi hakkında lak lak edersin; derler ki, gidip hükümete artık işsizlik sigortasından para alamayacağını söyleriz, tamam mı? Kahrolası sus parası. Anlarsın ya."

"Berbat bir durum," diye hak verdi Isserley, adam için doğru bir kelime kullandığını umarak.

Arabanın içindeki atmosfer dayanılmaz olmaya başlamıştı. İkisi arasındaki her milimetre küplük boşluk adamın iğrenç nefesi ile doluyordu. Çabuk karar vermeliydi; parmakları ikpatua kolunu kaldırmak için can atıyordu. Ama ne olursa olsun sakin olmalıydı. Bir anlık dürtüyle hareket, felakete davetiye çıkartırdı.

Yıllar önce, ta en başlarda, arabaya bindikten ancak iki dakika sonra her deliğinden içeri büyük bir alet girmesini isteyip istemediğini soran otostopçuya batırmıştı iğneyi. O zamanlar İngilizcesi şimdiki kadar iyi değildi ve adamın araba tamirinden ya da spordan bahsetmediğini anlaması epey bir süre almıştı. O zamana kadar adam penisini ortaya çıkarmıştı bile. Isserley panikleyip iğneyi basmıştı. Bu çok yanlış bir karardı.

Polis adamı haftalarca aramıştı. Fotoğrafı televizyonda gösterilmiş, sadece gazetelerde değil, evsizler için hazırlanan özel bir dergide de basılmıştı. Savunmasız olarak nitelenmişti. Karısı ve ailesi onu görmüş olabilecek herkese çağrıda bulunmuştu. Adamı arabaya aldığını kimsenin görmediğini düşünmesine rağmen, birkaç gün içinde soruşturmada dikkatler muhtemelen bir kadının kullandığı gri bir Nissan arazi arabasına çevrilmişti. Isserley ona

asırlar kadar uzun gelen bir süre çiftlikte, gözlerden uzak durmak zorunda kalmıştı. Sadık arabası Ensel'e teslim edilmiş, o da arabayı parçalarına ayırıp çiftlikteki en iyi ikinci araba olan Lada adındaki o küçük iğrenç canavarı kullanıma hazır hale getirmişti.

Tekrar yola koyulması için "Herkes hata yapabilir," diyerek onu rahatlatmıştı Ensel, kollarına makine yağı bulaşmış, gözleri lehim kıvılcımından kan çanağına dönmüş bir halde.

Ama Isserley öylesine utanmıştı ki şimdi bile başarısızlığını hatırladıkça istemsiz olarak sıkıntı içinde ofluyordu. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı, asla.

A9 otoyolunun bölünmüş yola dönüştürülen kısmına gelmişlerdi; gürültülü mekanik dinozorlar ve üniformalı işçiler yolun her iki tarafında toprak yığınları üzerinde dolanıp duruyordu. Bu karmaşa bir bakıma rahatlatıcıydı.

"Bu civardan değilsin, değil mi?" diye sordu Isserley, toprağı biçen dev küreklerin gürültüsü arasında sesini duyurmak için hafifçe bağırarak.

"Eminim ki *senden* daha yakınlardanım," diye cevabı yapıştırdı adam.

Isserley bu sataşmayı duymazlıktan geldi, konuyu ailesine getirecek konuşma silsilesine devam etmeye kararlıydı. O anda adam birdenbire ve hızla pencereyi indirerek onu şaşkına uğrattı.

"Heeey, *Doug–eee*!" diye pencereden dışarı yumruğunu sallayarak yağmura doğru bağırdı.

Isserley bir an için dikiz aynasında buldozerin yanında ayakta dikilen, reflektörlü parlak sarı kıyafet giymiş ve duraksayarak el sallayan irikıyım bir adam gördü.

"Bir ahbabım," diye açıkladı otostopçu, camı kapatırken.

Isserley derin bir nefes aldı, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Onu şu anda alamazdı elbette, şansını yitirmişti. Bir anda, bunun adamın evli ve çocuklu olup olmamasıyla bir ilgisi kalmamıştı. Her durumda bilmemeyi tercih ederdi, bakarsın adam bekar çıkardı.

Keşke hızlı hızlı nefes almayı bırakabilse ve adamdan kurtulabilseydi!

"Onlar gerçek mi?" diye sordu adam.

"Efendim?" Nefesi kesilmeden ancak bu kadar konuşabilmişti.

"Önündeki ikizleri diyorum," diye açıkladı. "Memelerin."

"Buraya kadar gidiyorum," dedi Isserley, sinyal verip arabayı yolun ortasına doğru döndürürken. Tanrı'ya şükür, Kildary'deki iğrenç görünüşlü Donny'nin Tamirhanesi'ne varmışlardı. Tabelada HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

"Invergordon'a gidiyorum demiştin," diye karşı çıktı otostopçu, ama Isserley çoktan karşı şeride geçmiş dönüyor, arabayı tamirhane ve benzin pompalarının arasındaki yere doğru sürüyordu.

"Şasinin bir yerinden tıkırtı geliyor," dedi. "Duymuyor musun?" Sesi çatallı ve gayet pürüzlü çıkmıştı, ama artık bunun bir önemi yoktu. "Baktırsam iyi olacak. Tehlikeli olabilir."

Araba durdu. Donny'nin darmadağın tamirhanesinin camları arkasından hayatın koşuşturma sesleri duyuldu: insan sesleri, büyük buzdolaplarının gıcırtısı, cam şişe şıngırtıları.

Isserley otostopçuya dönüp nazikçe A9 otoyolunu işaret etti.

"Şansını hemen orada deneyebilirsin," diye tavsiyede bulundu. "İyi bir nokta. Arabalar yavaş gidiyor. Ben arabaya burada baktıracağım. İşim bittiği zaman hâlâ oradaysan belki seni yine ben alırım."

"Kendini fazla zorlama," diye alayla gülümsedi, ama yine de arabadan indi. Sonra uzaklaştı, uzaklaştı.

Isserley kapıyı açıp kendini dışarı attı. Dik durmak omurgasından aşağı ağrı saplanmasına sebep oldu. Çatık kaşlının yolun karşı kenarına hımbıl hımbıl geçmesini seyrederek arabanın üstüne doğru yaslandı ve gerindi. Soğuk esen rüzgar, terli derisini ürpertti, burnundan içeri oksijen üfledi.

Kötü bir şey olmazdı artık.

Benzin pompalarından birini askısından alıp pençe gibi küçük avcunda acemice evirip çevirdi. Eksik olan kuvvet değil, yalnızca elinin genişliğiydi. Pompayı benzin deposunun girişine yerleştirmek için iki elini de kullanması gerekti. Elektronik göstergeye dikkatlice bakarak depoya tam tamına beş poundluk benzin doldurdu. Beş, sıfır, sıfır. Pompayı yerine bıraktı, binaya girdi ve oradaki birine yalnızca bu iş için sakladığı beş poundluk banknotlardan biriyle ödeme yaptı.

Her şey üç dakikadan daha az sürdü. Binadan çıkınca gözleri endişeyle yolun karşısında yeşil–beyaz giysili çatık kaşlıyı aradı. Adam gitmişti. İnanılmazdı ama demek ki başka birisi onu arabasına almıştı.

Yalnızca birkaç saat sonra akşamüstü olmuştu bile; hava kararmaya başlamış, yani saat yaklaşık dört buçuk olmuştu. Eve bu kadar yakın bir yerde arabasına aldığı çatık kaşlıyla yaşadığı macera Isserley'in aklını başına getirmiş, Inverness'i de geçip neredeyse Tomatin'e kadar yaklaşık seksen kilometre güneye gitmiş ve eli boş geri dönmüştü.

Bazı günler hava karardıktan epey sonra birini bulması çok alışılmadık olmasa da, tamamen araba kullanmaya dayanma gücüne ve oyunu ne kadar istediğine bağlı bir şeydi. Sadece bir tek küçük düşürücü karşılaşma, onu öylesine sarsabilirdi ki, nerede yanlış yaptığı ve kendini korumak için ne yapmış olması gerektiği üzerine kara kara düşünmek için çiftliğe en kısa zamanda geri dönerdi.

Isserley arabayı kullanırken bu çatık kaşlı tipin onu o kadar sarsıp sarsmadığını düşünüyordu.

Karar vermek zordu, çünkü kendi duyguları bile ondan saklanıyordu. O hep böyleydi; buralara gelmeden önce, hatta çocukken bile. Erkekler hep onu anlayamadıklarını söylemişlerdi, ama Isserley kendisi de anlayamamıştı ve herkes gibi o da ipucu peşindeydi. Eskiden içinde bir duygunun hapsolduğuna dair en güvenilir

işaret, üzücü sonuçlar doğuran ani, yersiz bir öfke nöbeti olurdu. Ergenlik çağı geride kaldığı için böyle krizler yaşamıyordu artık. Bu sıralar öfkesi gayet kontrol altındaydı; vaziyet itibariyle iyi ki de öyleydi. Ama bu aynı zamanda içinde bulunduğu durumu tahmin etmesinin de daha zor olduğu anlamına geliyordu. Duygularını sanki uzaktan gelen bir arabanın farlarını yan aynasından görür gibi ancak göz ucuyla görebiliyordu. Yalnızca aramadığı zaman onları fark etme şansı vardı.

Son zamanlarda duygularının fiziksel belirtilerin içinde sindirilmeden kaybolup gittiğine şüphe eder olmuştu. Sırt ağrıları ve gözlerindeki yorgunluk arada sırada sebepsiz yere her zaman olduğundan daha da kötüleşiyordu; böyle zamanlarda büyük ihtimalle ortada onu endişelendiren başka bir şey oluyordu.

Kasvetli bir akşamüstü, bir okul otobüsünün yolda onun önüne geçmesi gibi tamamen sıradan bir olayın canını sıkması da diğer bir göstergeydi. Eğer ruh hali iyiceyse, kalkan biçimli büyük arka camdan hareketler yapıp dalga geçen bir yığın ergen onu en ufak bir şekilde bile rahatsız edemezdi. Ama o gün nedense tepesinde asılı dev bir ekrana benzeyen ve kilometreler boyunca uysalca takip etmesi gereken bu görüntü, moralini bozmuştu. Suratlarını oynatıp buruşturmaları ve kirli elleriyle camın üzerindeki buharı silmeleri, ona karşı yapılmış bir kötülük gibi görünmüştü.

Sonunda otobüs A9 otoyolundan ayrıldı, Isserley de kendisininki gibi esrarengiz küçük kırmızı arabaları takip eder oldu. Sanki kuyruğun sonu yoktu. Dünyanın köşeleri hızla kararmaya başlamıştı.

Canının sıkkın olduğuna karar verdi. Sırtı ağrıyor, kuyruk sokumu sızlıyor ve saatlerce kalın merceklerden ve yağmurdan dünyaya bakmaktan gözleri yanıyordu. Vazgeçip eve dönse gözlüklerini çıkartıp gözlerini dinlendirebilir, yatağına kıvrılıp yatabilir, hatta belki uyuyabilirdi: ne büyük mutluluk olurdu bu! Canlıları rahatlatan bir çeşit basit armağan, başarısızlığın acısını yatıştıracak bir teselli ödülü.

Ama Daviot'ta uzun boylu ve zayıf, elinde THURSO yazılı bir levha tutan sırt çantalı bir gezgin gördü. Fena görünmüyordu. Her zamanki gibi iki kez önünden geçtikten sonra üçüncü seferinde adamın durduğu yerin on metre kadar ilerisinde durdu. Yan aynadan adamın arabaya doğru koşarken çantasını geniş omuzlarından indirişini seyretti.

Ağır bir yükle böyle koşabildiğine göre çok güçlü olmalı, diye düşündü Isserley, arabanın kapısını açmak için uzanırken.

Otostopçu, arabanın yanına yaklaşınca parlak renkli çıkınını uzun, renksiz parmaklarıyla tutarken Isserley'in açtığı kapının önünde bir an duraksadı. Özür diler gibi gülümsedi; sırt çantası Isserley'den de büyüktü ve şüphesiz ne kucağına, ne de arka koltuğa sığabilirdi.

Isserley arabadan inip, bir teneke bütan gazı ve küçük bir yangın söndürücü dışında her zaman boş olan bagajı açtı. Birlikte adamın çantasını arabaya yüklediler.

Isserley'in bile Birleşik Krallık'ın ürünü olmadığını ayırt edebildiği ciddi ve gür bir sesle "Çok teşekkür ederim," dedi adam.

Isserley sürücü koltuğuna, adam da kendi yerine geçip oturdu ve güneş ufkun altına inerken birlikte yola devam ettiler.

"Memnun oldum," dedi adam, turuncu eşofmanının kucağındaki THURSO tabelasını bilerek yüzü alta gelecek şekilde çevirirken. Tabela şeffaf su geçirmez bir naylonla kaplıydı ve içinde şüphesiz üzerinde farklı varış noktalarının isimleri yazılı birçok kağıt vardı. "Hava kararduktan sonra araba bulmak kolay olmuyor."

"İnsan arabasına aldığı şeyi görmek ister tabii," diye onayladı Isserley.

"Anlaşılır bir şey," dedi adam.

Isserley koltuğunun arkasına yaslandı, kollarını öne doğru uzattı ve adamın ne alabileceğini görmesine izin verdi.

* * *

Arabaya binmesi büyük şanstı. Bu demek oluyordu ki, Thurso'ya bu akşam, Orkney'e de yarın varabilirdi. Tabii Thurso'ya daha yüz elli kilometreden fazla yol vardı, ama saatte ortalama seksen kilometre –hatta bununki gibi saatte atmış beş kilometre– giden bir araba teorik olarak bu mesafeyi üç saatten az bir zamanda alabilirdi.

Daha kızın nereye gittiğini sormamıştı. Belki de onu kısa bir mesafe götürür, sonra da başka bir yöne sapması gerektiğini söylerdi. Yine de karanlıkta otostop yapmanın zorluklarını ima etmesine gösterdiği anlayış, on beş kilometre sonra onu gece gece yolun ortasında indirmeye niyetinin olmadığına işaret ediyordu. Birazdan bir şeyler söylerdi kuşkusuz. En son kendisi konuşmuştu. Kızdan önce tekrar konuşması kaba olabilirdi.

Ona göre kız İskoç aksanıyla konuşmuyordu.

Belki Galler Bölgesi'ndendi. Oradaki insanlar biraz onun gibi konuşurlardı. Belki de Avrupalıydı, ama bildiği ülkelerin hiçbirinden değildi.

Bir kadının onu arabasına alması pek alışıldık bir durum değildi. Hemen hemen bütün kadınlar geçip giderlerdi; yaşlı olanlar sanki trafiğin üzerinden parende atmak gibi çok tehlikeli bir budalalığa kalkışmışçasına başlarını iki yana sallarlardı, genç olanlarsa sanki arabalarının içine çoktan girmeyi başarmış ve taciz etmiş gibi sıkıntılı ve tedirgin görünürlerdi. Ama bu kadın farklıydı. Arkadaş canlısıydı ve ona gururla gösterdiği büyük göğüsleri vardı. Kadının onu bir tür cinsel tecrübe için kullanmak istemediğini umut etti.

En azından Thurso'ya gidene kadar.

İleri doğru baktığında kadının yüzünü göremiyordu ne yazık ki. Çok dikkat çekiciydi halbuki. Şimdiye kadar gördüğü en kalın camlı gözlükleri takıyordu. Almanya'da olsa gözleri bu kadar bozuk birine muhtemelen sürücü ehliyeti vermezler, diye geçirdi içinden. Vücudunun duruşu ona göre bir omurga sorununa işaret ediyordu. Elleri büyüktü ama aşırı derecede dardı. Küçük parma-

ğı boyunca bileğine kadar elinin kenarındaki derisi düz değildi ve elinin diğer kısmından farklı bir dokusu vardı, sanki ameliyattan kalma yara izi gibi. Göğüsleri mükemmel ve kusursuzdu, belki onlar da bir ameliyat ürünüydü.

Kız şimdi ona doğru dönüyordu. Ağzından nefes alıyordu, sanki o mükemmel biçimli küçük burnu gerçekten de bir plastik cerrah tarafından yontulmuş ve ihtiyacını karşılamak için çok küçük olduğu ortaya çıkmıştı. Merceklerin kocaman gösterdiği gözleri yorgunluktan biraz kanlanmıştı ama şaşırtıcı derecede güzeldiler, onun düşüncesine göre. Ela ve yeşildi renkleri ve şey gibi parlıyorlardı... mikroskop camındaki egzotik bakteri kültürü gibi.

"Eee," dedi Isserley, "Thurso'da seni bekleyen ne?"

"Bilmem," diye cevap verdi. "Belki de hiçbir şey."

Şimdi fark ediyordu ki, adamın vücudu mükemmel yapılıydı. Zayıflığı aldatıcıydı, çünkü hepsi kastı. Büyük ihtimalle eğer yeterince yavaş sürse, arabanın yanı sıra bir kilometre boyunca koşabilirdi.

"Peki ya orada *gerçekten* bir şey yoksa?" diye sordu.

Adam suratını öyle bir astı ki, bunun onun kültüründe omuz silkmeye eşdeğer olduğunu düşündü. "Daha önce hiç görmediğim için gidiyorum oraya," diye açıkladı.

Bu düşünce adamı aynı anda hem bıkkınlık hem de coşkuyla doldurmuştu sanki. Kalın sarı–gri kaşları, açık mavi gözlerinin üzerinde fırtına bulutu gibi toplandı.

"Bütün ülkeyi baştan sona mı geziyorsun?" diye sordu Isserley.

"Evet." Konuşması kesin ve vurguluydu, ama kibirli değildi; daha çok sanki her sözü söylemeden önce ittirerek orta çaplı bir tepeye çıkarıp oradan aşağı bırakması gerekiyordu. "On gün önce Londra'dan çıktım yola."

"Yalnız mı geziyorsun?"

"Evet."

"İlk defa mı?"

"Küçükken Avrupa'nın birçok yerini *aiyilemle* gezmiştim." (Bu sondan bir önceki kelime, Isserley'in anlamakta zorlandığı ilk kelime olmuştu.) "Ama sanırım, bir bakıma, her şeyi *aiyilemin* gözünden gördüm. Şimdi etrafı kendi gözlerimle görmek istiyorum." Tamamen yabancı birine böyle içini dökmenin ne kadar aptalca olduğunu onaylatmak ister gibi Isserley'e endişeyle baktı.

"Ailen bunu anlayışla karşılıyor mu?" diye sordu Isserley, onunla konuşmanın yolunu bulduğu için rahatlayınca ayağını gaz pedalına biraz daha bastırdı.

"Umarım anlayışla karşılarlar," dedi, kaygıyla kaşlarını çatarak. Bu bağlantı kordonunu ta göbek deliğine kadar takip etmek her ne kadar cazip gelse de Isserley adamın *'aiyilesi'* hakkında en azından şimdilik söyleyebileceklerinin hepsini öğrendiğini hissetti. Onun için "Nerelisin?" diye sordu.

"Almanya," diye cevapladı. Sanki en ufak bir uyarıda bulunmadan kızın ona karşı şiddet dolu bir şey yapmasını bekler gibi, dikkatlice ve endişeyle baktı yine. Kız da sohbeti adamın kendisi için hedeflediği ciddilik standartlarına taşıyarak onu rahatlatmaya çalıştı.

"Peki burayı senin ülkenden farklı yapan en önemli şey ne sence?"

Yaklaşık doksan saniye boyunca düşündü adam. İneklerin soluk renkli böğürlerinin benek gibi gözüktüğü büyük karanlık tarlalar her iki yanlarından akıp geçiyordu. Stilize edilmiş bir Loch Ness Canavarı'nı gösteren üç bölümlü floresan tabela arabanın farlarıyla parladı.

"İngilizler," dedi otostopçu sonunda, "dünyadaki konumlarıyla çok da ilgilenmiyorlar."

Isserley konu üzerinde bir süre düşündü. İngilizlerin hayran olunacak kadar kendilerine güvendiklerini mi, yoksa acınacak derece dar görüşlü olduklarını mı söylemek istediğini anlayamadı. Belki de bilerek böyle belirsiz konuşmuştu.

Akşam bastırdı. Isserley yanına doğru göz attı ve ön ve arka lambalardan yansıyan ışıkta adamın dudaklarının ve elmacık kemiklerinin biçimine hayranlıkla baktı.

"Burada tanıdığın insanların yanında mı kalıyorsun yoksa otellerde mi?" diye sordu Isserley.

"Genelde ucuz ve küçük otellerde kalıyorum," diye cevapladı birkaç saniye sonra, sanki doğruyu söylemek adına zihnindeki belgelere başvurmak zorunda kalmıştı. "Galler Bölgesi'nde bir *aiyile* beni birkaç günlüğüne evlerinde kalmam için davet etmişti."

"Ne nazik bir davranış," diye mırıldandı Isserley, ilerideki Kessock Köprüsü'nün yanıp sönen ışıklarına bakarak. "Dönüşte yine onlarda mı kalacaksın?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi, önce sözlerini dik bir yokuşa kadar ittirip çıkartarak. "Galiba... onları bir şekilde gücendirdim. Nasıl oldu bilmiyorum. Sanırım İngilizcem bazı durumlar için yeterince iyi değil."

"Bana gayet iyi gibi geldi."

Adam içini çekti. "Belki de sorun burada. Belki daha kötü olsa..." Önce cümlenin üzerinde sessizce çalışıp sonra dağdan aşağı yuvarladı. "Kendiliğinden karşılıklı anlayış beklentisi olmazdı."

Hava kararmış olmasına rağmen, adamın yerinde kıpırdanıp yumruğunu sıktığını anlayabiliyordu. Belki de daha hızlı nefes almaya başladığını duyabiliyordu adam, her ne kadar bu fark kesinlikle çok belirsizse de.

"Almanya'da ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Öğrenciyim... Şey, aslında, tam da öyle değil," diye düzeltti. "Almanya'ya dönünce işsiz olacağım."

"Belki de ailenin yanında yaşarsın, değil mi?" diye sordu, üstü kapalı olarak.

"Hı hı." dedi, tepkisizce.

"Ne okuyordun, yani mezun olmadan önce?"

Bir an sessizlik oldu. Kirli bir siyah kamyonet Isserley'in önüne geçerken, gürültülü egzozu nefes alıp verme sesini bastırdı.

"Mezun olmadım," diye belirtti otostopçu sonunda. "Bırakıp gittim. Kaçağım yani."

"Kaçak mı?" diye tekrar etti Isserley, onu cesaretlendirmek için gülümseyerek.

Adam da üzgün üzgün gülümsedi.

"Adaletten değil ama," dedi, "hastaneden."

"Yani sen... akıl hastası mısın?" diye sordu nefesini tutup.

"Hayır. Ama az kalsın doktor olacaktım, ki benim durumumda bu akıl hastası olmakla aynı şey. *Aiyilem* benim hâlâ tıp fakültesinde öğrenim gördüğümü sanıyor. Beni okumam için çok uzak bir yere gönderdiler ve bir dolu para ödediler. Onlar için doktor olmam çok önemli. Sıradan bir doktor da değil, uzman doktor. Onlara mektup yazıp *arajjtırmalarımın* iyi gittiğini söylüyordum. Ama aslında bira içip gezi kitapları okuyordum. İşte şimdi de burada geziyorum."

"Ailen bu konuda ne düşünüyor peki?"

Derin bir nefes alıp kafasını aşağı eğdi.

"Hiçbir şeyden haberleri yok. Onları yavaş yavaş alıştırıyorum. Önceleri birkaç haftada bir yazıyordum, sonra daha çok haftada bir yazar oldum, sonra ise daha da çok haftada bir. Hep *arajtırmalarımla* çok meşgul olduğumu yazdım. Bir sonraki mektubumu Almanya'ya dönünce yazacağım."

"Peki ya arkadaşların?" diye ısrarla sordu Isserley. "Bu maceraya atıldığını bilen kimse yok mu?"

"Okula başlamadan önce Bremen'de birkaç iyi arkadaşım vardı. Tıp fakültesinde de uzman doktor olup Porsche kullanmak isteyen birçok tanıdığım var." Sakin kalmak için elinden geleni yapan Isserley'e endişeyle döndü. "Sen iyi misin?"

"Evet iyiyim, teşekkürler," dedi nefes nefese ve ikpatua kolunu kaldırdı.

Ona doğru dönük olduğu için adamın üzerine düşeceğini biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Sağ eliyle direksiyonu düzgünce tutmaya devam etti. Sol eliyle üzerine yığılan adamı yerine doğru itti. Arkadaki arabanın şoförü, bunun bir öpme teşebbüsü olduğunu ama geri çevrildiğini düşünecekti. Hareket halindeki bir araçta öpüşmenin tehlikeli olduğu dünyada herkes tarafından kabul edilen bir şeydi. Isserley araba kullanmayı öğrenmeden önce bile bunu biliyordu, İskoçya'ya gelişinden kısa bir zaman sonra Amerikalı gençler için yazılmış eski bir yol güvenliği kitabında okumuştu. Arka planda televizyon gevezelik ederken, haftalar boyunca durmadan okuduğu kitabı tamamen anlaması uzun zaman almıştı. Kitapların anlatamadığı bir şeyi televizyonun ne zaman aydınlığa kavuşturacağını tahmin etmek mümkün değildi; özellikle de kitaplar hayır kurumu mağazasından alınmışsa.

Otostopçu yine üzerine doğru devriliyordu. O da adamı tekrar yerine ittirdi. "Direksiyon başı, oynaşmak ya da öpüşüp koklaşmak için doğru yer değildir," diyordu kitapta. Bu dili yeni öğrenen biri için gizemli bir uyarıydı bu. Ama televizyonun da yardımıyla kısa sürede anlamıştı ne demek istediğini. Yasal olarak, eğer araba o anda hareket etmiyorsa, seks de dahil istediğin her şeyi yapabilirdin içinde.

Isserley sapağa yaklaşırken sol sinyalini yaktı. Otostopçunun kafası karşı taraftaki cama çarpınca *pat* diye bir ses geldi.

Çiftliğe döndüğünde saat altıyı geçiyordu. Ensel ve diğer birkaç adam otostopçuyu arabadan çıkarmasına yardım ettiler.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi," diye iltifat etti Ensel.

Isserley bıkkınlıkla başını salladı. Ensel bunu her zaman söylerdi.

Onlar vodselin gevşemiş bedenini sedyeye yüklerken Isserley de arabaya geri girdi ve yatağına yatmaya can atarken ağrılar içinde karanlığa doğru arabayı sürdü.

ERTESİ gün Isserley'i alışılagelmedik bir şey uyandırdı: güneş ışığı.

Normalde gece yalnızca birkaç saat uyur, sonra çarpılmış sırt kasları iğne batması gibi ağrılarla tehdit edip onu yatağında rehine tutarken kendini klostrofobik karanlıkta gözleri ardına kadar açık yatarken bulurdu.

Şimdiyse, büyük ihtimalle çoktan doğmuş olan güneşin altın renkli parıltısı içinde gözlerini kırpıştırarak yatıyordu. Viktorya döneminden kalma evin kule gibi çatısının altına tıkıştırılmış tavan arasındaki odasının yalnızca yarıya kadar dik çıkan, sonra çatıyla birlikte birdenbire eğimlenen duvarları vardı. Isserley'in yattığı yerden odası, üzerine ışık tutulmuş peteğin aydınlık bir hücresine benzer altıgen bir odacık gibi görünüyordu. Açık pencerelerin birinden bulutsuz mavi gökyüzünü, diğerinden de yeni yağan karla yüklü meşe dallarının karmaşık yapısını görebiliyordu. Hava durgundu; boyası kabarmış ahşap pencere çerçevelerinden sarkan örümceksiz örümcek ağları kımıldamıyordu bile.

Neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle uğuldayan çiftliğin hareketliliğini ancak bir ya da iki dakika sonra fark etti.

Gerindi, sıkıntıyla homurdandı ve yatak örtüsünü ayaklarıyla kenara itti. Güneş öyle bir açıdan geliyordu ki, yatağı en sıcak ışınlarla aynı doğrultuda kalıyordu; bu yüzden bir süre kolları ve bacaklarını X harfi gibi yayarak öylece yattı ve çıplak vücudunu güneşlendirdi.

Odasının duvarları da çıplaktı. Yerde halı yoktu, cilasız eski yer tahtalarına suterazisi ile bakılsa yüzeyinin düz bile olmadığı ortaya çıkardı. Pencerelerden birinin hemen altında yerin bir kısmı buz tutmuş, parıldıyordu. Isserley meraktan eğilip yatağının yanındaki bir bardak suyu aldı ve ışığa doğru tuttu. Su hâlâ sıvı haldeydi, ama buz tutmasına ramak vardı.

Isserley, ağzına alırken biraz çatırdamasına rağmen suyu içti. Bütün gece kımıldamadan yattıktan ve doğa yapacağını yaptıktan sonra kan dolaşımı kaynama noktasına gelmişti, egzersizle günlük metabolizmasını bulana kadar vücudu bu halde kalacaktı.

Bu arada kutup kazı gibi sıcaklamıştı.

Suyu içince, dünkü kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemediğini hatırladı. Yola çıkmadan depoyu iyice bir doldurmalıydı. Tabii *eğer* yola çıkarsa.

Hem hayatının her günü yola düşmesi gerektiğini söyleyen mi olmuştu? Köle değildi ki.

Şöminenin üstündeki ucuz plastik çalar saat 9:03'ü gösteriyordu. Odada şöminenin içine tıkıştırılmış üzeri çizik dolu ve kirli taşınabilir televizyon dışında mekanik herhangi bir şey yoktu. Fişi, süpürgelik boyunca ilerleyip kapıdan dışarı çıkan bir uzatma kablosuna takılmıştı. Alt katta bir yerlerde bir priz vardı.

Isserley kendini zorlukla yataktan kaldırıp ayakta durup duramadığına baktı. Çok fena değildi. Egzersizlerini son zamanlarda boşlamıştı, bu yüzden kasları tutulmuş ve ağrıyordu. Bundan daha iyisini kesinlikle yapabilirdi.

Şömineye doğru gidip televizyonu açtı. Seyretmek için gözlüğüne ihtiyacı yoktu. Aslında gözlüğü hiçbir zaman gerekli değildi,

optik cammış gibi duruyordu, ama aslında kalın pencere camıydı. Baş ağrısı ve göz yorgunluğundan başka bir şey vermiyordu, ama işi için kullanması gerekiyordu.

Televizyonda bir vodsel şef, beceriksiz bir kadına ince böbrek dilimlerini nasıl kızartacağını öğretiyordu. Duman çıkmaya başlayınca kadın utangaç utangaç kıkırdamaya başladı. Başka bir kanalda Isserley'in gerçek hayatta gördüklerine hiç benzemeyen çok renkli tüylü yaratıklar hoplayıp zıplayarak alfabedeki harflerle ilgili şarkılar söylüyorlardı. Başka bir kanalda tırnakları yavruağzı rengine boyalı bir el, titreşen bir mutfak çırpıcısını tanıtıyordu. Başka bir kanalda domuz ve tavuk şeklinde çizgi karakterler, roket takmış külüstür bir arabanın içinde uzayda uçuyordu. Belli ki Isserley haberleri kaçırmıştı.

Televizyonu kapattı, doğruldu ve sırt egzersizlerini yapmak için odanın ortasındaki yerini aldı. Egzersizleri yapmak zaman ve çaba istiyordu, ama Isserley son zamanlarda çok tembellik eder olmuştu, bedeni de onu cezalandırıyordu. Tekrar forma *girmeliydi*. Son birkaç gündür çektiği acıyı çekmek zorunda değildi. Bu kadar formsuz olmasına izin vermesi hiçbir şeyi kanıtlamamıştı, tabii eğer bir tür inatçılık yüzünden kendi kendini mutsuz etmeye ya da yaptığı şeyden kendini pişman etmeye çalışmadıysa.

Yaptığı şeyden pişman değildi. Hayır.

Önce omurgasını eğdi, kollarını çevirdi, titreyen kollarını iyice gerip sırayla her bir bacağının, sonra ayak uçlarının üzerinde durdu. Bu şekilde kalabildiği kadar uzun kaldı. Parmak uçları yukarıdan sallanan bozuk ampule sürtündü. Böyle bütün vücudunu uzatmış olmasına rağmen bu çocuk odası büyüklüğündeki yerde tavana değmekten çok uzaktı.

On beş dakika sonra terler ve biraz titrerken, adım adım dolaba yaklaşıp o gün giyeceği kıyafetini seçti: dünküyle aynı kıyafet. Zaten seçenekleri arasında renkleri farklı ama birbirinin aynı altı dekolte gömlek ve ikisi de yeşil kadifeden iki ispanyol paça pan-

tolon vardı. Sadece bir çift ayakkabıya sahipti. Rahatça giyip yürüyebilene kadar ayakkabıcıya sekiz defa geri götürmek zorunda kaldığı, onun için özel olarak yapılmış bir çift pabuç. İç çamaşırı ya da sutyen giymiyordu. Göğüsleri kendiliğinden dik duruyordu. Böylece düşünmesi gereken sorun bir azalıyordu. Ya da iki.

Isserley evinin arka kapısından dışarı çıkıp havayı kokladı. Denizden esen rüzgar bugün özellikle hoş kokuyordu, kahvaltı yapar yapmaz deniz kıyısına gidecekti kesin.

Ondan sonra da yıkanıp giysilerini değiştirmeyi unutmamalıydı, karşısına cebinde yumuşakça taşıyan şu vodsel gibi tahmini kuvvetli birilerinin çıkma olasılığına karşı.

Evinin dört bir tarafındaki tarlalar karla örtülmüştü, kara toprak kremayla kaplanmış meyveli kek gibi yer yer aradan gözüküyordu. Batı tarafındaki tarlada, beyazlığın içinde mahsur kalmış minik altın renkli koyunlar suratlarını karın içine batırıp tat alacak gömülü bir şeyler arıyorlardı. Kuzeydeki tarlada, saman yatağının üzerindeki koca bir yığın şalgam, güneşin altında donmuş kiraz taneleri gibi parıldıyordu. Güneyde, çiftliklerin ve ambarların arkasında Carboll ormanının Noel çamları belli belirsiz görünüyordu. Doğuda, çiftlik evlerinin ötesinde Kuzey Denizi çalkalanıyordu.

Görünürde hiç traktör ya da işçi yoktu.

Tarlaların hepsi başka başka yerli toprak sahiplerine kiraya verilmişti; onlar da toprağı sürme zamanı, hasat zamanı ya da koyunların yavrulama zamanı geldiğinde ne gerekiyorsa yanlarında getiriyorlardı. Bunların dışında toprak sessiz ve bakirdi; çiftlik evleri çürüyor, paslanıyor ve yosun bağlıyordu.

Harry Baillie'nin zamanında çiftliklerde kış boyunca sığırlar olurdu, ama hayvancılığın para getirdiği zamanlarda böyleydi. Şimdiyse bir tek Tavşan Tepesi'nin oradaki otlakta Mackenzie'nin birkaç boğası vardı. Ablach'ın denize bakan yamacında yüz kadar siyah kafalı koyun, ucuz ve tuzlu yemlerini otluyordu. Oradan de-

nize dökülen küçük bir dere olduğu için şanslıydılar, çünkü paslanmış kahverengi demir yalaklardan koyu yeşil ıspanak gibi su yosunları taşıyordu.

Hayır, Ablach'ın şimdiki sahibi kesinlikle bir zamanlar Harry Baillie gibi buradaki halkın yanında olan birisi değildi. Yerli halka göre yeni adam İskandinav filandı, aynı zamanda inzivaya çekilmiş bir deliydi. Isserley adamın böyle bir şöhrete sahip olduğundan haberdardı, çünkü yerli halkı arabasına almama prensibine rağmen A9 otoyolunun otuz kilometre yukarısından aldığı bir otostopçunun birdenbire Ablach Çiftliği hakkında konuşmaya başladığı olmuştu. Bir yabancıyla konuşurken böyle bir şeyin lafının açılması ihtimali, İskoçya'nın bu kuzey bölgesinde nüfusun ne kadar az olduğu göz önüne alındığında bile olağanüstü düşüktü, özellikle de Isserley yaşadığı yer hakkında yalan söylemeye dikkat etmeye başladığından beri.

Ama dünya düşündüğünden de küçük olmalıydı, çünkü yılda bir ya da iki defa dışarıdan gelenlerin İskoçya'nın geleneksel yapısını nasıl bozdukları konusuna değinen konuşkan bir otostopçu çıkardı ve elbette Ablach'dan söz açılırdı. Isserley de deli bir İskandinav'ın Baillie'nin çiftliğini nasıl yiyip bitirdiğini, sonra da hani şu Avrupalı para basan yatırımlardan biri haline getirmek yerine çürümeye terk ettiğini ve tarlaları, daha çiftliği satın alırken kendisi kadar yüksek fiyat veremeyen çiftçilere kiraya verdiğini dinlerken bilmiyormuş ayağına yatardı.

"Bunun gösterdiği tek bir şey var," demişti otostopçunun biri. "o da yabancıların kafası bizimki gibi çalışmıyor. Üzerine alınma."

"Üzerime alınmadım," demişti Isserley, bu vodseli hakkında çok şey bildiğini iddia ettiği yere gönderip göndermeyeceğine karar vermeye çalışırken.

"Peki ya *sen* nerelisin?" diye sormuştu adam.

Adama ne cevap verdiğini şimdi hatırlamıyordu. Otostopçunun ne kadar çok gezmiş biri gibi göründüğüne bağlı olarak geldiğini

söyleyebileceği birkaç yer vardı. Eski Sovyetler Birliği, Avustralya, Bosna... hatta İskandinavya, tabii eğer otostopçu Ablach Çiftliği'ni satın alan deli piç kurusu hakkında çirkin şeyler söylemiyorsa.

Ama yıllar geçtikçe Esswis olarak bildiği bu adam, Isserley'e göre gönülsüz de olsa yavaş yavaş yerel halkın saygısını kazanıyordu. Diğer çiftçiler onu Bay Esswis olarak tanıyorlardı ve bütün işlerini çiftliğin tam ortasında bulunan ve Isserley'inkinin iki katı büyüklükteki 'Büyük Ev'in içinden hallettiği biliniyordu. Isserley'in evinin aksine bütün odalarında elektrik, ısıtıcı, mobilya, halı, perde, araç gereç ve ıvır zıvır vardı. Isserley bütün bu nesnelerle Esswis'in ne yaptığını bilmiyordu, ama herhalde eve gelen –az sayıdaki– ziyaretçi bunlara hayran kalıyordu.

Isserley, *onun* yaşadıklarının aynısını yaşamış dünyadaki tek kişi olmasına rağmen aslında Esswis'i çok da iyi tanımıyordu. Teoride konuşacak çok şeyleri vardı, ama gerçek hayatta birbirlerinden uzak duruyorlardı.

Aynı acıların çekilmesinin yakın arkadaş olmaları için yeterli olmadığını görmüştü Isserley.

Onun kadın, diğerininse erkek olduğu gerçeğinin bununla hiçbir ilgisi yoktu; Esswis diğer erkeklerle de fazla ahbaplık etmezdi. Büyük evinde köşesine çekilir, bir işe yarayacağı zamanı beklerdi.

Dürüst olmak gerekirse adeta hapis hayatı yaşıyordu o koca evde. Ablach Çiftliği'ni dışardaki dünyayla çatıştıracak herhangi bir acil durum olması halinde günün yirmi dört saati ulaşılabilir olması çok önemliydi. Mesela geçen sene dikkatsizce sürülen bir böcek ilacı arabası başıboş bir koyunu öldürmüştü, hem de böcek ilacıyla ya da tekerleklerinin altına alarak değil; görünmez bir kazayla, kanat şeklindeki kollarından birinin ucuyla kafasına çarpıp beynini dağıtarak. Bay Esswis derhal kendisi, böcek ilacı arabasının sahibi ve koyunun sahibi arasında bir uzlaşma ayarlamış, tatsız bir durum olmaması ve işin kağıda dökülmemesi için hayvanın

başıboş dolaşmasının bütün sorumluluğunu üstlenerek diğer iki çiftçiyi hayrete düşürmüştü.

Yabancı olmasına rağmen böyle olaylar bu bölgede ona saygı kazandırmıştı. Toprak sürme şampiyonasına ya da eğlence toplantılarına asla katılmazdı, bunu artık herkes biliyordu, ama belki de rahatsız edilmek istemediğinden değildi; ortada eklem iltihabı, tahta bacak ve kanserle ilgili halden anlayan dedikodular dolaşıyordu. Aynı zamanda yöredeki çiftçiler için zor zamanlar olduğunu çoğu zenginden daha iyi biliyor ve düzenli olarak kira yerine saman ve ihtiyaç fazlası ürünleri alıyordu. Harry Baillie belki yöre halkının belkemiği olabilirdi, ama iş anlaşma yapmaya gelince aşağılık herifin tekiydi. Esswis'in ise telefonda söylediği tek bir söz imzası kadar güvenilirdi. Hem turistleri uzak tutmak için dikenli tel ve tehditle karşılarına çıkması, onu daha da güçlendiriyordu. Ne de olsa İskoçya halka açık bir park değildi.

Isserley ana patikaya doğru yürürken gözlüklerinden bir süreliğine kurtulmuş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes alıp Esswis'in evine baktı. Bütün odaların ışıkları yanıyordu. Bütün pencereler kapalıydı ve buğuyla opaklaşmıştı. Esswis içeride herhangi bir yerde olabilirdi.

Ayaklarının altında yeni yağan karın çıtırdaması Isserley için son derece tatmin edici bir duyguydu. Bir bulut dolusu su buharının katılaşması ve kanat çırparak toprağa düşmesi fikri bile mucize gibiydi. Bunca yıl sonra bile buna inanamıyordu. Muhteşem bir olaydı, sebepsiz ve gereksiz bir müsriflikti. Yine de yere düşmüştü işte; yumuşak ve pamuk gibi, yenebilecek kadar saf. Isserley yerden bir avuç alıp biraz yedi. Tadı nefisti.

Çiftlikte en iyi durumdaki, yani en az külüstür olan, en büyük eve doğru yürüdü. Dökülmekte olan kiremit çatı, metal plakalarla değiştirilmişti. Duvardan taş parçaları düştükçe delikler derhal çimentoyla kapatılıyordu. Sonuçta evden çok dev bir kutu gibi gö-

rünüyordu, ama estetikten verilen bu ödünler gerekliydi. Bu bina dış unsurlardan ve yabancıların meraklı gözlerinden korunmalıydı. Burası yerin altındaki çok daha büyük bir sırrın giriş kapısıydı.

Isserley alüminyum kapının önünde durdu ve üzerinde TEHLİKELİ MADDE ve İŞİ OLMAYAN GİREMEZ yazan metal tabelaların altındaki zili çaldı. Duvarda bir kurukafa ve iki çapraz kemik resmi gösteren bir uyarı tabelası daha vardı.

Diyafon belli belirsiz hışırdadı ve Isserley dudakları neredeyse panele değecek kadar eğildi.

"Isserley," diye fısıldadı.

Kapı sürülerek açıldı ve Isserley içeri girdi.

Deniz kıyısına gitmeye sabırsızlandığı için kahvaltıda çok fazla oyalanmadı. Kendini güzelce tıka basa doyurdu ve Alman otostopçunun kişisel eşyalarının olduğu küçük plastik torbayla beraber yirmi dakika içinde evine döndü.

Aşağıdaki adamlar onu gördüklerine sevinmiş gibiydiler, bir önceki akşam yemeğini kaçırdığı için üzüldüklerini söylediler.

"Tam bir ziyafetti," demişti Ensel, kendi dillerinin ağır taşralı aksanıyla. "Serslida sosunda voddissin baldırı. Tatlı olarak da taze yabani çilek."

"Neyse, önemli değil," demişti Isserley, ekmeklerin üzerine birbiri ardına musanta ezmesi sürerken. Geldiği yerdeki hayatında asla karşılaşmadığı bu adamlarla, yani üretim işçileriyle nasıl konuşacağını hiçbir zaman bilememişti. Elbette kendisinden çok farklı görünmeleri de pek yardımcı olmuyordu; görmediğini sandıkları zamanlarda göğüslerine ve biçimli yüzüne gözlerini dikip bakıyorlardı.

Bugün meşguldüler, onun için onu yemeğiyle baş başa bıraktılar. Ama önce önemli bir haber verdiler: Amlis Vess geliyordu. Amlis Vess! Ablach Çiftliği'ne geliyordu! Yarın! Mesaj yollamıştı,

yola çıkmıştı bile, onun için özel bir hazırlık yapmalarını istemiyordu, her şeyi olduğu gibi görmekti niyeti. Kimin aklına gelirdi ki böyle bir şey olacağı?

Isserley ne olduğu belli olmayan bir şeyler mırıldandı, sonra adamlar büyük olaya hazırlık yapmak için aceleyle çıktılar. Ablach Çiftliği'nde artık düzen kurulduğu ve zamanları da olduğu için hayatlarına heyecan katan pek bir olay olmuyordu. Yine bir akşamüstü oturup çerçöple kumar oynamakla ya da bu tür adamlar her ne yapıyorlarsa onunla karşılaştırıldığında patronun oğlunun ziyareti kuşkusuz çok heyecan vericiydi. Isserley yemek odasında yalnız kalınca tabağına biraz guşu koydu, ama yerken tadı garip ve ekşimsi geldi. O anda fark etti ki bütün o yeraltı kompleksi belli belirsiz erkek teri ve her zamanki berbat yemeklerin yanı sıra, keskin bir şekilde temizlik malzemesi ve boya kokuyordu. Biran önce temiz havaya çıkma isteği iyice arttı.

Karda eve geri yürümek sinüslerini açmış, yemeği sindirmesine yardımcı olmuştu. Alman'ın eşyalarının olduğu torbayı bacaklarının arasına sıkıştırıp evinin giriş kapısının kilidini açtı ve yere dağılmış ince dal yığınlarının dışında tamamen boş olan oturma odasına girdi.

Dalların en iyilerinden bir öbek alıp arka bahçeye taşıdı ve torbayla beraber karla kaplı yere attı. Şekli düzgün olan dalları ufak bir istif yaptı, diğerlerini kenara ayırdı.

Sonra evinin bitişiğindeki demir barakanın paslı kapısının kilidini açıp içine girdi. Avuçlarını arabasının motor kapağına koydu, nasıl da buz gibi soğuktu; zamanı geldiğinde arabanın çalışacağını umut etti. Yine de şimdilik onu endişelendiren bu değildi. Arabanın bagajını açtı ve Alman otostopçunun çantasını aldı. Dün geceki dondan o da nasibini almıştı: tamamen buz tutmamıştı ama sanki buzdolabından çıkmış gibi nemli ve soğuktu.

Isserley çantayı bahçeye çıkardı, ama önce yakınlarda kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Etrafta kimsecikler yoktu. Dal yı-

ğının altında ateş yaktı. Dallar kupkuruydu, çünkü aylar önce toplanmışlardı ve o zamandan beri evin içindeydiler: çıtırdayarak hemen tutuştular.

Çantayı baş aşağı çevirince, beklenmedik şekilde bereketli olduğu anlaşıldı. Fizik kanunlarının izin verdiğinden daha fazla şey sığdırılmıştı sanki içine.

En sıradışı şeyler bile düzinelerce plastik kutuya, şişeye, cebe, aralığa, fermuarlı bölmeye büyük bir beceriyle düzenlenip yerleştirilmişti. Isserley hepsini birer birer ateşe attı. Renkli yemek kapları eğilip kabarcıklar çıkararak petrol kokusu içinde büzüştüler. Buruşuk bir şekilde ateşe atılan tişörtler ve külotlardan duman dışarı çıksın diye kara delikler açıldı. Çoraplar cızırdadı. Küçük bir kutu reçeteli ilaç pat diye patladı. İçinde İskoç ulusal kostümü giyen bir heykelcik olan şeffaf silindirik kutu farklı aşamalardan geçti, son olarak da çıplak pembe bebeğin önce yüzü, sonra kolları ve bacakları eriyip gitti.

Kolayca yanan şeylerin azlığı, ateşin kuvvetini tehlikeye sokmuştu; hatta bir pantolon da eklenince ateş az kalsın sönüyordu. Isserley birkaç kuru dal seçip stratejik noktalara yerleştirdi. İngiltere, Galler ve İskoçya'nın katlanan haritaları da işe yaradı, havalandırmaya yardımcı olmak için biraz buruşturunca kolayca yandılar.

Çantanın dibine yakın bir yerlere gizlenmiş pembe makyaj malzemesi çantasının içinden makyaj malzemeleri değil pasaport çıktı. Isserley bunu kendisi kullanabilir mi diye düşünerek bir an duraksadı: daha önce hiç pasaport görmemişti; en azından, deyim yerindeyse gerçek hayatta. Sayfalarını merakla inceleyerek çevirdi.

Otostopçunun fotoğrafı vardı pasaportta, aynı zamanda ismi, yaşı, doğum tarihi vesaire. Bunlar Isserley'e hiçbir şey ifade etmedi, ama fotoğrafta gerçekte olduğundan daha tombul ve daha pembe, ama garip bir şekilde daha güçsüz görünmesi merakını uyandırmıştı. Yüzünde hüzünlü bir dayanıklılık ifadesi vardı. Onun gibi iyi bakılmış, sağlıklı, dünyayı dolaşmakta özgür ve ortalamaya

göre daha çok sayıda seçkin dişiyle çiftleşmeye olanak veren kusursuz vücuda sahip bir tipin, bu kadar üzgün olması şaşırtıcıydı. Tam tersine ihmal edilip incitilmiş, hastalıklarla delik deşik olmuş, kendi türü tarafından hor görülmüş diğer erkekler sırf budala olmaktan daha gizemli bir sebepten etraflarına mutluluk saçarlardı bazen.

Müthiş formda ve uyum sağlamış bazı vodsellerin hâlâ hayattayken mutlu olmayı beceremmemesi Isserley için işinde karşılaştığı en anlaşılmaz şeylerden biriydi; yıllardır edindiği tecrübe bunu daha da anlaşılmaz kılmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu konuyu değil çiftlikteki diğer adamlarla, Esswis'le bile tartışmanın bir anlamı yoktu. Uzun zaman önce iyi niyetli bile olsalar ruhsal yönlerinin zayıf olduğunu keşfetmişti.

Isserley başını kaldırıp bakınca ateşin sönmeye başladığını gördü ve kolay yanan bir şeyler bulmak için torbayı karıştırdı. Eline geçen ilk şey, otostopçunun naylon kaplı işaret tabelası oldu; silkeleyip kağıt demetini karın üzerine döktü ve birer birer ateşe fırlattı: THURSO, GLASGOW, CARLISLE ve yarım düzine başka yer ismi ve sonunda SCHOTTLAND*. Kağıtlar epey bir süre parlayarak yandı, ama saniyeler içinde de kül olup gittiler.

Dal yığını hızla içten içe yanan kül ve erimiş plastik lapasına dönüyordu ve geriye kalan en büyük şey, yani çantanın kendisi için fazla bir işe yaramayacak gibi görünüyordu.

Isserley bir çırpıda barakaya gidip bir teneke benzinle döndü. Parlak yakıtı sırt çantasının üzerine boca etti ve titreşerek yanan tepeciğe dikkatlice attı. Alevler heyecan verici bir parlamayla yeniden canlandı.

Isserley pasaporta son bir defa daha baktı. Eğer doküman saklama riskini alacaksa, ehliyet saklamanın daha iyi olacağına karar verdi. Ne olursa olsun, pasaportun sahibinin cinsiyetinin belirtildiğini ve boyunun bir metre doksan santim olarak belgelendiğini

* Almanca: "Iskoçya" anlamındaki kelime. (ç.n.)

biraz geç de olsa fark etmişti. Gülümsedi ve küçük kırmızı defterciği ateşe attı.

Torbadan çıkan cüzdan da içindeki paraları aldıktan sonra ateş yığınını boyladı. Bazıları Birleşik Krallık'ta geçmeyen paralardı, onlar da atıldı. Sterlinleri benzin almak için kullandığı stoka ekleyebilirdi. Zaten başka hiçbir şey satın aldığı yoktu, bu arada elleri benzin koktuğu için banknotlara da bu koku bulaşmıştı.

Deniz kenarına bir uğramak, sonra da duş almak her zamankinden çok daha iyi bir fikir gibi görünmüştü gözüne. Ondan sonra arabayla dolaşmaya çıkardı. *Eğer* canı isterse. Karlı bir günde yollarda pek otostopçu olmazdı zaten. Amlis Vess bunu anlayışla karşılamak zorundaydı.

Isserley, gözlerinin önündeki bu koca dünyanın güzelliğini içine çekerek Moray Koyu'nun çakıllı sahili boyunca yürüdü.

Sağ tarafında trilyonlarca litre su, Ablach sahili ve ufkun ötesinde görünmeyen bir Norveç arasında dalgalanıyordu. Sol yanındaki katırtırnağı kaplı dik yamaçlı tepenin ardında çiftlik vardı. Önünde ve arkasında; sonu yokmuşçasına yarımadanın kıyısı uzanıyordu; koyun otlatmak için kullanılan sulak çayır, gelgitle yükselen deniz kıyısına ulaştığında tarihöncesi ateş ve buzla ayrışıp yontulmuş dar bir kayanın kenarında birdenbire bitiyordu. Isserley işte en çok bu kıyıda yürümeyi seviyordu.

Ayaklarının altındaki şekillerin, renklerin ve dokuların çeşitliliğinin kelimenin tam anlamıyla sonsuz olduğuna inanıyordu. Öyle olmalıydı. Her deniz kabuğu, her çakıl, her taş, çağlar boyunca denizler ya da buzullar tarafından ovuşturularak yapılmıştı. Doğanın sayısız parçacığa ayrım yapmadan sunduğu sonsuz özverinin Isserley için duygusal bir önemi vardı; insan hayatının adaletsizliğini ortaya çıkartıyordu.

Yine milyonlarca yıl boyunca cilalanıp yeniden şekil verilmek üzere geri alınmadan önce belki de kısa bir süre için kıyıya vuran

taşlar, çıplak ayaklarının altında sessiz ve sakince yatıyorlardı. Her birini tek tek toplayıp son derece karmaşık bir sergi, bir ucundan diğer ucuna asla yürüyemeyeceği kadar geniş, sorumluluğunu kendisinin üstlendiği taş döşeli bir bahçe yapmak isterdi. Bir bakıma Ablach sahili böyle bir bahçeydi, yalnızca oluşumunda Isserley'in herhangi bir rolü veya yardımı olmamıştı ve aslında tasarlama işine katkıda bulunmuş olmayı çok isterdi.

Eline bir çakıl aldı; tam ortasında ipeksi bir delik olan pürüzsüz, çan şeklinde bir taş. Üzerinde turuncu, gümüş rengi ve gri çizgiler vardı. Ayağının hemen dibindeki başka bir taş yusyuvarlak ve simsiyahtı. Çan şeklinde olanı atıp onun yerine siyah küreyi aldı. Daha yerden alırken parlak pembe ve beyaz renkli kristal bir yumurta gözüne çarptı. Bu zorlu görev büsbütün umutsuz bir vakaydı.

Siyah küreyi atıp doğruldu, kaybolup giden dalga izlerinin ötesine, okyanusa doğru baktı. Sonra üzerine ayakkabılarını bıraktığı kaya parçasını bulmak için diğer tarafa baktı. Hâlâ oradaydılar, bağcıkları rüzgarda titreşiyordu.

Ayaklarını açıp dünyaya göstermekle risk alıyordu, ama olur da sahile dolaşmaya birileri gelirse, geldiklerini yüzlerce metre öteden görebilirdi. Ayaklarını görebilecekleri kadar yakına gelene dek ayakkabılarını alabilir, hatta gerekirse suyun içinden yürüyebilirdi. Çakılları kavrayan uzun ayak parmaklarını taşlı sahilde yayarak yürümekle hissettiği rahatlık anlatılamazdı. Aldığı risk kendisinden başka kimi ilgilendirirdi ki zaten? Yıllar boyunca onca malzemeyi bulup getirerek başka kimsenin yapamayacağı bir iş yapıyordu. Amlis Vess eğer kendisinde kusur bulacak kadar yürekliyse bunu aklında tutsa iyi ederdi.

Akıntının hafif hafif çarptığı tarafa doğru dönerek yürümeye devam etti. Büyük kayaların arasındaki sığ su birikintileri deniz salyangozlarıyla doluydu, artık isimlerini öğrenmişti, ama bunlar piyasanın istemediği 'işe yaramayacak kadar küçük' olanlar gibi

duruyordu. Buz gibi tuzlu suyun içinden bir tanesini aldı ve ağzına götürdü, dilinin ucuyla içi yumurta akı dolu gibi görünen deliğini yokladı. Acı ve keskin bir tadı vardı; zamanla edinilen damak tadı olmalıydı.

Salyangozu fazla ses yapmamak için yavaşça su birikintisine geri bıraktı. Bir anlamda ziyaretçisi geliyordu.

Koyunlardan biri sürüden ayrılıp taşlı sahile inmişti, ondan çok da uzak olmayan bir yerde kendisi kadar büyük kayaları kokluyor, tadına bakmak için yalıyordu. Isserley merak etmişti: koyunların böyle bir yüzeyde yürüyebildiklerini bilmiyordu, toynaklarının buna uygun olmadığını düşünüyordu. Ama işte orada, tehlikeli bir taş ve kabuk bataklığında görünüşe göre kolayca yürüyordu.

Isserley ayak parmaklarının üzerinde dikkatle dengesini bularak usulca yaklaştı. Gezgin yoldaşını ürkütmemek için neredeyse nefes bile almıyordu.

Yaratığın konuşamadığına inanmak çok zordu. Nasıl da konuşabilecekmiş gibi görünüyordu. Tuhaf olmasına rağmen aldatıcı bir şekilde insana benzeyen bir görünüşü vardı, bu da onu ilk kez olmasa da türler arasındaki sınırı geçip iletişim kurmak için kışkırttı.

"Merhaba," dedi.

"Ahl," dedi.

"Viin," dedi.

Koyunda aceleyle kalkıp gitmesi dışında herhangi bir etki yapmayan bu üç kelimelik selamlaşmayla Isserley'in bildiği diller tükenmişti.

Aslına bakılırsa Isserley dilbilimden pek de anlamazdı.

Hiçbir dilbilimci de onun yaptığı işi yapmak istemezdi, *orası* kesindi. Yalnızca Yeni Topraklar'a getirilip bırakılmanın dışında bir geleceği olmayan umutsuz kişiler bunu yapardı.

Bu durumda bile ancak akıllarını oynatmışlarsa düşünebilecekleri bir şeydi.

Geriye dönüp baktığında *kendisinin* de tamamen aklını bozmuş olduğunu fark ediyordu. Tımarhanelik bir zırdeliydi. Ama yine de sonunda her şey iyi sonuçlanmıştı. Şimdiye kadar verdiği en doğru karar bu olmuştu. Yeni Topraklar'da kısılıp kalmış –duyduğu kadarıyla da korkunç derece kısa– bir hayattan kurtulmaya karşılık verdiği gerçekten de önemsiz bir özveriydi.

Aslında ne zaman kendini buraya gönderileceği için bir zamanlar güzel olan vücuduna yapılan şeyler için yas tutarken bulsa Yeni Topraklar'da uzun ya da kısa bir zaman yaşayanların nasıl göründüklerini kendine hatırlatıyordu. Belli ki oradaki süreç çürüme ve şekil bozukluğunu da beraberinde getiriyordu. Belki de fazla kalabalık yüzündendi, ya da kötü beslenme ya da kötü hava ya da tıbbi bakımsızlıktandı, ya da sadece yeraltında yaşamanın kaçınılmaz sonucuydu. Ama Yeni Topraklar'daki ucubelerde su götürmez bir çirkinlik, neredeyse insanlık dışı bir bozukluk vardı.

Isserley oraya gönderileceği haberini aldığı zamansa her şeye rağmen sağlıklı ve güzel kalmaya öfke ve içtenlikle yemin etmişti. Fiziksel olarak değiştirilmeyi kayıtsız şartsız reddetmek, patronlarından intikamı, boşa çıkacak bir tepki olarak kalacaktı. Ama gerçekten de umudu var mıydı? İstisnasız *herkes* kambur sırtlı, yara içinde, dişleri dökülmüş, parmakları eksik, saçları kırpılmış bir gudubete dönüştürülmelerine izin vermeyeceklerine yemin etmişti elbette. Peki ama hepsinin de sonu aynı olmamış mıydı? Buraya değil de oraya gitmiş olsa *kendisi* farklı mı olurdu?

Tabii ki hayır, tabii ki hayır. Şimdiyse bütün olup bitenden sonra Yeni Topraklar'daki en kötü ucubelerden daha beter değildi, değil mi?... ya da çok daha beter? Bir de karşılığında ne aldığına bakın!

Ablach Çiftliği sahilinde kayanın tepesindeki gözlem noktasından bu koca dünyaya baktı. İnanılmayacak derecede harikaydı. Sonsuza kadar içinde koşup durmak istedi; ama artık koşamıyordu.

Yeni Topraklar'da da olsa koşacağı yoktu aslında. Yeraltındaki boksit ve sıkıştırılmış külden koridorlarda diğer bütün ezikler ve alt tabakayla beraber ruhsuzca, yalpalayarak yürüyor olurdu. Nem filtresi santrali ya da oksijen fabrikasında bir grup kurtçuğun arasında kalmış bir kurtçuk gibi pisliğin içinde didinip canı çıkana kadar çalışıyor olurdu.

Onun yerine buradaydı; sınırsız, el değmemiş doğada haddi hesabı olmayan hava ve suyla sarmaş dolaş dolaşmaya özgürdü.

Ve temelde bunun karşılığında yapması gereken tek şey iki ayak üzerinde yürümekti.

Elbet yapması gereken bir tek bu değildi. Yaptığı fedakarlığın acı verici detaylarını düşünmekten kendini alıkoymak için birdenbire işe geri dönmeye karar verdi. İçinde zevkle yuvarlanacağı onca özgürlük vardı, ama sonra kendini huzursuz hissetmeye başlardı. Bunun çaresi çalışmaktı.

Son bin yıldır gemilerden atılan ıvır zıvırla beraber törpülenip tekrar şekillendirilmesi için Alman otostopçunun anahtarlarını ve kol saatini çoktan denize fırlatmıştı. Sahili kirletmemek için plastik torbayı pantolonunun beline tıkıştırdı. Gemilerden ya da petrol platformlarından atılan çirkin plastik dökümtüyle zaten yeterince pislenmişti; bir gün sahilde büyük bir ateş yakıp oradaki bütün çerçöpü yakacaktı. Gelirken yanında gerekli araç gereci getirmeyi unutuyordu, o kadar.

Ayakkabılarını alıp buz tutmuş ve hafifçe şişmiş ayaklarına biraz zorlanarak geçirdi. Belki de soğuğa maruz kalma işini biraz abartmıştı. Aşırı ısıtılmış küçük arabasında birkaç saatte normale dönerdi.

Sahil boyunca çayırın çimenlikli kenarına doğru yürüdü. Koyunu uzaklaşmış, yeniden tepenin üst taraflarındaki sürüye katılmıştı. Konuştuğu koyunun hangisi olduğunu ayırt etmeye çalışırken ayağı takıldı ve az kalsın düşüyordu, çünkü ayakkabılar onu

sakarlaştırıyordu; gözünü bastığı yerden ayırmamalıydı. Birbirine dolanmış, güneşte rengi solmuş ve kurumuş yosunlar, var olmayan yaratıkların iskeletleri ya da iskelet parçaları gibi bitki örtüsünün kıyısında etrafa saçılmıştı. Bu aldatıcı taklit nesnelerin yanı sıra içi diğer martılar tarafından yenmiş gerçek martı derileri rüzgarda kanat çırpıyordu. O gün değil ama arada bir oralarda arka yüzgeçleri bir balık ağı parçasına takılmış ve denizin diğer sakinleri tarafından bedeninin içi oyulmuş ölü bir fok olurdu.

Isserley tepenin katmanlarından yukarı, koyun sürülerinin nesiller boyu açtığı patika boyunca yürüdü. Kendi kafasında çoktan direksiyon başına geçmişti bile.

Eve geri döndüğünde ateş sönmüştü. Etrafında erimiş bir hale, karın içinde kül ve yanık ottan koyu renkli bir halka vardı. Sırt çantasının bir kısmı odun yığının üzerinde hâlâ olduğu gibi duruyordu. Küllerin arasından isli metal iskeleti çekip aldı, daha sonra atmak üzere bir kenara koydu. Deniz kenarına tekrar gitmek için kendini hazır hissederse belki yarın atardı.

Eve girip doğruca banyoya gitti.

Evdeki diğer bütün odalar gibi banyonun da küf ve böcek kalıntılarıyla kirlenmiş, çıplak ve ıssız bir görüntüsü vardı. Ufak pencerenin pis buzlu camından loş bir ışık sızıyordu. Lavabonun arkasındaki girintide kabuk kabuk soyulan boyadan başka bir şey yansıtmayan, sivri çıkıntıları olan kırık bir ayna parçası yamuk bir şekilde asılmıştı. Küvet temizdi, ama lavabo gibi o da biraz paslıydı. Ağzını esner gibi kocaman açmış kapaksız klozetin içi tam tersine ağaç kabuğu renginde ve dokusundaydı; en azından Isserley oraya yerleştiğinden beri kullanılmamıştı.

Sadece ayakkabılarını çıkarmak için durup yol yol sarı lekelerle kaplı küvete adımını attı. Üzerine basınçlı su fışkırtması için bakalit düğmeyi çevirerek ayarladığı, başının üzerinde duvara vidalan-

mış bir duş başlığı vardı. Daha su aksıra tıksıra şiddetle akarken elbiselerini çıkartıp küvetin içine, ayaklarının dibine attı.

Küvetin pas lekeli kenarında, üç farklı şişe şampuan hazır bekliyordu. Hepsini Arabella Benzin İstasyonu'ndan tam beş pounda satın almıştı. Isserley en sevdiği şampuan şişesini alıp saçının üzerine açık yeşil şerbetten sıktı. Sonra biraz çıplak vücuduna ve ayağının dibindeki sırılsıklam olmuş elbise yığınının üzerine bolca döktü. Küvetteki su seviyesinin yükselmesi için sünger gibi olmuş elbiseleri bir ayağıyla giderin üzerine ittirdi.

Saçlarını özenle yıkadı, defalarca duruladı. Eskiden yaşadığı yerde saçları hep en güzel tarafı olmuştu. Bir seferinde seçkin tabakanın bir üyesi, onunki gibi saçlarla Yeni Topraklar'a gönderilmesinin söz konusu bile olamayacağını söylemişti: geriye dönüp baktığında basit ve aptalca bir iltifat, ama o zaman için heyecan verici bir yüreklendirmeydi bu. Parlak bir geleceğe adım atmasının sanki fiziksel bir kaçınılmazlık durumu olduğunu, herkesin bir bakışta görebileceği ve yalnızca şanslı bir azınlığın elde edebildiği, doğuştan gelen gösterişli ve göz alıcı bir hak olduğunu hissetmişti.

Saçlarından geriye öyle azı kalmıştı ki, artık tadını çıkarmaya bile dayanamıyordu. Büyük bir kısmı tekrar çıkmayacaktı, geriye kalanlar da can sıkıntısından başka bir şey değildi.

Kollarının ve omzunun derisini yine tıraş etmesi gerekip gerekmediğini anlamak için eliyle yokladı. Köpükle kayganlaşan avuçları yeni çıkmış yumuşak tüylere dokundu, ama bir gün daha beklemekten bir şey çıkmayacağına karar verdi. Birçok kadının vücudunda biraz tüy olduğunu öğrenmişti. Gerçek hayat hiç de dergilerin ve televizyonun allayıp pulladığı mükemmel görüntüler gibi değildi. Zaten kimse de görmezdi.

Göğüslerini hoşnutsuzlukla sabunlayıp yıkadı. Tek iyi tarafı, gövdesinin aşağısında yapılan şeyleri görmesini engellemeleriydi.

Duş başlığının yönünü değiştirip, köpüklü gri suyla dolu sığ havuzda dönüp duran elbiseleriyle ilgilendi. Ayaklarıyla çiğnedi,

duruladı, biraz daha çiğnedi, kuvvetli pençeleriyle bükerek sıktı. Yatak odası penceresinden içeri düşen güneş ışığının oluşturduğu karenin içinde eninde sonunda kuruyacaklardı, eğer orada olmazsa arabasının arka koltuğunda kururlardı.

Isserley arabasıyla çiftlikten çıkarken öğle vaktini geçiyordu. Sabahleyin altın gibi parlayan güneş şimdi neredeyse görünmüyordu bile; gökyüzü barut rengine dönmüş ve henüz yağmamış karla şişip havada asılı kalmıştı. Uygun bir tanesini bulmak bir yana, yolda herhangi bir otostopçu bulma olasılığı çok zayıftı. Yine de biraz çalışmak için ya da en azından yerin altında hâlâ devam ettiğini bildiği o karmaşadan uzaklaşmak için havası yerindeydi.

Büyük çiftlik evinin önünden geçerken, olabilecek en sıradışı şeyle karşılaştı: Esswis bir elinde teneke kutu, diğer elinde fırça, büyük bir tahta merdivenin üzerine tünemiş taş duvarları beyaza boyuyordu.

Isserley arabayı yavaşlatıp merdivenin dibinde durdu ve başını kaldırıp Esswis'e baktı. Gözlüklerini çoktan takmıştı, o yüzden Esswis'i çok net göremiyor, güneş ışığında görüntüsü eciş bücüş duruyordu. Bir an için gözlüklerini çıkarmayı aklından geçirdi, ama Esswis de kendininkileri taktığı için bunun görgüsüzce olacağını düşündü.

"Ahl," dedi Isserley gözlerini kısarak ve durmakla doğru şeyi yapıp yapmadığından emin olmayarak.

"Ahl," diye cevap verdi Esswis, olması gerektiği bir çiftçi gibi az konuşarak. Belki de anadillerini dışarıda konuşmaya karşı temkinli davranıyordu etrafta onları duyacak kimse olmamasına rağmen. Elinde tuttuğu fırçadan aşağı damla damla boya aktı, ama sanki Isserley'in selamı sabırla katlanılması gereken bir tür aksilikmiş gibi kaşlarını çatmanın dışında hiçbir şey yapmadı. İş tulumu, kep ve içinin gizli tasarımı neredeyse Isserley'in ayakkabıları kadar uzun süren boya lekeli yeşil lastik botlar giyiyordu.

Her şey hesaba katıldığında, olanları kendisinden daha hafif atlattığını düşünüyordu Isserley. Öncelikle göğüsleri yoktu ve yüzünde daha fazla kıl vardı.

Adamın uğraştığı işe işaret etti eliyle. Evin yalnızca küçük bir bölümü beyaza boyanmıştı.

"Amlis Vess'in şerefine mi?" diye sordu gereksiz yere.

Esswis homurdandı.

"Ne velvele ama," dedi Isserley cesarete kapılıp. "Bu senin fikrin değildi, herhalde?"

Esswis kaşlarını çatıp küçümseyerek baktı Isserley'e.

"Amlis Vess'i siktir et," dedi açıkça ve binayı boyamaya devam etti.

Isserley camı kapatıp arabasını sürdü. Tüy gibi kar taneleri gökyüzünden döne döne düşmeye başlamıştı.

4

AMLIS Vess'le kesinlikle karşılaşmak istemediğini kendine itiraf ederken havada asılı gerçek bir ip üzerinde yürüyor gibiydi.

Yan taraftan eserek küçük kırmızı arabasını uzaya fırlatmaya çalışacak şiddetli bir rüzgar çıkar belki diye direksiyonu sıkıca tutup Kessock Köprüsü'nün tam ortasına doğru gidiyordu. Altındaki dökme demir şasinin ağırlığının tamamen farkındaydı; lastiklerin zift üzerindeki yol tutuşu, çelişkili bir şekilde sağlamlığını hatırlatıyordu. Araba belki de hareket ettirilme korkusundan, ne kadar ağır ve sarsılmaz olduğuna itiraz ediyordu.

Vuuuv – vuu – vuu – vuu – vuu! diye alay etti atmosfer.

Köprü boyunca belli aralıklarla, fırtınanın kuvvetiyle şişmiş bir torba çiziminin olduğu, titreşen metal işaret levhaları vardı. Uzun zaman önce araba kullanmayı öğrenirken diğer bütün trafik işaretleri gibi bu da hiyeroglif kadar anlamsız gelmişti. Şimdi ise doğrudan alışkanlıklarına hitap ediyor, kaçıp gitmeyi aklına koymuş bir hayvanmış gibi direksiyonu sıkı sıkı tutmasına sebep oluyordu. Elleri kenetlenmişti; kalp atışını eklemlerinin arasında nabzı gibi hissedebildiğini düşündü.

Bu arada hiçbir şeyin, ama hiçbir şeyin onu yolun dışına itmesine izin vermeyeceğini sessizce mırıldanırken düşündüğü şey yandan esen rüzgar değil, Amlis Vess'ti. Kuzey Denizi'nden çok daha tehlikeli bir yerden esiyordu ve Isserley onun yapacağı etkiyi kestiremiyordu. Sonucu ne olursa olsun direksiyonunu sıkı sıkıya tutarak bunu geçiştiremeyeceği kesindi.

Köprünün orta noktasını geçmişti artık, Inverness'e dakikalar vardı. En kenardaki şeritte tıngırdayarak ilerlerken daha hızlı bir araç yanından her geçtiğinde yerinden sıçrıyordu; rüzgarın hızı bir anda düşüyor, sonra birden öç alırcasına yeniden ortaya çıkıyordu. Sol tarafında martılar havada sarmal yaparak uçuyordu; bu beyaz kuşlar kalabalığı durmaksızın suya yanaşıyor, önce koyun hemen üzerinde asılı duruyor, sonra da tortuya kapılmış gibi yavaşça aşağı çöküyordu. Isserley dikkatini tekrar Inverness'in dış mahallelerine verdi ve gaza biraz daha sert basmak için kendini zorladı. Hız göstergesinden gördüğü kadarıyla bunu pek de başaramıyordu. Yolun geri kalan bölümünde de rüzgar *vuuuv – vuu – vuu – vuu – vuu!* diye bağırmaya devam etti.

Köprünün diğer ucuna sağ salim varan Isserley, yavaş şeritten ayrılmayarak derin derin nefes alıp ellerini gevşetmek için elinden geleni yaptı. Rüzgarın şiddeti neredeyse bir anda kesilmişti; arabayı normal kullanabilir, normal hareket edebilirdi. Artık sağlam zemin üzerindeydi, her şey kontrol altındaydı, ortama kusursuzca uyum sağlamıştı ve yalnızca kendisinin yapabileceği bir işi yapıyordu. Amlis Vess'in düşündüğü ya da söylediği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Hiçbir şey. O vazgeçilmezdi.

Bu sözcük onun canını sıkıyordu yine de. *Vazgeçilmez.* İnsanların burunlarına vazgeçilebilirlik kokuları geldiğinde başvurmaya yatkın oldukları bir sözcüktü vazgeçilmez.

Ondan vazgeçtiklerini düşünmeye çalıştı; bunu dürüstçe ve cesaretle hayal etti. Belki de başka birisi onun yerini almak için, o ve Esswis'in yaptığı fedakarlıkları yapmaya, onun yerini almaya

hazırdı. O ve Esswis çaresizlikten her şeyi göze almıştı farklı şekillerde; diğerleri de neden almasındı? Hayalinde canlandırması zordu. Hiç kimse onun olduğu kadar çaresiz olamazdı. Hem işe yeni başlayan birisi tecrübesiz ve henüz denenmemiş olurdu. Akıllara durgunluk verecek kadar çok para söz konusu olduğunda Vess Anonim Şirketi bu riski göze alır mıydı?

Büyük ihtimalle hayır. Ama Isserley'in bunda teselli bulması zordu, çünkü gerçekten vazgeçilmez olma düşüncesi de gayet can sıkıcıydı.

Bu, Vess Anonim Şirketi'nin onu asla bırakmayacağı anlamına geliyordu.

Bu, işini sonsuza dek yapması gerektiği anlamına geliyordu. Bu, üzerinde sürünen yaratıklar için endişe etmeden dünyanın zevkini çıkaracağı günün asla gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Bütün bunların Amlis Vess'le hiçbir ilgisi yok, diye kızgınlıkla aklından geçirdi Isserley. Nasıl olsun ki? Sebebi ne olursa olsun, Genç Amlis'in ziyareti Vess Anonim şirketiyle alakasız, kesinlikle kişisel nedenlerden olmalıydı. Amlis Vess ismini duymak telaşlanmaya gerekçe değildi.

Tamam, Amlis'in büyük patronun oğlu olduğu doğruydu, ama hiç de patronun imparatorluğunu devralacak gibi bir belirti göstermiyordu. Amlis'in Vess Anonim Şirketi'nde bir *işi* bile yoktu –hiçbir zaman *herhangi* bir işi olmamıştı– hem şirket adına karar alacak bir gücünün olması imkansızdı. Aslına bakılırsa, Isserley'in bildiği kadarıyla Amlis iş dünyasını küçük görürdü ve babasının gözünde tam bir başarısızlık örneğiydi. Baş belasıydı, ama Isserley için değil. Sebepsiz yere de olsa Ablach Çiftliği'ne aniden çıkıp gelivermesinde korkulacak bir şey yoktu.

Peki öyleyse neden ondan uzak durmayı bu kadar çok istiyordu?

Oğlanın kendisiyle bir sorunu yoktu (ya da adamın mı demeliydi? Kaç yaşında olmuştu ki şimdi?); dünyanın en büyük şirke-

tinin tek varisi olmayı kendisi istememişti. Isserley'i şahsen kızdıracak bir şey yapmamıştı ve geçmişte Isserley onun maceralarını eğlenerek takip etmişti. Her zaman haberlerdeydi, olağan zengin–genç–varis sebeplerinden dolayı. Bir seferinde garip bir dini tarikata kabul ritüeli için bütün saçlarını kazıtmış, olay manşetlere yıldırım gibi düşmüş, sonra birkaç hafta sonra basına hiçbir yorum yapmadan tarikattan çıkmıştı. Bir başka sefer, Ortadoğu'daki radikaller yüzünden babasıyla aralarının fena halde bozulduğu haber olmuştu. Başka bir sefer, basın açıklaması yaparak ikpatuanın ufak dozlarda kullanıldığı zaman mutluluk veren zararsız bir ilaç olduğunu ve yasal olması gerektiğini söylemişti. Birçok defa kızın biri ya da diğeri yaygara koparmış, Amlis'in çocuğuna hamile olduğunu iddia etmişti.

Sonuçta, başına bela olacak devasa bir servetin kendisini beklediği tipik zengin çocuğuydu.

Isserley'in alışkanlıkları, o kara kara düşünmekle meşgulken hep tetikte bekliyordu ve sırtını şoför koltuğuna yaslamasını ve çok önemli bir şeyi fark etmesini de sağladı: biraz ötede, Inverness ve güneyi arasındaki gösterişli yol kenarı lokantalarından ilkinin karşısında bir otostopçu dikiliyordu. Görevi üstlenecek kadar sakinleşip sakinleşmediğini anlamak için nefes alış verişini dinledi. Yeterince sakin olduğunu hissetti.

Yakınına geldiğinde yol kenarında bekleyenin kadın olduğu anlaşıldı; bezgin görünüşlü, gri saçlı, dökünti kıyafetliydi. Aynı cinsiyetten birine gözlerle yapılan ricayı görmezden gelerek kadının önünden durmadan geçti. Keder ve yıpranmışlığı anlamak için tek bir an yeterliydi, sonrasındaysa yol kenarındaki kişi, dikiz aynasında gittikçe küçülen bir nokta haline gelirdi.

Isserley artık kendine gelmişti, Amlis Vess'ten başka bir şeyler düşündüğüne mutluydu. Şansına, yalnızca birkaç kilometre ileride başka bir otostopçu beklemekteydi. Bu seferki erkekti, ilk bakışta da oldukça etkileyici görünmüştü, ama ne yazık ki yalnızca en

gözüpek şoförlerin durmayı düşünebileceği bir noktada bekliyordu. Isserley, durmasını bu kadar tehlikeli hale getirmese onu alabileceğini anlamasını umarak farları yakıp söndürdü. Ama ışıkların bir anlık parlamasının bu mesajı ileteceğinden kuşkuluydu; kötü niyetli olduğunu ya da alay ettiğini düşünmesi daha olasıydı.

Yine de her şey bitmemişti, belki dönüş yolunda adama yine rastlardı, o zamana kadar o da daha güvenli bir noktaya yürümüş olurdu. Isserley yıllar içinde hayatın çoğu zaman ikinci bir şans sunduğunu öğrenmişti: saatlerce ve kilometrelerce önce başka birinin arabasına minnetle bindiğini gördüğü otostopçuyu sonra kendi arabasına aldığı olmuştu.

Bu yüzden Isserley iyimser bir ruh haliyle arabayı sürmeye devam etti.

Bütün gün Inverness ve Dunkeld arasında ileri geri, tekrar tekrar gidip geldi. Güneş battı. Gün içinde köşesine çekilen kar geri geldi. Sileceklerden biri sinir edici bir gıcırtı yapmaya başladı. Benzin almak gerekti. Bütün bunların arasında uygun hiç kimse karşısına çıkmadı.

Saat altı olduğunda, Amlis Vess'le karşılaşmaktan neden bu kadar endişe duyduğunu bulmuş gibiydi.

Aslında onun toplumsal konumuyla hiçbir ilgisi yoktu; Isserley'in *kendisi* işin önemsiz bir parçasıydı, *o* ise işin içinde kılçık gibiydi. Bu yüzden Amlis'in, Vess Anonim Şirketi'nden korkmak için daha çok sebebi vardı. Hayır, ondan çekinmesinin esas nedeni bundan daha basitti.

Nedeni Amlis Vess'le aynı yerden geliyor olmalarıydı.

Isserley'e baktığı zaman onu anavatanlarından herhangi normal birinin gördüğü gibi görecekti ve şok olacaktı; Isserley de çaresizce onun şok oluşunu seyredecekti. Bunun nasıl bir his olduğu tecrübeyle sabitti, tekrar aynı şeyi hissetmemek için de her şeyi yapardı. Çiftlikte onunla çalışan adamlar da ilk seferinde şok olmuşlardı, ama artık ona iyi kötü alışmışlardı, aval aval bakma-

dan işlerine devam edebiliyorlardı (buna rağmen işler durgunlaştığında adamların gözlerini kendi üzerinde hissediyordu). Genelde kendi evinde zaman geçirmesine şaşmamak gerekirdi; Isserley'in tahminine göre bu Esswis için de geçerliydi. Ucubenin teki olmak yorucu bir şeydi.

Amlis Vess, onu daha önce hiç görmediği için irkilecekti. Bir insan görmeyi umarken, korkunç bir hayvan görecekti. İşte Isserley'in üstesinden gelemediği tam da bu andı... tanışıp kabul görme anı yerine onun mide bulandırıcı karşıtı.

Bir an önce çiftliğe geri dönmeye, kendisini evine kilitlemeye ve Amlis Vess gelip gidene kadar orada kalmaya karar verdi.

Issız ve dağlık Aviemore'da, farlarının ışığında bir otostopçu gözüne çarptı. Bir an için parlayan ışıkta el işareti yapan ufak bir hilkat garibesiydi sanki, retinaya yansıdıktan ancak bir an sonra insanın fark edebileceği bir görüntü, arabaların önünden son sürat geçtikleri bir noktaya saf saf yapışıp kalmış küçük bir yaratık. Birinin onu arabasına almasına fena halde hevesli görünüyordu.

Isserley adamın önünden geçerken o anda bir otostopçu isteyip istemediğini ciddi ciddi düşündü. Evrenden bir işaret gelmesini beklemeye başladı.

Kar tekrar durmuştu, ön camın silecekleri hareketsizdi, arabanın motoru güzel güzel hırıldıyordu, bir ihtimal uyuyup kalma tehlikesi belirmişti. Isserley yavaşladı, arabayı bir otobüs durağı girintisine sürdü, durup motoru boşa aldı ve farları söndürdü. Bir yanında Monadhliath, diğer yanında Cairngorm Dağları'nın karaltısı belli belirsiz görünüyordu. Isserley onlarla baş başaydı. Gözlerini kapadı, parmak uçlarını gözlük çerçevelerinin altından uzatarak büyük ve ipeksi göz kapaklarını ovuşturdu. Büyük bir tanker gürleyerek yaklaştı ve arabanın içi ışıkla doldu; Isserley tanker gidene kadar bekledi, sonra motora gaz verip sinyal lambasını yaktı.

Yolun karşı tarafından ikinci kez yaklaşırken otostopçunun kısa boylu ve fıçı gibi geniş cüsseli olduğunu fark etti; adam güneşte o kadar çok yanmıştı ki ön farların onca ışığında bile açıkta kalan teni beyazlamamıştı. Bu sefer adamın şarampolde duran ya da muhtemelen yolda kalmış bir arabanın oldukça yakınında beklediğini fark etti. Külüstür mavi bir Nissan arazi arabasıydı bu, ama her bir yanındaki ezik ve çizikler yeni olmuşa benzemediğinden kaza geçirmiş gibi bir hali yoktu. Otostopçu da araba da dimdik ve tek parça gibi görünüyordu, ama içlerinden biri, diğerine dikkat çekmek için abartılı hareketler yapıyordu.

Isserley, polisin ya da araba tamir servisinin ilgisi dahilinde olan herhangi bir şeye bulaşmaya isteksiz, birkaç kilometre daha gitti. Ama sonradan, yolda kalmış bir sürücünün yetkililer tarafından bulunma umudu varsa otostop yapmaya çalışmayacağı şeklinde mantık yürüttü. Arabayı döndürüp geri gitti.

Otostopçuya son kez yaklaştığında adamın İskoç standartlarına göre bile garip bir yaratık olduğu ortaya çıktı. Isserley'den pek de uzun olmasa da, kavruk ve saçları uçuşan küçük bir kafası, cılız bacakları ve sanki ona daha iri bir yaratıktan nakledilmiş gibi duran beklenmedik derecede kalın kolları, omuzları ve gövdesi vardı. Yıpranmış ve rengi solmuş pazen gömlek giyiyordu, kolları sıyrılmıştı ve soğuktan hiç etkilenmiyormuş gibi görünüyordu; soytarı gibi büyük bir coşkuyla elini havaya kaldırmış, köhne Nissan'ına doğru tuhaf hareketler yapıyordu. Isserley bir an için adamı daha önce bir yerlerde görüp görmediğini düşündü, ama sonra adamı sabah erken saatlerde gösterilen televizyon programlarındaki çizgi film karakterleriyle karıştırdığını fark etti. Fakat onun tipi başrolde olanlar değil, dev çekiçlerin altında yamyassı ezilen ya da patlayan bir sigarayla yanıp kül olanlardandı.

Adamı almak için durmaya karar verdi. Ne de olsa boynu ve kalçası arasında, onun iki katı kadar olan birçok vodselin bütün vücudunda olduğundan daha çok kas vardı.

Yavaşlayıp ona doğru yöneldiğini görünce adam aptalca başını salladı ve sanki aldığı bu karar için onu iki puanla ödüllendiriyormuş gibi iki başparmağını dikip yumruklarını zafer ifadesiyle havaya kaldırdı. Çakıl taşlarının çatırtısından başka, adamın gırtlağından gelen bir sevinç çığlığı duyduğunu düşündü Isserley.

Yabancının arabasına elinden geldiğince yakın bir yerde ve tekerlekleri hendeğe kaptırmadan durdu; yanıp sönen arka lambalarının arkadan gelen sürücüleri uyaracağına güveniyordu. Burası gerçekten de kötü bir noktaydı ve otostopçunun bunun önemini anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu. Bu, Isserley'e adam hakkında bilmeye değer bir şeyler anlatacaktı.

El frenini çeker çekmez yolcu koltuğu tarafındaki camı indirdi, otostopçu da hemen küçük kafasını arabanın içine uzattı. Ağzını kocaman açıp iki yeniay biçimli kayış gibi dudağın arasından ağız dolusu, kenarları sararmış yamuk dişlerini göstererek sırıtıyordu. Esmer yüzü kıllı, buruş buruş ve yara izleriyle kaplıydı, üzeri benekli küt bir burnu ve kan çanağına dönmüş, şempanzelerinkine benzer iki gözü vardı.

"Kadın basacak kıçıma tekmeyi, söyleyeyim sana," diyerek pis pis baktı, bir yandan arabanın içine alkol kokusu yayıyordu.

"Efendim?"

"Kız arkadaşım. Kıçıma tekmeyi basacak," diye tekrar etti, sırıtan yüzünü ekşiterek. "Çay saatinde onun evinde olmam lazımdı. *Hep* o saatte orada olmam lazım. Ve *hiçbir zaman* olamıyorum, inanabiliyor musun, ha?" Pencerenin kenarına yaslandı ve sanki göz kapaklarını açık tutan enerji bir anda bitivermiş gibi gözleri yavaşça kapandı. Kendini zorlayarak toparlandı ve devam etti, "Her hafta aynı şey."

"Hangi aynı şey?" diye sordu Isserley, bira kokusuna karşı yüzünü buruşturmamaya çalışarak.

Adam güç bela göz kırptı. "Kız arkadaşım biraz asabidir." Gözleri yine kapanırken düşen bir bombanın gölgesi altındaki çizgi film karakteri kedi gibi kıs kıs güldü.

Isserley aslında diğer vodsellerle karşılaştırdığında adamı oldukça yakışıklı bulmuştu, ama tavırları belirgin bir biçimde garipti ve akıl hastası mı acaba diye düşünmesine sebep oldu. Gerizekalılara ehliyet verirler miydi? İkisinin arabasının da yanlarından geçen bir kamyon tarafından ezilmesi muhtemelken, neden camın kenarında durmuş aptal aptal sırıtıyordu ki? Endişeyle dikiz aynasına bakıp arkadan hızla gelen bir araç olup olmadığını kontrol etti.

"Arabana ne oldu?" diye sordu, adamın dikkatini esas konuya çekmeyi umarak.

"Gitmiyor," diye açıkladı üzüntüyle, gözleri çapaklı birer kesik gibiydi. "Yok, gitmiyor. Gerçek bu. İtiraz etmenin bir anlamı yok, değil mi, ha?"

Adam, karşı görüş bildirmesi için Isserley'in aklını çelmeyi umar gibi iyice sırıttı.

"Motor mu bozuldu?" diye sordu Isserley.

"Yok. Benzin bitti gibi bir şey," diye utanarak homurdandı. "Kız arkadaşım yüzünden işte. Onunla her dakikanın önemi var. Ama anlaşılan daha çok benzin koymalıydım."

Adam Isserley'in kocaman gözlerine baktı, ama kendisi gibi bir şoförün ayıplayıcı bakışından daha ilginç bir şey görmediği belliydi.

"Benzin göstergesi öyle boktan ki," diye açıkladı, kendi arabasını gösterebilmek için Isserley'inkinin önünden geri çekilerek. "Doluyken boş gösteriyor. Neredeyse bitmişken de dolu gösteriyor. Söylediği hiçbir şeyi dikkate alamazsın. Yalnızca hafızana güvenmen lazım işte." Sanki Isserley'i arabasının eksiklerini göstermek için rehber eşliğinde tura çıkartmak ister gibi arabasının kapısını birden çekip açtı. Kötü şöhretini doğrular gibi arabanın içindeki solgun ışık titreşerek yandı. Yolcu koltuklarının üzerine bira kutuları ve cips paketleri saçılmıştı.

"Sabah beşten beri ayaktayım," dedi küt burunlu otostopçu, arabasının kapısını çarparak kapatırken. "On gün boyunca hiç durmadan çalıştım. Gecede dört beş saat uyku. Eziyet, eziyet. Yine de şikayet etmenin bir yararı yok, değil mi, ha? Ha?"

"Seni gideceğin yere bırakabilirim belki," diye teklif etti Isserley; adamın dikkatini çekmek için ince kolunu yanındaki boş koltuğun üzerinde salladı.

"Bana aslında bi' bidon benzin lazım," dedi, Isserley'in arabasının camına doğru sendeleyerek.

"Bende hiç yok," dedi Isserley, "Ama yine de arabaya bin. Seni bir tamirhaneye bırakayım ya da daha öteye. Nereye gidiyordun?"

"Kız arkadaşımın evine," diyerek bakış attı adam, göz kapaklarını bir daha vinç yardımıyla gözlerinin üzerinden kaldırarak. "Biraz asabidir. Basacak kıçıma tekmeyi."

"Peki ama tam olarak nereye?"

"Edderton'a," dedi adam.

"Atla o zaman," diye ısrar etti Isserley. Edderton, Tain'den yalnızca sekiz, Ablach Çiftliği'nden yaklaşık yirmi kilometre ilerideydi. Ne kaybederdi ki? Ondan vazgeçmek zorunda kalırsa hemen çiftliğe dönerek hayal kırıklığını tamir edebilirdi; tabii eğer adamı elinde tutarsa çok daha iyi olurdu. Her iki durumda da Amlis Vess geldiğinde evinde güvende olacaktı, hatta bütün o şamata boyunca da uyuyabilirdi; tabii birileri gelip kapısını çalmadığı sürece.

Otostopçu içeri girip emniyet kemerini bağladı, Isserley arabayı hendeğin kenarından kaldırıp A9 otoyolundan yukarı eve doğru hızlandı. Yolun bu kısmının aydınlatılmamış olmasına ve arabanın içindeki ışığı kanunen yakamayacak olmasına hayıflandı; adamın onu güzelce bir incelemeye fırsatı olmasını isterdi. Onun biraz kıt zekalı olduğunu hissetmişti, büyük ihtimalle şu an sorununu çözmeye kafayı takmıştı; kendinden bahsetmesi için de fazladan ısrar etmek gerekebilirdi. Bununla birlikte yol karanlık olduğu için sadece sağ eli direksiyonda araba kullanmak Isserley'i tedirgin

ediyordu; adam eğer göğüslerini görmek istiyorsa gözlerini biraz zorlamalıydı, o kadar. İtiraf etmek gerekirse adamın gözleri zaten yorgun gözüküyordu. Isserley önüne döndü, dikkatlice araba kullanmaya devam etti ve adamı kendi haline bıraktı.

Kadın kıçıma tekmeyi basacak kesin, diye düşünüyordu otostopçu, ama önce biraz kestirmesine izin verirdi belki.

Hah! Hiç şansı yoktu! İçinde kurumuş akşam yemeği olan fırın tepsisine gömülmeye can atarken, kadın sadece bakmasına izin verecek, elletmeyecekti. A9 otoyolundan yukarı manyak gibi araba sürmesinin sebebi buydu, haftalar boyunca, her hafta. Sevgilisi. Catriona'sı. İstese onu havaya kaldırıp pencereden dışarı bir vazo gibi fırlatabilirdi, ama *onu* itip kakan *kadının* kendisiydi. Nasıl işti bu böyle, ha? Ha?

Kendisini arabasına alan bu kız. Herhalde iyi olurdu. Kız arkadaş olarak yani. Uyumaya can attığı zaman buna izin verirdi, belli ki. Tam uykuya dalacakken dürtüp 'Uyuyup kalmıyorsun, değil mi?' demezdi. Sevecen gözleri vardı. Kocaman da elmaları. Bir yerlere tıkılmış bir bidon benzini olmaması ne yazıktı. Yine de şikayet edemezdi, değil mi? Şikayet etmek işe yaramazdı. Babasının hep dediği gibi, geleceğe gülümseyerek bak. Bu arada, babası Catriona'yla hiç karşılaşmamıştı.

Bu kız onu nereye götürecekti? Bir yerlerde benzin bulabilirse arabasına geri götürmeye razı olur muydu? Arabasını böyle hendeğin içinde bırakmak hiç hoşuna gitmemişti. Hırsızın teki gelip çalabilirdi. Ama hırsıza da benzin gerekirdi. Bagajlarında büyük benzin bidonlarıyla aynen onunki gibi arabaları arayan hırsızlar şehir dışında kol geziyor olmalıydı. Bir insan daha ne kadar aşağılık olabilirdi ki, ha? Kurtlar sofrası, işin özeti buydu.

Zaten geç kalmıştı, daha da geç kalırsa Catriona gebertirdi onu. Çok da fena olmazdı aslında, ama uyumasına izin vermezdi işte, önemli olan da buydu zaten. Depoya biraz benzin doldurabilse

arabanın içinde uyuyabilir, belki Catriona'yı da sabah ziyarete giderdi. Hatta belki de bütün hafta sonu arabada uyur, gün içinde Little Chefs restoranında takılır ve Pazartesi sabahı işe geri giderdi. Acayip güzel olurdu, değil mi, ha? Ha?

Birkaç dakika için başını koltuğa dayamasına aldırmazdı bu kız, değil mi? Kendisi çok konuşkan biri sayılmazdı zaten. "Kalas kadar kalın kafalı," derdi hep Catriona.

Peki bir kalas tam olarak ne kadar kalındır ki, ha? Kalasına bağlı, değil mi, ha?

Isserley, adamın kendini toplaması için öksürdü. Öksürmek onun için pek kolay değildi, ama ikna edici bir şekilde yapıp yapamadığını görmek için arada bir denerdi.

"Ha? ha?" diye havladı adam, kan çanağı gözleri ve sümükten parlayan küt burnu, ürkütülmüş vahşi yaşam gibi karanlığın içinden uzandı.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu Isserley. Otostopçun onu iştahla seyrettiğini düşünerek bir dakikadır sesini çıkarmamıştı, ama yan taraftan boğazı sıkılıyormuş gibi çıkan horultu sesi, adamın uykuya dalıyor olduğunu gösteriyordu.

"Ağaç kesiyorum," dedi. "Kereste. On sekiz yıldır aynı işteyim, on sekiz yıldır elektrikli testereyle uğraşıyorum. Hâlâ iki kolum ve iki bacağım var. Hah! Hah! Hah! Fena sayılmaz, değil mi, ha? Ha?"

On parmağının da sağlam olduğunu göstermek ister gibi ellerini kaldırıp parmaklarını ön panonun üstünde oynattı.

"Epey tecrübelisin o zaman," diye iltifat etti Isserley. "Bütün kereste şirketleri seni tanıyor olmalı."

"Öyle." Başını kuvvetlice salladı, çenesi neredeyse her seferinde geniş göğsüne çarparak. "Beni görünce kaçmaya başlıyorlar. Hah! Hah! Hah! Gülümsemeye devam etmeli, değil mi?"

"Yani işinden memnun değil misin?"

"İşi zamanında yapmadığımı söylüyorlar," diye ağzında geveledi. "Ağaçları çok fazla bekletiyorum işte. Geç kaldın, geç kaldın, geç kaldın. İşte bu benim. Geeeeç kaldıııın..." Gittikçe zayıflayan son sözü yavaşça unutulmuşluğa gömülmeyi tarif ederken, kafası da aşağı çöküyordu.

"Bu hiç de adil değil," dedi Isserley yüksek sesle. "Çalışma saatlerin değil, işi nasıl yaptığın önemlidir elbette."

"Çok naziksin, çok naziksin," diye gülümsedi oduncu, kucağına uzun uzun bakıp tıkız kafasındaki püskül gibi saçları yeni bir şekil alırken.

"O zaman," dedi Isserley yüksek sesle, "Edderton'da oturuyorsun, öyle mi?"

Adam tekrar horultuyla soludu.

"Ha? Edderton mu? Kız arkadaşım orada yaşıyor. Basacak kıçıma tekmeyi."

"Peki *sen* nerede yaşıyorsun?

"Hafta boyunca arabada ya da küçük otellerde uyuyorum. On gün, bazen de on üç gün boyunca hiç durmadan çalışıyorum. Yazın sabahları saat beşte, kışın yedide işe başlıyorum. Ya da o saatte işe başlamam gerekiyooooor."

Kaykıldığı için tam onu dürtecekken, o kendini topladı, koltuğunda kıpırdandı ve yanağını yastığa dayar gibi koltuk başlığına dayadı. Isserley'e göz kırptı, yorgun ve sadık bir gülümsemeyle ona doğru mırıldandı.

"Beş dakika, beş dakikacık."

Durumu eğlenceli bulan Isserley, adam uyurken sessizce arabayı kullandı.

Neredeyse tam olarak beş dakika sonra adam yerinden sıçrayarak uyanıp ona sersemlemiş bir şekilde bakınca biraz şaşırdı. Tam ona ne söyleyeceğini düşünürken adam tekrar gevşedi ve yanağını tekrar koltuğa yasladı.

"Beş dakika daha," dedi, gönlünü almak için dudaklarını bükerek.

Sonra bir kez daha dalıp gitti.

Isserley bu sefer bir gözünü ön paneldeki dijital saatten ayırmadan arabayı sürmeye devam etti. Gerçekten de üç yüz saniye kadar sonra oduncu yine sıçrayarak uyandı.

Diğer yanağını koltuğa yaslarken, "Beş dakika," diye inildedi.

Bu yirmi dakika boyunca sürdü. Başlangıçta Isserley'in acelesi yoktu, ama sonra yol tabelası birazdan araba servis istasyonu sapağına gelecekleri gerçeğini hatırlatınca artık işe koyulması gerektiğini hissetti.

"Senin bu kız arkadaşın," dedi Isserley, adam bir daha uyandığında. "Seni anlamıyor, değil mi?"

"Biraz asabi," diye itiraf etti adam, sanki bunu ilk defa açıkça söylemesi için teşvik edilmişti.

"Onu terk etmeyi hiç düşündün mü?"

Adam öylesine sırıttı ki, sanki ağzı kafasını ikiye bölen bir kesik gibiydi.

"İyi bir kız bulmak kolay değil," diye azarladı onu, dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden.

"Yine de, eğer seni hiç umursamıyorsa..." diye üsteledi Isserley. "Mesela bu akşam onun evine gitmesen, senin için endişelenir miydi? Seni arayıp bulmaya çalışır mıydı?"

Adam sonsuz bir bitkinlikle, uzun uzun ve hırıltıyla içini çekti.

"Param onun için yeterli," dedi. "Ve, üstüne üstlük, ciğerlerimde kanser var. Akciğer kanseri, yani. Ben hissetmiyorum, ama doktorlar öyle diyor. Çok fazla zamanım olmayabilir işte. Elinde olanı kaçırmanın bir anlamı yok, değil mi, ha?"

"Hmm," diye belirsizce cevap verdi Isserley. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Şoförlere servis istasyonunun çok da uzakta olmadığını hatırlatan diğer bir tabela görünüp kayboldu, ama oduncu yine burnuyla koltuğu eşeleyip mırıldanıyordu: "Beş dakika. Yalnızca beş dakika daha."

Sonra içkili nefesiyle usulca horuldayarak yine uykuya daldı.

Isserley adama baktı. Oturduğu yere gömülmüş, başı koltuk başlığına yayılmış, kayış dudakları aralık, kırmızı gözkapakları kapalıydı. İkpatua iğneleri batmış olsa da aynen böyle görünürdü.

Isserley ses geçirmez gecenin içinde arabayı kullanırken adamın artılarını ve eksilerini düşündü.

İşin artıları, oduncunun ayyaşlığı ve aşırı uykusuzluğu, kuşkusuz onu tanıyan herkes tarafından iyi biliniyordu; gitmesi gereken yere gitmemesi onları hiç de şaşırtmazdı. İki sıradağın arasındaki rüzgarlı yolda arabayı bulduklarında içi boş alkol şişeleriyle dolu olacaktı; buz gibi havada körkütük bir halde bataklık ve uçurumlarla dolu enginliğe doğru düşe kalka gittiğinden kimsenin kuşkusu olmayacaktı. Polis görev bilinciyle cesedi arayacak, ama en başından itibaren asla bulunamayabileceğini de kabullenecekti.

Eksileriyse, oduncunun pek de sağlıklı bir tip olmamasıydı: akciğerleri söylediğine göre kanser doluydu. Isserley durumu gözünde canlandırmaya çalıştı; birisinin onun içini keserek açtığında, yanık sigara zifti ve mayalanmış balgamdan oluşan kötü kokulu siyah pisliğin fıskiye gibi suratına fışkırdığını hayal etti. Ancak bunun, o tiksindiği, yanan çürük bir tahta parçasını ciğerlerine çekme düşüncesinden kaynaklanan kendi parlak düş gücü olduğundan kuşkulandı. Muhtemelen bunun kanser denen şeyle bir ilgisi yoktu aslında.

Kaşlarını çatarak öğrendiklerini hatırlamak için kendini zorladı. Kanserin kontrolden çıkmış hücre çoğalmasıyla, yani mutasyona uğramış büyümeyle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Yani bu, yanındaki vodselin göğsünün içini tıkış tıkış dolduran dev gibi anormal akciğerleri olduğu anlamına mı geliyordu? Çiftlikteki adamların başına iş açmak istemezdi.

Diğer yandan, akciğerlerinin fazlasıyla büyük olması kimin umurundaydı? Ne kadar büyük olursa olsun çıkarıp atılabilirlerdi.

Diğer bir yandan da hastalıklı olduğunu bildiği bir vodseli çiftliğe götürmeye vicdanı elvermiyordu. Hiç kimse ona bunun yanlış olduğunu söylediğinden değil ama... onun da kendine göre bir ahlak anlayışı vardı.

Oduncu uykusunda mırıldanıyordu, gevşek dudakları usulca şarkı söyleyerek bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibi "şşşşş, şşşşş, şşşşş," diyordu.

Isserley gösterge panelindeki saate baktı. Beş dakikadan fazla geçmişti, hatta bir hayli fazla. Derin bir nefes aldı, koltuğuna yaslandı ve arabayı sürmeye devam etti.

Yaklaşık bir saat sonra Tain'den geçmiş, Dornoch Köprüsü kavşağına yaklaşıyordu. Hava şartlarının aynı gün daha erken saatlerde Kessock Köprüsü'nde olduğundan çok daha farklı olduğunu fark etti, öyle ki bu iki köprü iki farklı gezegende olabilirdi. Etrafını kaplayan karanlıkta uzun dayanakların üzerindeki neon ışıklarıyla aydınlatılmış kavşak, rüzgarsız ve trafiksiz durgunlukta ürkütücü bir biçimde ışıldıyordu. Isserley dik bir şekilde yükselen dönemeçte arabayı sürerken oduncuya bakıp ışığın parlaklığı onu uyandıracak mı diye baktı. Adam yerinden kımıldamadı bile.

Isserley kavşak boyunca yerden yukarıdaki gerçeküstü beton labirentte arabasıyla yay çizerek acele etmeden gitti. Bu koca yapı o kadar çirkindi ki, eğer üzerinde açık hava olmasa Yeni Topraklar'ın derinliklerindeki bir şey olduğu sanılabilirdi. Isserley Dornoch Koyu'nu geçmemek için sola doğru döndü ve yapraklarla kaplı karanlığın içine doğru inişe geçti. Sonuna kadar açık olan farların ışığında önce Yehova Şahitleri tapınağının yan tarafı göründü, sonra Tarlogie ormanının derinlikleri aydınlandı.

Tam da bu sırada oduncunun uykusunda kıvranması dikkate değerdi; kavşağın acımasız ışıklarına tepki vermeyip karanlığa rağmen dar yolda ormanın ağırlığını hissettirdiği sanki içine doğmuştu.

"Şşşş, şşşş, şşşş," diye yorgunlukla mırıldandı.

Isserley direksiyonun başında öne doğru eğildi, neredeyse toprağın altı kadar koyu olan karanlığa doğru dikkatle baktı. Kendini iyi hissediyordu. Sonuçta ormanın yeraltı etkisi bir göz aldanmasıydı, o yüzden Yeni Topraklar'ın klostrofobi yaratan mide bulandırıcı gücünü gösteremezdi. Tepedeki ışığı engelleyen, tüylü dallardan oluşan örtüden başka bir şey değildi, onun ötesinde de gökyüzünün iç rahatlatıcı sonsuzluğu yayılıyordu.

Dakikalar sonra araba ormandan çıkıp Edderton'un hayvan otlaklarıyla kaplı dış kesimlerine ulaştı. Kasvetli karavan satış alanı bu küçük köye girerken onu karşıladı. Sokak lambaları artık kullanılmayan postaneyi ve üstü sazla örtülmüş otobüs durağını aydınlatıyordu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Isserley, etrafta onu görecek hiçbir araba olmamasına rağmen sinyal lambasını yaktı ve ışığın en parlak olduğu yerde arabayı durdurdu.

Kuvvetli parmaklarıyla oduncuyu yavaşça dürttü.

"Geldik," dedi.

Adam yerinde hızla sıçrayarak uyandı, sanki beyni küt uçlu bir aletle patlatılma tehlikesi içindeymiş gibi gözlerini vahşice açtı.

"Ne – ne – nereye?" diye lafını toparlayamadı.

"Edderton," dedi Isserley. "Gelmek istediğin yer."

Adam ona inanmaya çabalayarak birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, sonra ön ve yan camlardan dışarı gözlerini kısarak baktı.

"Sahi mi?" dedi şaşkınlıkla, dışarısının tanıdık sıkıcılığı içinde nerede olduğunu anlamaya çalışarak. Belli ki hiçbir yerin burası gibi gözükmeyeceğini artık kabul etmesi gerekiyordu.

"Vay be, bu... bilemedim ki..." diye hırıldadı, utanç, endişe ve kendinden memnun bir halde sırıtarak. "Uyuyup kalmışım herhalde, ha?"

"Sanırım öyle," dedi Isserley.

Oduncu tekrar gözlerini kırpıştırdı, yerinde doğruldu ve ön camdan terk edilmiş sokağa endişeyle baktı.

"Umarım kız arkadaşım dışarda değildir," diyerek suratını buruşturdu. "Umarım seni görmez." Isserley'e baktı, bu sözün onu gücendirebileceği ihtimalini düşünürken alnını kırıştırdı. "Demek istediğim," diye ekledi, beceriksizce emniyet kemerini çözmeye uğraşırken, "biraz asabidir. O, nasıl denir... kıskançtır. Evet, kıskanç."

Arabadan inince, ona söyleyecek son bir söz bulmadan kapıyı kapatmaya duraksadı.

"Sense," –derin, sesli bir nefes aldı– "*güzelsin*," diyerek gülümsedi.

Isserley de ona gülümsedi, birdenbire her yanı ağrımaya başlamıştı.

"Şimdilik hoşça kal," dedi.

Isserley uzun bir süre Edderton köyünün sazlıklı otobüs durağının yanındaki ışık havuzunda, motoru kapalı, arabanın içinde oturdu. Hareket etmesini sağlayacak her ne ise, şu anda ondan yoksundu.

Ona bahşedilecek şeyi beklerken kollarını direksiyona, çenesini de kollarına yasladı. Çenesi yok denecek kadar küçüktü, sahip olduğu kadarı da yığınla acının ve cerrahi becerinin eseriydi. Çenesini kollarına yaslayabilmesi ufak çaplı bir zaferdi, ya da küçük düşme; hangisi olduğuna daha karar verememişti.

Sonunda gözlüklerini çıkarttı. Kış uykusuna dalmış bu köyde bile göze alması aptalca bir riskti, ama sonunda gözyaşlarının plastik çerçevenin içinde toplanıp yanaklarına doğru akması dayanılmazdı. İki gözü iki çeşme ağladı, kendi dilinde sessizce söylendi; bir yandan da ortalıkta rasgele dolaşan bir vodsel olması ihtimaline karşı sokağı gözlüyordu. Hiçbir şey olmadı ve zaman, inadına geçmek bilmedi.

Başını kaldırıp dikiz aynasına baktı, başının açısını sadece yosun yeşili gözlerini ve kakülünü görebilecek şekilde ayarladı. Yü-

zünün bu zayıfça aydınlatılmış ince kesimi, bu aralar kendinden nefret etmeden bakabildiği tek yeriydi, yani el atmadıkları tek yeri. Bu ince kesim, akıl sağlığına açılan pencereydi. Yıllar boyunca, o an gibi birçok defa o pencereden bakarak arabasının içinde oturmuştu.

Bir çift far lambası ufukta hafifçe belirdi, o da gözlüklerini tekrar taktı. Araba Edderton'a ulaşana kadar, yani epey bir zaman sonra, Isserley de kendini toparlamıştı.

Araba, camları koyu renkli, patlıcan moru bir Mercedes'ti; köyün içinden geçerken Isserley'e ışıklarını yakıp söndürdü. Bu dostça bir hareketti, uyarmakla ya da trafik kurallarıyla bir ilgisi yoktu. İçinde ne olduğunu bilmeden, aşağı yukarı benzer renk ve biçimdeki diğer bir aracı selamlayan bir araçtı yalnızca.

Isserley arabasını çalıştırıp yolun karşı tarafına döndürdü, ona iyi dileklerini sunan yabancının arkasından Edderton'dan dışarı, ormana doğru sürdü.

Ablach'a giden yol boyunca Amlis Vess'i ve eli boş döndüğünü öğrenince ne düşüneceğini aklından geçirdi. Evine gizlenmesinin sebebinin, başarısızlıktan duyduğu utanç olduğunu mu düşünürdü? Öyleyse, bırak öyle düşünsündü. Eğer bu şekilde görmek istiyorsa, Isserley'in başarısızlığı belki de işinin o kadar kolay bir iş olmadığını görmesini sağlardı. Şımartılmış bir züppe olduğu için, bunun yolun kenarından çiçek ya da deniz kıyısından salyangoz toplamak gibi bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı; tabii eğer deniz salyangozunun ne olduğu ya da deniz kıyısının neye benzediği konusunda en ufak bir fikri varsa. Esswis haklıydı: siktirip gitsindi!

Belki de her şeye rağmen oduncuyu almalıydı. Kolları ne kadar da kalındı! Daha önce gördüklerinin hepsinden de büyük ve heybetliydiler! Kesinlikle çok işe yararlardı. Ah, ama kanser... İleride bu bilgi gerekli olabilirdi; kanserin önemli olup olmadığını gerçekten de öğrenmeliydi. Çiftlikteki adamlara sormanın bir faydası

yoktu gerçi. Kalın kafalıydı onlar, tam Yeni Topraklar'dan gelme tipler.

Arabayı ot bürümüş özel yoldan yukarı sürerken Ablach Çiftliği karlı, solgun ve her zamanki gibi sessizdi. Aslında çiftliğe giden iki farklı yol vardı; birisi sözde iş makineleri içindi, ama her iki yol da çatlak, engebeli ve yabani otlarla kaplıydı; Isserley de o günkü ruh haline bağlı olarak birini kullanırdı. O akşam, güya arabalar için olan yola saptı, gerçi onunkinden başka hiçbir arabanın o yolu kullanmışlığı yoktu. Ablach'ın girişinde ölüm, zehir ve hukuki yaptırımla ilgili uyarıda bulunan bir öbek tabela vardı. Bu işaretleri geçmenin yarım kilometre ötedeki çiftlikte alarmları tetiklediğini biliyordu Isserley.

Bu yolu seviyordu, özellikle de Tavşan Tepesi diye adlandırdığı, gündüz ya da gece herhangi bir saatte karşıdan karşıya zıplayarak geçmeleri kesin olan tavşan kolonilerinin yaşadığı ve katırtırnağı istilasına uğramış bölümünü. Isserley bu ufak, sevimli yaratıkları ezmemeye dikkat ederek arabayı burada hep çok yavaş kullanırdı.

Yolun tepesinde, arkasındakileri gizleyen ağaçların arasından bir an için Esswis'in evinin ışıklarını gördü ve o sabahki garip konuşmalarını hatırladı. Onu çok az tanısa da, şimdi sırtının ona işkence çektirdiğini tahmin edebiliyordu ve ona karşı acıma, küçümseme (yalnızca "hayır" diyebilirdi, değil mi?) ve ortak kökenleri yüzünden mide bulandırıcı bir sancı hissetti.

Boyası kabarmış kapısını bir an için turuncu ve siyah renklerde aydınlatarak ahırın önünden geçti. İçeride at değil, yalnızca Ensel'in gözde projesi vardı.

"İşe yarayacak, biliyorum, yarayacak," demişti ona, projeyi terk edip Esswis'in çekip götürmesine izin vermeden sadece birkaç gün önce. Isserley hiç ilgi göstermemişti elbette. Onun gibi adamlar eğer yüz bulurlarsa insanı sıkıntıdan patlatabilirlerdi.

Çiftliğin ana binası, o vardığında komik derecede beyazdı, yeni boyası ay ışığında parıldıyordu. Motoru kapatır kapatmaz büyük metal kapı sürülerek açıldı ve birkaç adam dışarı fırladı. Ensel her zamanki gibi en önde, yolcu penceresinden içeri dikkatlice baktı.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Isserley.

Ensel oduncunun yaptığı gibi burnunu arabanın içine sokup, döşemelerden yayılan alkolü kokladı. "Belli ki denemediğinden değil," dedi.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Isserley, söylemek üzere olduğu şey için kendinden nefret etti ama yine de söyledi, "Amlis Vess işin o kadar da kolay olmadığını anlamak zorunda."

Ensel endişesini anlayıp gülümsedi. Dişleri pek iyi durumda değildi, kendisi de bunun farkındaydı; Isserley'i düşünerek başını eğdi.

"Dün büyük bir tane getirdin zaten," dedi. "Şimdiye kadar olanların en iyilerinden biriydi."

Isserley bir kez olsun yapılan iltifatın samimi olmasına hasret çekerek Ensel'in gözlerine baktı. Kendini hasret içinde yakalar yakalamaz da bu rezil duygusallık filizini kökünden söküp attı. Gözlerini diğer tarafa çevirirken Yeni Topraklar adiliği diye düşündü, en kısa zamanda kendini evine kilitlemeye kararlıydı. Gereğinden uzun bir gün geçirmişti.

"Yorgun gözüküyorsun," dedi Ensel. Diğer adamlar çoktan içeri girmişlerdi; Ensel hep de en uygunsuz zamanlarda yaptığı gibi Isserley'le baş başa kalma girişiminde bulunuyordu.

"Evet," diye içini çekti Isserley. "Öyle olduğumu söylemek yanlış olmaz."

Aptallık ederek arabanın motorunu kapatmış, Ensel de arabanın içine doğru eğilmişti; bir ya da iki yıl önce, onu yine böyle kapana sıkıştırdığı zaman geldi aklına. Gizli bir plan anlatır gibi oldukça nazik bir şekilde ona bir hediyesi olduğunu söylemişti. "Teşekkürler," demişti Isserley de, ondan gizemli paketi alıp yanındaki koltuğa atarken. Daha sonra paketi açtığında içinde nere-

deyse şeffaf olacak kadar ince kesilmiş, pişmiş voddissin filetosu olduğunu görmüştü; az bulunur bu leziz yiyeceği çalmış olmalıydı Ensel. Yağlı kağıda sarılmış hem karşı konulamaz hem de iğrenç yemek, hâlâ taze ve ılıktı ve sanki ona göz kırpıyordu. Isserley onu yiyip bitirmiş, hatta kağıdın aralarındaki suyunu yalamıştı, ama sonrasında Ensel'e bundan hiç bahsetmemiş, konuyu kapatmıştı. Ama Ensel başka şekillerde onu etkilemeye çalışmaya devam ediyordu.

"Amlis Vess büyük ihtimalle günün erken saatlerinde varacak," diyordu şimdi, arabaya doğru iyice eğilerek. Elleri kirli ve yara kabuklarıyla pütür pütürdü. "Bu gece," diye ekledi, bir yanlış anlama olmaması için.

"Uyuyor olacağım," dedi Isserley.

"Ne kadar kalacağını kimse bilmiyor. Kargo yüklenir yüklenmez aynı gemiyle geri dönebilir." Ensel, boşluğun yutup gittiği değerli bir fırsat gibi bir eliyle geminin gidişini taklit etti.

"Sanırım vakti geldiğinde her şey belli olacak," dedi Isserley neşeyle, kontağı kapatmamış olmayı isterken.

"Peki... sana haber vereyim mi?" diye teklif etti Ensel.

"Hayır," dedi Isserley, sesini yükseltmemeye çalışarak. "Hayır, sanmıyorum. 'Isserley hoş geldin ve güle güle diyor' dersin, nasıl olur? Şimdi artık gidip yatağıma yatmalıyım."

"Elbette," dedi Ensel, eğilip pencereden geri çekildi.

Kahretsin, diye düşündü Isserley, arabayla uzaklaşırken. Yorgun ve hassastı, dikkati dağılıp yatağına yatacağı detayını ağzından kaçırıvermişti. Ensel kuşkusuz bunun tadını çıkaracak, onun bu insandan beter yapısına dair heyecanlandırıcı kanıtı diğer adamlara da söyleyecekti. Ondan daha erken kurtulabilseydi, bunu asla öğrenemeyecekti; o ve diğer adamlar, Isserley'in o gizemli evde insan gibi yerde uyuduğunu düşünmeye devam edeceklerdi.

Bunun yerine, utanç verici bir anlığına düşüncesizce ona çirkin gerçeği sunmuş, çirkin bir yaratığın tıpkı vodseller gibi vücudu

eski çarşaflara dolanmış, demir ve kumaş kaplı süngerden oluşan acayip, dikdörtgen bir nesnenin üzerinde uyuduğu görüntüyü hatırlatmıştı.

5

ISSERLEY, gemi geldiğinde umursamadan uyumaya yeminli olmasına rağmen gece yarısının karanlığında yatağa uzanmış, dışarıyı dinliyordu.

Düşüncesini değiştirmemişti; onu uyanık tutan katıksız endişeydi; adamlar tarafından, hatta daha kötüsü Amlis Vess tarafından yataktan kaldırılacağı endişesi.

Her şeyden çok da uyuyup kalmaktan, gelip kapıya vurduklarını duymamaktan korkuyordu. O zaman kendileri içeri dalabilir, yatak odasına kadar çıkıp döşeğin üzerinde horuldayan çıplak dişi ucubeye iyice bir bakabilirlerdi. Ensel Yeni Topraklar'dan gelme bir görgüsüzdü zaten; özel hayat anlayışının onunkiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Isserley rahatsız edilmek istemediğini söylediği zaman onu duymakta zorlanmıştı sanki, üstelik bunu unutması işten bile değildi. Hem cerrahların onun belden aşağısına neler yaptığını görmeye can atmaz mıydı? Eeeh, cehennemin dibine kadar yolu vardı.

Saatler geçip gitti. Isserley'in gözleri, inatçı uykusuzlukla şişmeye ve kaşınmaya başladı. Lekeli ve eski püskü yatağında yavaş çekimde kıvranarak etrafı dinledi.

Sabah ikiyi biraz geçe gemi o kadar sessizce yanaştı ki, Moray Körfezi'nin dalgalarının sesinden zar zor ayırt edebiliyordu. Ama geldiğini biliyordu Isserley. Her ay aynı zamanda geliyordu ve kokusuna, gizli kapaklı yanaşma homurtusuna ve çiftlik binasının içine girerken çıkardığı metalik uğultusuna alışkındı.

Isserley bulutların ayın önünden çekilmesini, adamların ve Amlis Vess'in ise *cesarete* gelmesini, *cüret* etmesini bekleyerek bir süre daha uyanık yattı. Amlis Vess'in "Haydi bakalım, görelim şu Isserley'i" dediğini, adamların koşuşturarak onu almaya geldiğini hayal etti. "Siktirip gidin," diye bağırırdı onlara.

Yaklaşık bir saat daha, "Siktirip gidin" lafı dilinin ucunda, her an ağzından fırlamaya hazır halde yatarak bekledi. Ürkek ay ışığı, içerideki az sayıda eşyanın etrafında hayalet çizgiler çizerek ve tereddütle odasına girdi, ama yatağına ulaşamadı. Dışarıda cırtlak sesli bir baykuş feryat figan gösterisine başladı; bu normalde sakin ve telaşsız kuş, aldatıcı bir şekilde kendinden daha büyük, dehşet ve ıstırap içindeki bir yaratık sürüsü gibi ses çıkarıyordu.

Isserley, serenat eşliğinde uykuya daldı.

Evinin ön kapısı ısrarla yumruklanmaya başlayıp dehşetle uyandığında sanki yalnızca birkaç dakika uyumuştu.

Heyecanla yatağında doğruldu, buruşuk çarşafları göğsünün üzerine tutup çekti, bacaklarını birbirine yapıştırdı. Çıplak ağaçların arasındaki onlarca hayalet evin kapısını vuran hayalet yumruklar gibi yankılanan kapı vurulma sesi bir süre devam etti.

Isserley'in yatak odası hâlâ sıkı sıkıya kapalı ve güvenliydi ama pencereden karanlık dünyanın şafak öncesi maviliğe dönmeye başladığını görebiliyordu. Şöminenin üzerindeki saate baktı: beş buçuğu gösteriyordu.

Isserley çarşafları vücuduna sarıp aceleyle dört kanatlı küçük bir pencerenin olduğu hole çıktı. Pencereyi açıp başını geceye doğru uzattı ve tam aşağı baktı.

Ön kapısını hâlâ büyük bir enerjiyle yumruklamaya devam eden Esswis'ti; en güzel çiftçi kıyafetini kuşanmıştı; avcı şapkası ve tüfeğiyle her şeyi tastamamdı. Hemen yanında park edilmiş Land Rover'ın farları altında gülünç ve korkutucu görünüyordu.

"Kapıya vurmayı bırak Esswis!" diye bağırdı Isserley, sesi yarı histerik bir halde. "Amlis Vess'in umrumda olmadığını niye kimse anlamak istemiyor!"

Esswis kapıdan geri adım attı ve onu görebilmek için başını kaldırdı.

"Benim için hava hoş," dedi kabaca. "Ama üstünü giyinip dışarı gelsen iyi edersin." Omzundaki tüfeğin askısını düzeltti, sanki eğer karşı koyarsa onu vurmaya yetkisi varmış gibi.

"Dedim ya – " diye konuşmaya başladı Isserley.

"Amlis Vess'i boş ver," diye gürledi Esswis. "O bekleyecek. Dört vodsel kaçmış."

Uyku Isserley'i sersemletmişti. "Kaçmış mı?" diye tekrar etti. "Ne demek istiyorsun kaçmış derken?"

Esswis Ablach Çiftliği ve ötesindeki her şeyi içine alacak şekilde sinirle kollarını açtı.

"Ne demek istiyor olabilirim *sence*?"

Isserley başını pencereden hızla içeri çekip giyinmek için tökezleyerek odasına girdi. Ayakkabılarını giymeye çalışırken Esswis'in getirdiği haberin olası sonuçlarını yeni yeni kavramaya başlamıştı.

Daha bir dakika geçmeden dışarı çıkmış, donmuş yolda Esswis arabasına giderken ona eşlik ediyordu. Esswis şoför koltuguna oturdu, Isserley de yolcu tarafına geçip kapıyı çarparak kapattı. Arabanın içi çivi gibi soğuktu, ön cam çamur ve buzdan rengarenk görünüyordu. Isserley uyumaktan sıcaklanmış ve terlemişti, pencerenin camını indirip karanlıkta etrafı taramaya hazır, bir kolunu arabanın buz tutmuş yan tarafına doğru yasladı.

"Dışarı nasıl çıkmışlar?" diye sordu Isserley, Esswis gaza basarken.

"Özel konuğumuz *salıverdi* onları," diye homurdandı Esswis, araba yerdeki çakıl ve buzları ezerek yola çıkarken.

Isserley için yolcu koltuğunda oturmak garip, hatta korkutucuydu. Döşemenin girintilerini eliyle yokladı, ama Esswis'in arabasında emniyet kemeri varsa bir yerlere iyice gizlenmiş olmalıydılar. Aşağılara kadar çok fazla uzanmak istemedi, çünkü her yer pislik ve yağ içindeydi.

Eski ahırın yakınındaki bataklıklı çukurların olduğu yere ulaştıklarında Esswis direksiyonu kırma girişiminde bulunmadı. Isserley'in omurgası sanki azgın saldırganlar koltuğun arkasından onu tekmeliyormuş gibi sarsılıp duruyordu; yana, Esswis'e baktı ve böyle bir eziyete nasıl dayandığını merak etti. Saatte on beş kilometre hızla çiftlik içinde dönüp durarak vakit geçirirken araba kullanmayı onun gibi öğrenmemişti tabii. Direksiyonun üzerine eğildiğinde Esswis'in ağzı açılıp dişleri görünmüştü ve tehlikelerle dolu yola, karanlığa ve yarı saydam ön cama rağmen hız göstergesi elli ve yetmiş arasında gidip geliyordu. Dallar ve yapraklar Isserley'in sol dirseğine çarpmaya başlayınca kolunu içeri çekti.

"Peki neden kimse ona *engel olmadı*?" diye bağırdı Isserley motorun gürültüsünü bastırarak. Aklına gelen tek şey, işçiler bir kenarda durup kaygıyla alkışlarlarken, Amlis Vess'in tören yapar gibi vodsellere özgürlüklerini bahşetmesiydi.

"Vess'e fabrikayı gezdirdiler," diye homurdandı Esswis. "Etkilenmiş görünüyordu. Sonra yorgun olduğunu, uyumak istediğini söyledi. Ondan sonra bildiğimiz tek şey, binanın kapısının açık olduğu ve dört vodselin çıkıp gittiği."

Araba çiftliğin ana girişinden kayarak çıktı ve keskin bir şekilde, hatta yavaşlamadan yola döndü. Görünüşe bakılırsa, sinyal lambaları ve fren Esswis'e yabancı kavramlardı; neyse ki araba otomatik vitesliydi.

"Yolun solundan, Esswis," diye hatırlattı Isserley, karanlığın içine doğru hızla fırlarlarken.

"Sen bütün dikkatini vodselleri bulmaya ver," dedi Esswis.

Isserley intikam duygusunu içine atıp, tüysüz pembe hayvanları görmeye gayret ederek gözünü tarlalara ve çalılıklara çevirdi.

"Hangi aşamadaydılar?" diye sordu.

"Bir aylık," diye cevapladı Esswis. "Neredeyse hazırdılar. Eminim bu seferki gemiyle gideceklerdi."

"Hadi ya," dedi Isserley. Tıraşlanmış, iğdiş edilmiş, şişmanlatılmış, bağırsakları değiştirilmiş, kimyasal olarak arındırılmış bir vodselin polis merkezine ya da hastaneye gitmesi, kabusun gerçek olması demekti.

Endişeden yüzleri asılmış halde çevresi yaklaşık beş kilometre olan büyük bir pasta dilimi şeklindeki çiftliğin kara tarafındaki sınırları boyunca dolaştılar. Sıradışı hiçbir şey yoktu. Ablach Çiftliği'ne giden ve ordan çıkan yollar da, umumi yol da bomboştu; en azından tavşanlar ve yabani kedilerden daha büyük bir şey yoktu. Bu, vodsellerin ya çoktan kaçtıkları ya da çiftlikte bir yerlerde oldukları anlamına geliyordu.

En uygun saklanma noktaları terk edilmiş sığır barakaları, ahır ve eski tahıl ambarıydı. Esswis her birine sırayla gidip dört vodselin bir anda ortaya çıkmasını umut ederek Land Rover'ın kuvvetli farlarını pis siyah girintilere ve yankılanan boşluklara tuttu. Ama sığır barakalarında in cin top oynuyordu; tabanı yağmur suyu ve çok zaman önce ortadan kaybolmuş ineklerin gübresiyle balçık haline gelmiş hendekle çevriliydi. Ahır da her zamanki gibiydi. İçindekilerin tamamı cansız nesnelerdi. Arka tarafına Isserley'in eski arabalarının parçaları yığılmıştı (Lada'nın kapıları, Nissan'ın tekerlekleri ve şasisi). Alanın geri kalarını, Ensel'in yapmaya giriştiği Fahr Centipede harman makinesi ve Ripovator yük kaldırıcısı karışımı alet kaplıyordu. Esswis binadan dışarı çıkartırken üzerine lehimlenmiş karmakarışık uzantıları komik derecede çirkin görünmüştü; ahırın spot ışığı altındaki loşluğundaysa, paslı pençeleri ve parıldayan dikenleri daha da tekinsiz görünüyordu. Isserley içinde

vodsel olmadığına emin olmak için yağlı ve lehim lekesi kaplı makineye baktı.

Eski tahıl ambarı labirent gibiydi, saklanacak kuytu köşeler ve bölmelerle doluydu, ama bu girintilere ulaşmak yalnızca uçan, zıplayan ya da merdiven tırmanabilen yaratıklar için mümkündü. Bir aylık vodseller, çeyrek tonluk kaskatı kesilmiş etleriyle o kadar hareketli değildiler. Ya ambarın zemininde yediler, ya da orada değillerdi. Hayır, orada değillerdi.

Ana binaya geri döndüklerinde Esswis arabayı acı acı bağırtarak durdurdu ve dirsek atarak açtığı kapıdan tüfeğini de alarak çıktı. O ve Isserley'in bundan sonra ne olacağı konusunu konuşmaları gerekmiyordu bile. Çiti aşmak için merdivene tırmanıp donmuş anızın üzerinden yürüyerek Charboll ormanına doğru giden tarlayı geçtiler.

Esswis Isserley'e termos büyüklüğünde bir fener uzattı. Ormana doğru koşarlarken Isserley feneri tarlalar boyunca dört bir yana doğru tuttu.

"Biraz kar yağmış olsa ne güzel olurdu," dedi Isserley soluk soluğa, çamurlu toprağın ve iğne gibi dik hasat artığının karanlık enginliğinde hiçbir iz görememişti.

"Kan izi ara," dedi Esswis sinirli bir ses tonuyla. "Kırmızı," diye de detaylandırdı, sanki bu fazladan yardım olmadan aklı karışacakmış gibi.

Isserley gururu kırılmış bir halde sessizce yarında yürüdü. Parlak kırmızı bir izin o koskoca arazide ışıldayarak göze çarpacağını mı sanıyordu Esswis? Sadece çiftçi ve toprak sahibini oynuyor olması ondan daha fazla fikri olduğunu göstermezdi. Şu erkekler yok mu! Kadınlar pis işleri yapmaya gönderilirken, çoğu oturduğu yerden kahramanlık taslardı.

Ormana ulaştılar. Isserley feneri bir ileri bir geri tıklım tıklım ağaçlarla kaplı ormana doğru tutuyordu. Arama fikri bile saçmaydı: bir dönüm ağaçtan oluşan karanlığın içinde titreşerek yanan, pille üretilmiş ince bir ışık huzmesi.

Yine de çok geçmeden, karanlık dalların arasında bir an için görünüp kaybolan bir pembelik ilişti Isserley'in gözüne.

"Orada," dedi.

"Nerede?" diye sordu Esswis, korkutucu bir şekilde bakarak.

"Güven bana," dedi Isserley, Esswis'in gözünün kendisi kadar keskin olmadığını fark etmenin tadını çıkararak.

Isserley önde, Esswis arkada ikisi birlikte çalılıkların arasından koşmaya başladılar. Birkaç saniye içinde, otların arasında kendi çıkarttıkları çatırtı ve hışırtıdan daha fazlasını duymaya başladılar; birkaç saniye sonra yaratık gözlerinin önündeydi. Ormanın tabanında gözler kesişti: dört büyük insan gözü, iki küçük hayvan gözü.

"Yalnızca bir tanesi mi?" diye yüzünü buruşturdu Esswis, rahatlamasını hayal kırıklığı blöfünün arkasına gizleyerek.

Isserley tedirgin ve nefes nefeseydi, kalbi göğüs kafesinin içinde hızla çarpıyordu. Üzerine basınca iğnelerin topraktan fırlamasını sağlayacak, yerden fidan gibi çıkan büyük bir ikpatua kolu olmasını diledi. Birdenbire Esswis'in tam olarak ondan ne yapmasını beklediğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Vodsel hantal hantal yürürken yerinde durakalmıştı, çıplak ve hareketsiz halde fenerin ışığında korkudan büzülüp kaldı. Nefes almak için hırıldarken kafasının etrafında parlak buhardan bulutlar dönüp duruyordu. Daracık kafesinin sıcaklığı olmadan, bu ortama acınacak şekilde uyum sağlayamıyor, yüzlerce çizik yüzünden her yanı kanıyordu; derisi soğuktan pembemsi mavi kesilmişti. Bir aylıkların tipik hali vardı üzerinde, tıraşlanmış kafa çıkıntısı orantısızca büyük bedeninin üstünde yumru gibi duruyordu. İçi boşaltılmış testisleri, koyu renkli meşe palamudu penisinin altında solgun meşe yaprağı gibi sallanıyordu. Mavimsi siyah renkli sulu dışkı, bacaklarının arasından ince bir dere gibi şakırdayarak yere aktı. Yumrukları havada kesik kesik sallandı. Oyulmuş azıdişleri ve kesilmiş dilinden geri kalanı göstermek için ağzı kocaman açıldı.

"Ih – ıh – ıh – ıh – ıh!" diye bağırdı.

Esswis yaratığı alnından vurdu. Yaratık geriye doğru uçup bir ağacın gövdesinden sekti. Yakınlarda bir yerde, saklandıkları yerden fırlayan bir çift sülün, Esswis ve Isserley'i yerlerinden hoplatan kakofonik bir kıkırdama patlattı.

"Bir tanesinin işi tamam," diye mırıldandı Esswis gereksiz yere, ileri doğru adım atarken.

Isserley leşi yerden kaldırmasına yardım etti. Yaratığın ayak bileklerinden tuttu, elleri bir anda kan ve yarı donmuş et parçalarıyla vıcık vıcık olmuştu. Amlis Vess bu zavallı hayvanları salarken onlara hiç de iyilik etmemişti.

Daha leşi taşımaya hazırlanıp, ağırlığı eşit olarak dağıtmak için eklemleriyle nasıl baş edeceklerini düşünürken Esswis ve Isserley aynı karara varmışlardı. Donuk renkli bir ışık ufukta belirmiş, yukarıdaki açık mavi göğe doğru dağılmaya başlamıştı. Zamanları giderek daralıyordu.

Daha sonra almak üzere vodseli bir çalılığın altına atıp, tarlaları aşarak hızla Land Rover'i bıraktıkları yere geri döndüler. Esswis neredeyse Isserley'in arabaya binip yanına oturmasını bile beklemeden arabayı çalıştırdı, motordan korkunç bir öksürük sesi geldi ve ortalık benzin kokusuna boğuldu. Arabayı hızla hareket ettirdikten sonra aracın gidişinden memnun değilmiş gibi gözüküp en sonunda el frenini indirdi.

Yine Ablach Çiftliği'nin etrafında döndüler; her iki çiftlik yolu ve dışarıdaki yol yine bomboştu. Dornoch'un ötesindeki dağların silueti artık açıkça seçilebiliyordu, başka bir aracın farları gibi görünen endişe verici bir şey Tain'e giden yolun bir yerlerinde yanıp sönüyordu. Çiftliğe geri dönüş yolunda, puslu açık deniz karanlığın içinde ışık saçmaya başlamıştı.

"Ya deniz kıyısına gitmişlerse?" diye sordu Isserley, araba çiftlik binasının önünde bir kez daha durunca.

"Oradan gidecek bir yer yok," diye önemsemeden ve sertçe karşılık verdi Esswis. "Ne yapacaklar ki? Yüzerek Norveç'e mi gidecekler?"

"Orada deniz olduğunu oraya gitmeden bilemezler ki."

"Oraya en son bakarız. Yollar daha önemli."

"Eğer vodsellerden biri boğulursa herhangi bir yerde karaya vurabilir."

"Evet ama kafaları biraz çalışıyorsa denizden uzak dururlar."

Isserley yumruklarını kucağında sıkıp öfkesini dizginlemeye çalıştı. Sonra birden ilgisi başka yöne kaydı, kaşlarını çatarak motor tıkırtısının dışındaki bir şeye kulak kabarttı.

"Motoru kapatsana bir dakika," dedi. Esswis denileni yaptı, sanki daha önce hiç araba kullanmamış gibi eli önce direksiyonun etrafında bir süre duraksadı. Sonra araba sarsılarak durdu.

"Dinle bak," diye fısıldadı Isserley.

Buz gibi havada grup halinde koşuşturan büyük hayvanların başka bir şeyle karıştırılamayacak gümbürtüsü duyuldu.

"Geanies tarafındaki tarla," dedi Esswis.

"Tavşan Tepesi," diye aynı anda doğruladı Isserley.

Arabayla hemen oraya gittiklerinde burunlarından soluyarak yeri eşeleyen boğa güruhundan kaçmak için batıdaki tarladan dışarı tırmanmaya çalışan iki vodsel buldular.

Vodsellerin gözleri korkuyla doluydu. Dikenli telden yapılmış çit yalnızca bel seviyesindeydi ama kafesteki bir aylık beslenmeyle yağ ve kas yüklenmiş, soğuktan donmuş ve derin yaralarla kaplı bacakları, buz tutmuş yerden yukarı kaldırılmayı reddediyordu; vodseller sanki tellerin karşısında gelişigüzel jimnastik ya da bale için ısınma hareketleri yapıyor gibiydiler.

Land Rover'ın yanaştığını duyunca oldukları yerde donakaldılar. Yine de sürücü penceresinden dışarı uzanan Esswis'in tanımadıkları sakallı yüzünü görünce heyecanlandılar ve kollarını sal-

lamaya, bağrışmaya başladılar. Farların ışığından ürken boğalar, karanlığın içine doğru çoktan hızla kaybolmuşlardı.

Arabadan önce Isserley indi ve vodseller bir anda sessizleştiler. İçlerinden biri tökezleyerek tarlaya doğru kaçmaya başladı, diğeri eğilip yerden bir öbek toprak alıp Isserley'e fırlattı. Vodselin kolları ve göğsünde o kadar çok et ve kas vardı ki, kolu hareket ederken gülünç derecede bocalamıştı, toprak parçası da beton yola boş yere *pat* diye düşüverdi.

Esswis tüfeğini doğrultup vodsellerden önce birini, sonra da diğerini vurdu. Kuşkusuz araba sürmedeki beceriksizliğini nişan almadaki becerisiyle telafi ediyordu.

Isserley tel örgüyü tırmanıp leşlere ulaştı. Yakında olanı çite doğru sürükleyip Esswis bir ucundan tutabilsin diye bacaklarını dikenli tele doğru kaldırdı. Toprak parçasını atan yaratığın kolları ve göğsü dövmelerle kaplıydı; Isserley et yığınını kaldırıp Esswis'e uzatırken bu dövmelere özgü garip bir şey hatırladı; Seattle'da, 'manyak dâhi bir tip' tarafından yapıldılar, diye anlatmıştı vodsel. Isserley 'Seattle' sözcüğünü çok ilginç bulmuştu. Güzel bir sözcük diye düşünmüştü o zaman, şimdi de aynen öyle düşünüyordu.

Çok çaba sarf etmelerine rağmen vodselin sırtı dikenli tele takıldı, onlar da mümkün olduğunca az zarar vererek kurtarmak için uğraştılar. Bu sırada vodselin paralanan kafasından bol miktarda kan beton zemine akıyor, parçalanan çenesi menteşeyle tutturulmuş üçgen bir parça gibi sallanıyordu.

"Temizlenince bir şey kalmaz," diye mırıldandı Esswis, düşüncelerini fazla belli etmeden.

Diğer vodsel daha hafifti, gövdesini dikenli tele değdirmeden çitin üzerinden aşırmaya çalışırken Isserley az kalsın kendini sakatlıyordu.

"Aptallık etme," dedi Esswis. "Sonra pişman olursun." Ama o da bir kadının önünde zayıf görünmek istemediği için kendisini zorladı.

Her iki vodsel de Land Rover'ın arkasına kazasız belasız yüklendikten sonra Isserley ve Esswis birbirlerine bakıp güldüler. Bu hayvanları bulup getirmek her ikisinin de sandığından daha pis ve belalı bir işti. Kollarından ve giysilerinden kan ve toprakla karışık, yapış yapış bir inek boku çorbası damlıyordu. Hatta pislik askeri kamuflaj gibi, yüzlerine de bulaşmıştı.

"Üçü gitti, biri kaldı" dedi Esswis, yeni bir saygı belirtisi olarak Isserley'e arabanın kapısını açarken.

Çiftliğin etrafını, yolda herhangi bir şey bulamayarak bir kere daha turladılar. Her şey son seferkinden neredeyse tanınmayacak kadar farklı görünüyordu, çünkü Ablach'ın kıyı tarafında, sarp kayalıkların altında kalan bir yerlerde, güneş denizden yükseliyordu. Karanlık her geçen dakika buhar olup uçuyor, diğer sürücüleri olabildiğince erken yola düşmeye davet eder gibi açık ve ılıman bir hava vaat eden gökyüzünü ortaya çıkarıyordu. Bütün gece boyunca görünmeden dolaşan sayısız koyun ve sığır yavaş yavaş ortaya çıkıyor, bazıları yarım kilometre öteden görünüyordu.

Sonuncu vodsel de pekala böyle bir hayvan olabilirdi, eğer ki doğru yere doğru zamanda ulaşmayı becerirse.

Ablach yolundan yukarı giderken Esswis tarlaların ötesine göz attı ve koyda kıyıya doğru seyreden bir balıkçı teknesi gözüne çarptı. Küçük düşme duygusuyla yumruklarını direksiyona iyice kenetledi; Isserley, daha önce kendisinin düşündüğü şeyin tam da aynısını düşündüğünü tahmin edebiliyordu: kıyıda durup çılgınca ellerini kollarını sallayan, iki ayaklı çıplak bir yaratık.

"Belki de senin deniz kıyısı gezini şimdi yapmamız lazım," diye dokundurdu Esswis garip bir şekilde, verdiği ödünü hafifletmek ister gibi. Ayrıca tabii ki yüz seksen derece dönüşü, göründüğü kadar da alçak gönüllü değildi: koyda bir şey bulamazlarsa, yalnızca Isserley'in değerli zamanı boşa harcamanın tadını çıkarmasına izin vermiş gibi davranabilirdi.

"Hayır," dedi Isserley. "İçimde bir his var. Çiftliğin etrafını bir kez daha dönelim."

"Senin seçimin," diye homurdandı Esswis kızgınlıkla. Bu durumda gazete başlıklarında BALIKÇILAR CANAVAR BULDU diye yazması Isserley'in suçu olurdu.

Konuşmadan Tavşan Tepesi'ne doğru gittiler. Arabanın tekerleklerinin beton üzerinde bir ileri bir geri gitmesi kan izlerini biraz dağıtmış, toprakla karıştırmış, çatlak içlerine doğru süpürmüştü. Yine de daha sonra iyice bir yıkamak gerekecekti.

Tabii daha sonra diye bir şey varsa.

Isserley çiftliğin dışında, Ablach'a giden iki yolun arasında ter ve içgüdünün sırtına batan dikeniyle öne eğildi.

"İşte orada," diye bağırdı, tepeye ulaşıp kavşağa doğru hızla aşağı inmeye başladıklarında.

Aslında özel bir gözlem gücü gerekmiyordu. Kavşak, yolların birleştiği, dört bir tarafı açık bir yerdi; tam ortasında da vodsel duruyordu. Etli vücudu güneşin doğuşunda fiberglastan yapılmış gösterişli bir turistik yer gibi altın mavisi renkler saçarak parlıyordu; arka taraftan arabanın geldiğini duyunca kaskatı halde dönüp kollarından birini Tain yönünü gösterecek şekilde kaldırdı.

Isserley beklenti içinde aniden koltuğunda doğruldu, ama kavşağa ulaştıklarında Esswis akıl almaz bir sebeple durmadı. Yalnızca vodselin yanından geçip çiftlik sınırını takip ederek Portmahomack köyüne doğru ilerledi.

"Sen ne *yapıyorsun*?" diye çığlık attı Isserley.

Esswis, Isserley sanki ona pençe atıyormuş ya da ellerini direksiyondan tutup çekmeye çalışıyormuş gibi irkildi.

"Tain tarafından gelen bir far vardı," diye gürledi.

Isserley farı görmeye çalıştı, ama kavşak çoktan geride kalmış, ağaçlar Tain'e giden yolu gizlemişti.

"*Ben* far filan görmedim," diye karşı çıktı.

"Oradaydı."

"Tanrı aşkına, ne kadar uzaktaydı?"

"Yakındı, yakın!" diye bağırdı Esswis, bir eliyle direksiyona sertçe vurup arabanın tehlikeli bir şekilde savrulmasına sebep oldu.

"Daha da uzaklaşmasana bari!" dedi, kızgın ama alçak sesle. "Geri dönüp bir bakalım!"

Esswis arabayı Petley Çiftliği'nin kenarında durdurup dönmek için manevra yaptı, ama dönüşü tamamlamak için on kere ileri geri gidip gelmesi gerekti. Isserley olanlara inanamayarak koltuğunda çaresiz ve çılgına dönmüş halde oturuyordu.

"*Acele etsene*," diye sızlandı Isserley, içeriye dönük yumruklarını çenesinin altında sallarken.

Ama Esswis birdenbire tedbiri elden bırakmaması gerektiğini fark etmiş gibiydi; kavşağa doğru yavaşça ve dikkatlice sürdü arabayı ve ağaçların arkasında, biraz geride durdu. Yeşilliğin arasından ikisi de, hâlâ asfaltın üzerinde durup ümitle bekleyen vodseli açık seçik görebiliyordu. Başka bir araçtan herhangi bir iz yoktu.

"Kesinlikle bu tarafa gelen bir araba vardı," diye ısrar etti Esswis, suratsız ve ukala bir şekilde. "Easter Çiftliği kadar yakındaydı."

"Belki de Easter Çiftliği'ne sapmıştır," dedi Isserley, bağırmamaya çalışarak. "Orada birileri *yaşıyor*, biliyorsun."

"Yine de ihtimal dahilinde olan – "

"Tanrı aşkına Esswis," diye çığlık attı Isserley. "Neyin var senin? İşte tam orada. Ne yapacaksak yapalım!"

"Onu arabaya nasıl sokacağız?"

"*Tüfekle* vur gitsin."

"Kavşağın ortasındayız, hava aydınlandı bile. Her an bir araba gelebilir."

"Öyleyse gelmeden vur vodseli."

"Birisi bizi onu vururken ya da arabaya tıkarken görürse işimiz biter. Ortadaki bir kan gölü bile yeter."

"Eğer birisi onu arabasına alırsa da işimiz biter."

Güneş ışığı kirli ön camdan üzerlerine vurup her ikisinden de neredeyse dayanılmaz bir bok kokusu buharlaşarak yükselmeye başlarken, birkaç saniye bir şey yapmadan öylece kalakaldılar. Sonra Esswis gaza basıp arabayı sarsarak kavşağa sürdü.

Vodsel onları karşılamak için yalpalayarak ileri doğru birkaç adım attı. Kollarından birini kaldırıp tekrar Tain yönünü işaret etti, kendisini zorlayarak şişmiş pençesinin mavimsi başparmağını kaldırmaya çalıştı. Yakınına geldiklerinde bitki gibi kendinden geçmiş ve azimle gevşek ayakları üzerinde sallanan vodselin soğuktan neredeyse donmuş olduğunu gördüler.

Yine de bir aracın yaklaşıp durması, gözlerine bilinç kıvılcımı getirdi. Soğuktan ve çok yemek yemekten gülemeyecek kadar kaskatı kesilmiş ağzı titreşti, ama gülmek istediği belliydi.

Esswis arka koltuğa uzandı, kayıp yere düşmüş olan tüfeği el yordamıyla aradı. Vodsel acıyla tökezleyerek arabaya yöneldi.

"Tüfeği boş ver," dedi Isserley, oturduğu yerde dönüp arka kapılardan birini açtı.

Vodsel başını eğdi, koca vücudunu kaldırıp arabanın içine attı ve koltukların üzerine yorgunlukla boylu boyunca yığıldı. Isserley gayretle oflayarak parmağını kanca yapıp kapıyı kapattı.

"Dört," dedi.

Çiftlik binasına geri döndüklerinde Esswis daha diyafondan adını söylemeye bile fırsat bulamadan alüminyum kapı sürülerek açıldı. Dört adam açılan aralıktan itişip kakışarak, burunlarını endişeyle uzatıp beton zemini teperek fırladı.

"Yakaladınız mı onları? Yakaladınız mı?" diye bağırdılar.

"Evet, evet," diye yorgunlukla homurdandı Esswis ve Land Rover'ı işaret etti.

Adamlar yükü indirmeye yardım etmeye giderken lokomotif buharı gibi soluyarak aydınlık havaya çıktılar. Esswis ve Isserley onlarla gitmeyip, çiftliğe izinsiz girip başıboş dolaşan birlerinin içeriyi görmesini engellemek ister gibi kapının önünde beklediler. Zaten binanın içinde yabancı bir kargo gemisi vardı. Traktörle karıştırılabilecek türden bir şey değildi.

Isserley adamların Land Rover'ın yan kapısını hışımla açışlarını seyretti ve son vodselin şişmiş, kanlı bacaklarının bir çift dev

somon balığı gibi dışarı düşüşünü gördü. Bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Binanın duvarları güneşin altında bembeyaz parlıyor, içerinin sarı tungsten ışığı soluk ve iç bayıltıcı görünüyordu.

Esswis sanki omuzlarının içinde bir şeyler gevşemiş gibi durduğu yerde birden kaykıldı, binanın duvarına yaslandı; kıllı elleri kuru kafa ve çapraz kemik işaretinin altında titriyordu.

"Ben eve gidiyorum," diye içini çekti.

Isserley, kamburlaşmış sırtına bakarak bunun tam olarak ne anlama geldiğini kestirememişti. Ama belli ki Esswis kendi çiftlik evini kastediyordu, yalpalayarak o yöne doğru gitti.

"Araban ne olacak?" diye arkasından seslendi Isserley.

"Sonra gelip alırım," diye inledi kafasını çevirmeden.

"İstersen ben getiririm senin eve kadar," diye teklif etti Isserley.

Bir yandan yürürken, yine dönmeyip bir kolunu kaldırdı ve bıkkınlıkla indirdi. Isserley bunun teşekkür mü yoksa vazgeçirme ifadesi mi olduğunu anlayamadı.

Land Rover'ın olduğu taraftan kendi dillerinde söylenen şaşkınlıkla karışık bir küfür duyuldu: adamlar arabanın arkasına tıkıştırılmış daha da berbat haldeki mahlukları bulmuşlardı. Isserley adamların endişeleriyle ilgilenmiyordu; o ve Esswis hayvanları tek parça halinde geri getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı; daha ne bekliyorlardı ki?

Adamların şikayetlerinden ve leşleri içeri taşımak için yardım teklif etmekten kurtulmak, hem de bütün belanın gerçek sebebi Amlis Vess'i bulmak için binanın içine süzüldü.

Çatı girişinin tam altına park etmiş büyük siyah ve uzun nakliye gemisinden başka, binanın giriş katında taşınabilir hiçbir şey yoktu. Resmi denetim ihtimaline karşı genelde etrafta dağınık duran göstermelik çiftlik araç gereçleri bile yükleme işine engel olmaması için kaldırılmıştı. Ayın bu zamanında –her şey yolunda olduğunda– adamlar malları gemiye yüklemekle meşgul olurlardı, ama Isserley bugün hiçbir şey yapılmadığını hissedebiliyordu.

Ambarın bir köşesinde iki metre yüksekliğinde, en az bir buçuk metre çapında, üzerinde paslanmış ve solmuş birer inek ve koyun kabartması olan kocaman, çelikten bir varil vardı. Yan tarafında pirinçten bir musluk dikkat çekiyordu; Isserley kulpu çevirdi, gizli bir kenarı dikey bir göz kapağı gibi yavaşça ayrılınca varil önünde açılıverdi.

Isserley içeri adım attı, metal arkasından kapandı ve yeraltına doğru yola çıktı.

İşçilerin mutfağının ve dinlenme salonunun olduğu yüzeye en yakın kata ulaşınca asansörün kapağı otomatik olarak açıldı. Burası otoyol servis istasyonu gibi alçak tavanlı, her zaman, ama her zaman kızarmış patates, yıkanmamış erkek ve musanta ezmesi kokan, kullanışlı ama çok çirkin bir yerdi.

Orada kimse yoktu, o yüzden asansörle daha da aşağı indi. Amlis Vess'in en alttaki kesim ve imalat yapılan katlarda saklanmadığını umdu; oraya daha önce hiç gitmemişti ve şu anda da orayı görmek istemiyordu. Klostrofobisi olan birisi için hiç de uygun bir yer değildi.

Asansör tekrar durdu, –şimdi düşünüyordu da– adamların yaşadıkları kat, Amlis Vess'in olabileceği en muhtemel yerdi. Isserley buraya daha önce yalnızca bir kere gelmişti, o da Ablach Çiftliği'ne ilk geldiği zaman. Yapış yapış erkekliğin küflü labirentini hiç tekrar ziyaret etme ihtiyacı duymamıştı. Şimdi bir gerekçesi vardı gerçi. Kapının metal örtüsü aralandığında Isserley kendini öfkeli bir yüzleşmeye hazırlamıştı.

Gördüğü ilk şey Amlis Vess'in kendisi oldu, şaşırtıcı bir biçimde asansörün hemen önünde duruyordu. Isserley onun bu kadar da yakında olacağını tahmin etmemişti; sanki içeri adımını atacak, onun yanına gelecek gibiydi. Ama o, kıpırdamadan durdu. Aslına bakılırsa her şey kıpırdamadan duruyordu sanki: Isserley'in

Amlis'i asansörün içine alması için zaman kaygısızca durmuş gibiydi; Isserley hakaret yağdırmak için ağzını açmıştı. Ağzı açık kaldı.

O, şimdiye kadar gördüğü en güzel erkekti.

Ünlülerin o rahatsız edici tanıdıklığının yanı sıra sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi büsbütün garipti de; basından az buçuk hatırladığı resimleri de onun çekiciliği hakkında en ufak bir ipucu vermemişti.

Isserley'in ırkından olan herkes gibi (Isserley ve Esswis dışında elbette), çıplaktı ve dört ayağı üstünde duruyordu; bütün bacakları aynı uzunlukta ve aynı çeviklikteydi. Ön ellerine ihtiyacı olduğu zaman üç ayaklı gibi kendini dengelemek için kullandığı, aynı zamanda nesneleri kavrayıp tutabilen bir kuyruğu vardı. Göğsü kusursuzca incelerek uzun boynunu oluşturuyor, başı da boynu üzerinde bir kupa gibi duruyordu. Üç köşesi vardı: mızrak ucu gibi sivri kulakları ve tilki gibi burnu. Vücudunun geri kalanı gibi yumuşak tüylerle kaplı yüzünün ön tarafında iri, yusyuvarlak gözleri vardı.

Bütün bunlarla sıradan, herkes gibi bir insandı ve arkasında durup endişeyle ona bakan işçiden bir farkı yoktu.

Ama *farklıydı.*

Öncelikle müthiş uzun boyluydu. Başı Isserley'in göğsü seviyesindeydi; eğer onun gibi ameliyatla dik durması sağlansa, ona epey bir tepeden bakıyor olurdu. Zenginlik ve ayrıcalıklar, arkasında nöbet bekleyen tipik Yeni Toprak erkekleri gibi bodur kalmasını engellemiş olmalıydı; dev gibiydi, ama inceydi; cüsseli ve hantal değildi. Rengi alışılmadık bir biçimde çeşitlilik gösteriyordu (bazı dedikodular bunun doğal rengi olmadığını söylüyordu): sırtı, omuzları ve yan tarafları koyu kahverengi, yüzü ve bacakları simsiyah, göğsü bembeyazdı. Tüylerinin de olağandışı bir parlaklığı vardı, özellikle de göğsündeki gür ve dağınık tüylerinin. Kas yapısı da inceydi, geniş bedenini taşımaya yetecek kadar eti vardı;

kürek kemikleri, ipek gibi tüylerinin altından çarpıcı derecede belirgindi. Ama en etkileyici tarafı yüzüydü: Isserley'in beraber çalıştığı erkeklerin içinde yüzünde kaba tüylere, kel bölgelere, renk lekelerine ve çirkin yaralara sahip olmayan tek bir kişi yoktu. Amlis Vess'in kulaklarının ucundan boynunun kıvrımına kadar inen, sanki idealist bir sanatçı tarafından siyah kadifeden sevgiyle işlenmiş, kusursuz, siyah, yumuşak tüyleri vardı. Bu siyah mükemmelliğin içine gömülmüş ela gözleri, içinde ışık yanan kehribar gibi parlıyordu. Konuşmaya başlamak üzere nefes aldı.

Birdenbire aralarındaki metal kapı gösteriden sonra kapanan perde gibi kayarak kapandı. Isserley, saniyeler geçtiği halde asansörden inmediğini ancak o zaman fark etti. Kapı kapanmış, Amlis gözden kaybolmuştu; yer, ayaklarının altında yavaşça hareket etti.

Asansör daha da aşağıya, Isserley'in tam da gitmek istemediği İşlem Salonu ve vodsel kafeslerine doğru iniyordu. Sinirli bir şekilde avcuyla YUKARI yazan düğmeye vurdu.

Asansör durdu, kapısı açılacakmış gibi kıpırdandı, ama sendeleyerek tekrar yukarı doğru hareket etmeye başlamadan önce ancak bir ya da iki santimetre aralanabildi. İçeri biraz nemli hayvan kokusu girdi, o kadar.

Adamların yaşadığı katta asansörün kapısı tekrar açıldı.

Amlis Vess kapıdan biraz geriye, başında bekleyen işçiye doğru çekilmişti. Hâlâ güzeldi, ama ondan birkaç saniye için ayrılması, Isserley'e kızgınlığını hatırlama fırsatı vermişti. Yakışıklı ya da değil, Vess ona biraz önce cehennem azabı yaşatan çocukça bir sabotajın sorumlusuydu. Görünüşü onu şaşkınlığa uğratmıştı, o kadar: bunun hiçbir anlamı yoktu. Kötü ve ahmakça bir suçun faili olmaktan başka bir varlığı olmamasını bekliyordu; ama o pek de sıradan birisi değildi, Isserley de bu duruma ayak uydurmalıydı.

"İyi ki geldin, yoksa bizi görmek istemediğini düşünmeye başlamıştım," dedi Amlis Vess. Sesi yumuşak ve ahenkliydi ve fena

halde üst tabakaya aitti. Isserley kızgınlığın getirdiği heyecanı elden bırakmayıp, ona kararlılıkla sıkı sıkıya sarıldı.

"Zekice yorumlarınızı benden uzak tutun, Bay Vess," dedi asansörden dışarı adımını atarken. "Çok *yorgunum*."

Bilerek ve açıkça, dikkatini diğer adama çevirdi; geç de olsa adamın Yns, yani tesisin mühendisi olduğunu fark etti.

"Sen ne düşünüyorsun, Yns?" diye sordu, doğru zamanda adamın adını hatırladığı için mutluydu. "Bay Vess'i yukarı, giriş katına çıkartmak güvenli mi?"

Destansı çirkinlikteki esmer eski tüfek Yns, lekeli dişlerini hantalca gösterip Amlis'le bir an için göz göze geldi. Belli ki bu iki adam vodsellerin dışarıdaki macerası süresince konuşmak için çokça fırsat bulmuşlardı ve aralarındaki muhafız–tutsak ilişkisinin yapay anlamsızlığının farkına varmışlardı.

"Hmm... evet," diye yüzünü buruşturdu Yns. "Başka ne yapabilir ki, değil mi?"

"Sanırım Bay Vess giriş katına gelmeli," dedi Isserley, "ve adamların içeri taşıdığı şeyleri görmeli."

Gözlerini Amlis Vess'ten ayırmadan bir kolunu arkaya doğru kıvırdı ve asansörü çağıran düğmeye bastı. Bunu yaparken beklenmedik bir acıyla hafifçe irkildi ve irkilirken Amlis Vess'in –kahretsin– onu gördüğünden emindi. Çok eklemli doğasından faydalanabildiği zamanlar o kadar azdı ve vodsellerin o basit devinimleriyle hareket etmeye her zaman o kadar dikkat ediyordu ki, eklemleri tutukluk yapıyordu artık. Amlis, Isserley'in vücuduyla neler yapıp neler yapamadığını öğrenmeye can atmaz mıydı!

Asansör geldi ve Amlis Vess uysalca içeri girdi. Kasları ve kemikleri yumuşak derisinin altında bir dansçı gibi, caka satmadan, usulca hareket etti. Diğer bütün zengin ve ünlüler gibi büyük ihtimalle biseksüeldi.

Asansörün üç kişi için yeterince geniş olmadığını fark eden Amlis Vess Isserley'e baktı, ama Isserley gözleriyle o ve Yns'in önden

gitmesini, kendisinin arkadan geleceğini açıkça belli etti. Tedbiri elden bırakmadan hissettiği iğrenme duygusunu duruşuyla belli etmeye çalıştı; sanki Amlis Vess dev bir hayvandı da, bu kadar yorgunken kendini temizlemek için onu kirletecekti.

Asansör yükseldiği anda midesi bulanmaya başladı, sanki dünya üzerine kapanmıştı da başkasının nefes kokusunu soluyordu. Aslında böyle hissetmeyi bekliyordu ama kendi kendisine buna dayanmayı öğütledi. Yeraltında olmak onun için her zaman bir kabustu, özellikle de böyle bir yerde. Kafayı üşütmemek için daha basit bir yaşam formundan olmak gerekirdi.

"Haydi ama," diye fısıldadı, kurtarılmayı iple çekerken.

Sonunda hepsi birden –Isserley, Amlis Vess ve çiftlik çalışanlarından beşi– binanın girişine çıktıklarında onları ciddi ve gerçeküstü bir görüntü bekliyordu. Vodseller ambara taşınmışlardı; önce hâlâ hayatta olan, sonra kan içindeki diğer üç leş. Aslına bakılırsa hayatta olan da artık yaşamıyordu; Ensel yolda ona ne olur ne olmaz diye ikpatua enjekte etmişti, bu da yaratığın aşırı yorgun kalbini ne yazık ki durdurmuşa benziyordu.

Cesetler ambarın ortasında betonun üzerine dizilmişlerdi. İçlerinden tek parça olanın bacaklarından hâlâ koyu bir sıvı akıyordu; vurulmuş olanların başlarının kanaması neredeyse durmuştu. Soluk renkli ve buz tuttuğu için parıldayan dörtlü, mumdan yapılmış ve fitilleri üzerinde eriyip yamulmuş devasa heykeller gibi görünüyorlardı.

Isserley önce cesetlere, sonra Amlis Vess'e, sonra dikkatini doğruca onlara çekmek ister gibi tekrar cesetlere baktı.

"Eee," diye meydan okudu Isserley, "kendinle gurur duyuyor musun?"

Amlis Vess ona dik dik baktı, dişleri acıma ve nefretle aralandı.

"Biliyor musun," dedi, "çok garip ama bu zavallı hayvanları vurup kafalarını uçurduğumu hatırlamıyorum."

"Öyle de yapsan olurdu," diye çıkıştı Isserley, arka tarafta Yns'in yersiz bir şekilde homurdandığını duymak canını sıkmıştı.

"Eğer sen öyle diyorsan öyledir," dedi Amlis Vess. Isserley de olsa, endişe verici düzeyde delirmiş bir otostopçunun suyuna gitmek için –böyle bir aksanla olmasa da– böyle bir tonda konuşurdu.

Isserley öfkeden kaskatı kesilmişti. Elit tabaka piç kurusu! Sanki yaptıklarını savunması gerekmiyormuş gibi davranıyordu. Tipik zengin çocuğu, tipik şımartılmış para babası veledi işte. Zaten yaptıkları hiçbir şeyi savunmaları gerekmez, değil mi?

"Bunu neden yaptın?" diye açıkça sordu Isserley.

"Hayvanları öldürmenin doğru olduğuna inanmıyorum," diye sesini yükseltmeden cevap verdi Amlis. "Hepsi bu."

Isserley söylediklerine inanamayarak bir an ağzı açık ona baktı; sonra birden sinirlenip Amlis'in dikkatini ölü vodsellerin ayak parmaklarına çekti: betonun üzerine dağınık sıra serilmiş yaklaşık kırk şişmiş parmak.

"Şu kısımlarını görüyor musun?" dedi hiddetle, en kötü etkilenmiş olanları seçip işaret parmağıyla göstererek. "Parmakların nasıl gri ve yumuşak olduğunu görüyor musun? Donmuşlar. Soğuktan. Bu kısımları ölmüş, Bay Vess. Bu yaratık sadece dışarıda durmaktan da ölürdü zaten."

Amlis Vess ilk zayıflık belirtisi olarak rahatsızca yerinde kıpırdandı.

"Buna inanmak zor," diyerek kaşlarını çattı. "Ne de olsa dışarısı onların dünyası."

"*Dışarısı*?" diye bağırdı Isserley. "Dalga mı geçiyorsun?" Parmağıyla donmuş ayak parmaklarını dürttü, bir tanesinde istemeyerek fazladan bir delik açtı. "*Bu* sana doğal ortamlarında dolaşıp durmuşlar gibi mi görünüyor? Aralarında eğlence düzenlemişler gibi mi duruyor?"

Amlis Vess konuşmak için ağzını açtı, ama sonra görünüşe göre vazgeçti. İçini çekti. Ve içini çekerken göğsünün beyaz tüyleri kabardı.

"Anlaşılan seni kızdırmışım," dedi ciddiyetle. "Çok kızdırmışım. Garip olan da, bunun sebebi bu hayvanlara zarar gelmiş olması değil sanırım. Demek istiyorum ki, bu hayvanları az kalsın sen kendin öldürecektin, değil mi?"

Bilinçsiz bir acımasızlıkla bütün adamlar Vess'le bir olup cevap vermesi için Isserley'e baktılar. Isserley yumruklarını sıkıp sessiz kaldı. Birdenbire neden yumruklarını asla sıkmaması gerektiğini fark etti: her iki elinin altıncı parmağının alındığı yerde bir türlü gitmeyen acı yüzünden. Bu da, bir sıra cesedin karşısında yarım daire biçiminde dizilmiş adamlarla arasındaki bütün diğer farklılıklarını hatırlattı ona. İçgüdüyle büzülüverdi, duruşu sanki kendini dört ayak üzerine çökmeye hazırlar gibi eğildi, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Geldiği yere geri yollanana kadar Bay Vess'i beladan uzak tutmanızı öneririm," dedi soğukça, direktifini belli bir kişiye yöneltmeden. Sonra, her seferinde yavaş ve son derece onurlu bir adım atarak çiftlik binasından çıktı.

Geride kalanlar bir süre sessizlik içinde beklediler.

"Senden hoşlandı," dedi Yns Amlis Vess'e sonunda. "Bunu görebiliyorum."

6

BİR saat sonra ve altmış kilometre ötede Isserley, rüzgarlı A9 otoyolunda uykulu gözlerini kısarak üzerinde YORGUNLUK ÖLDÜREBİLİR: MOLA VERİN yazan büyük, elektronik trafik tabelasını gördü. Sürücüleri alt kenarındaki telefon numarasını arayarak yorum yapmaya davet eden, kendi deyimiyle 'deneysel' bir işaretti bu.

Isserley Inverness'e giderken her seferinde bir kaza haberi ya da ilerideki trafik sıkışıklığı, belki de Kessock Köprüsü üzerindeki kötü hava şartları gibi önemli bir trafik haberi gösterip göstermeyeceğini merak ederek yüzlerce kez bu tabelanın altından geçmişti. Hiçbir zaman böyle bir mesaj olmamıştı. Yalnızca hız, diğer şoförlere karşı nezaket ve yorgunluk hakkında genel öğütler vardı.

O gün tabelanın öğüdüne can sıkıntısıyla güldü. Doğruydu: gerçekten de *yorgundu* ve mola vermeliydi. Bunun ruhsuz bir makine tarafından hatırlatılması bir bakıma komikti; ama itaat etmesi daha kolaydı. Hiçbir zaman kendisi gibi insanların verdiği öğüdü tutmakta başarılı olamamıştı.

Arabayı yakınlardaki bir yol kenarı girintisine çekip motoru kapattı. Güneş düşmanca tam gözlerinin içine bakıyordu. Camları karartmayı düşündü, ama uyuyup kalması ve polisin kehribar renkli ışık geçirmez camlarını yumruklamaya başlaması ihtimalini düşününce vazgeçti. Daha önce böyle bir şey olmamıştı, ama eğer olursa bu onun sonunu getirirdi. Polisin görmek isteyebileceği ve onda olmayan epeyce şey vardı, buna o kalın camlı gözlüklerinin arkasındaki bir çift vodsel gözü de dahildi.

Isserley'in gözleri yanıyor, uykusuzluktan ve iki kat camın arkasından bakmaya zorlamaktan ağrıyordu. Gözlerini kırptı, sonra tekrar kırptı, göz kapakları kapalı kalana kadar gittikçe daha yavaş kırpmaya devam etti. Gözlerini yalnızca kısa bir süre için dinlendirecekti, sonra da doğru düzgün uyumak için kuzeye sürecekti arabayı. Ama çiftlikte değil, başka bir yerde. O Amlis Vess salağı ortalıkta başıboş dolaşırken çiftlik curcuna içinde olabilirdi.

Anayolun dışında, Balintore'a giden B9166 yolu üzerinde bildiği bir yer vardı, oradaki ortaçağ manastırının kalıntılarında uyuklamak için bazen dururdu. Aslında turistik bir yer olmasına rağmen oraya hiç kimse gitmezdi; çevreye yayılmış tanıtım tabelaları sürücülerin dikkatini çekemeyecek kadar seyrekti. Gece neredeyse hiç uyumayıp gün ağarırken saatlerce aylak aylak dolaşan vodsellerin peşinde koşmak zorunda olduğu zamanlarda tam Isserley'e göre bir yerdi.

Isserley şimdiden kendini Fearn Manastırı'nda hayal ederek, başı ve bir kolu içi yumuşak dolgulu direksiyona gömülü uykuya daldı.

Önce rüyasında manastırın çatısız kalıntılarını gördü; üzerinde açık mavi ve tüybulutlarla kaplı engin gökyüzü, sanki manastırın içinde uyuyormuş gibiydi. Ama sonra, çoğu zaman olduğu gibi tozla kaplı tehlikelerle dolu yerkabuğundan içeri düşercesine rüyanın daha derindeki bir katmanına doğru kaydı ve Yeni Topraklar'ın yeraltındaki cehennemine indi.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi, onu sıkıştırılmış boksitten yapılma labirentin derinliklerine doğru götüren gözetimciye. "Yüksek yerlerde nüfuzlu arkadaşlarım var. Buraya gönderildiğime kesinlikle çok şaşırdılar. Şu anda yeniden sınıflandırılmam için çalışıyorlar."

"İyi, iyi," diye mırıldandı gözetimci, onu daha da derine çekerken. "Şimdi sana işinin ne olduğunu göstereceğim."

Fabrikanın karanlık merkezine, ışık saçarak çürüyen bitki yahnisiyle dolu devasa beton kraterin pürüzsüz ağzına ulaşmışlardı. Kocaman kökler ve yumrular beyazımsı irinin içinde miskince dönüyor, gümüş yüzeyinde dev yapraklar karaya vurmuş vatoz balıkları gibi kıvranıyor ve belli aralıklarla aniden mavimsi gaz bulutları yükseliyordu. Bu kocaman çalkantılı oyuğun çevresinde ve üzerinde yeşil buhar ve yosun parçacıkları dolu boğucu derecede sıcak bir hava kütlesi dönüp duruyordu.

Isserley, iğrenmesine rağmen dikkatle yakından bakınca dört bir tarafı sarıp her birkaç metrede bir yapışkan yoğun dumanın içinde kaybolan yüzlerce boru kadar kalın hortum olduğunu fark etti. Hortumlardan bir tanesi belli belirsiz bir mekanik alet ile makaraya sarılıyor, uzunluğu da kraterin ne kadar derin olduğu hakkında doğrudan fikir veriyordu. Bir süre sonra hortumun ucunda, yapay bir göbek bağı ile bağlı ve üzeri sümüksü siyah pislikle kaplı bol bir dalgıç kıyafeti ortaya çıktı. Eldivenlerinde kürek gibi bir alet tutan dalgıç giysisi, hantalca sürünerek kraterin kenarına çıktı ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

"Burası," diye açıkladı gözetimci, "yukarıdakiler için oksijen ürettiğimiz yer."

Isserley çığlık atarak uyandı.

Kendini sonsuzluktan gelip sonsuzluğa uzanan bir yolun kenarında, bir aracın içinde, uzakta ve yabancı bir yerde otururken buldu. Dışarıda gökyüzü maviydi, saydamdı ve üst sınırı yoktu. Milyonlar, milyarlar belki de trilyonlarca ağaç insan müdahalesi olmadan oksijen üretiyordu. Yeni doğan güneş parıldıyordu ve uykuya dalalı sadece birkaç dakika geçmişti.

Isserley ince kollarını üç yüz altmış derece döndürürken rahatsızlıkla sızlanarak gerindi. Hâlâ yorgundu, ama gördüğü rüya şimdilik uykusunu kaçırmıştı; hem direksiyon başında uyuyakalma tehlikesinin atık geçtiğini hissediyordu. Biraz çalışacaktı, sonra gün batımında nasıl hissettiğine bakacaktı. Belli ki dün patronun oğlu, yani seçkin ziyaretçi hayran kalsın diye mal temin etmek için üzerinde hissettiği baskı artık yok olmuştu. Amlis Vess'in kalbine ya da etkilemeyi umduğu her neresiyse oraya giden yol, eve vodsel getirmekten geçmiyordu. Yine de çatlak ziyaretçiler bir kenara, ulaşmak istediği kendi hedefleri de vardı.

Arabayı güneye doğru sürmeye devam ederken Inverness'in hemen aşağısında, üzerinde GLASGOW yazılı karton tutan iri bir otostopçu gözüne çarptı.

Alışkanlıkla ve prosedüre uymak adına önünden durmadan geçti, ama ikinci kez yaklaşınca adamı arabasına alacağına emindi: güçlü kuvvetli bir yapısı vardı ve hayatının baharındaydı. Böyle bir tipi orada beklerken bırakmak bir bakıma suç sayılırdı.

Isserley yakınında durunca, adam cüssesine rağmen arabaya doğru gayet çevikçe koştu; her zaman için iyiye işaretti bu, çünkü sarhoş ya da çürük vodseller yalnızca düşe kalka yürürlerdi.

"Pitlochry'e gidiyorum, uyar mı?" diye teklif etti Isserley, adamın memnun edilmesi kolay yüz ifadesinden bunun gereğinden de iyi olduğunu tahmin ederek.

"Harika!" dedi sevinçle ve içeri atladı adam.

Şimdiden bir aylıklarınki gibi büyük, etli bir yüzü, onun üzerinde de sıkı ve sarı kıvırcık saçları vardı. Bukleleri seyrekti gerçi ve derisi pürüzlü ve lekeliydi; sanki vodselin kafası hayatının bir döneminde denizde kaybolmuş, sonra karaya vurup güneşe maruz kalmaktan yıpranıp solmuş, en sonunda da gövdesiyle tekrar birleştirilmişti.

"Benim adım Dave." Bir elini Isserley'e uzattı, o da pek rahat hissetmeden ellerinden birini tutmasına izin verdi ve altıncı par-

mağının olduğu yere bastırdığında irkilmemeye çalıştı. Bir otostopçunun kendisini tanıtması alışılmadık bir şey olduğu için verecek bir cevap düşünmesi biraz zaman aldı.

"Louise," dedi birkaç saniye sonra.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyerek gülümsedi adam; yarış arabasıyla ses duvarını aşmak ya da kayalık arazide ciple deneme sürüşü yapmak gibi beraberce profesyonel bir maceraya atılıyorlarmışcasına aceleyle emniyet kemerini taktı.

"Bugün keyfin yerinde galiba," diye düşüncesini söyledi Isserley arabayı hareket ettirirken.

"Kesinlikle öyle bayan, keyfim tam yerinde," diye doğruladı Dave.

"Bu seni Glasgow'da bekleyen şeyle mi ilgili?" diye devam etti Isserley.

"Yine doğru, bayan," diyerek sırıttı. "John Martyn'i seyretmek için biletim var."

Isserley sabah egzersizleri sırasında televizyonda gördüğü ve herhangi bir sebepten akşam haberlerine çıkan eğlence dünyasından insanları aklından geçirdi. John Martyn tanıdığı bir isim değildi, büyük ihtimalle psişik güçlerle kaşık bükmüyor ya da bitki dumanı içine çekerek kanunları çiğnemiyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Şarkılarından bazılarını kesin biliyorsundur ama," dedi Dave, alnını şüpheyle kırıştırarak. "'Asla' meşhur bir şarkısı." Birdenbire, hiç habersiz yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. "*AAAAS–LAAA BAAA–ŞINI yastığa koyma, elini tutacak birisi olmadan...* Hatırlamadın mı?"

Isserley, yolun ortasına doğru şaşkınlıkla sapan arabayı aceleyle düzeltmekteydi.

"Peki ya 'Tepelerin Ötesi'?" diye ısrar etti Dave. İri ellerinden biri göğüs kafesini, diğeri görünmeyen bir gitarın sapını çalarken şarkıyı söyledi: "Bebeklerim için endişeliydim, karım için endi-

şeliydim; bir adamın olmak isteyebileceği tek bir yer vardır, eğer endişeliyse hayatından; eve gidiyorum, HEY HEY HEY, tepelerin ötesine!"

"Karın için endişeleniyor musun, Dave?" diye sordu Isserley usulca, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Evet, akşam nerede kalacağımı öğrenmesinden endişeleniyorum, heh heh..."

"Çocuğun var mı?" Fazla yüzsüz davrandığının farkındaydı, ama bugün hiç de vakit kaybetme havasında değildi.

"Hayır bayan, çocuk yok," dedi Dave birdenbire ciddileşerek ve ellerini kucağına koydu.

Isserley çizgiyi aşıp aşmadığını merak etti. Sustu, göğüslerini ileri kaldırdı ve arabayı sürmeye devam etti.

Louise'in sadece Pitlochry'e kadar gidecek olması ne kötü, diye düşündü Dave. Bu hızla giderlerse Glasgow'a gereğinden dört saat önce varırdı ve bu kız o kadar zamanı beraber geçirmek için fena sayılmazdı. Bu arada cinsiyet ayrımcısı filan değildi, ama kolay elde edilir kızlar gibi dobra konuşur bir hali vardı, hem onu –onun gibi iri cüsseli bir adamı– arabasına almıştı; dürüst olmak gerekirse kadınlar bunu neredeyse hiç yapmazdı. Göğüsleri şahaneydi, Sinead O'Connor'dan bile büyük gözleri vardı, saçları da hoştu; aslında biraz dağınıktılar, paspas gibi sarkarak yandan yüzünü görmesini engelliyorlardı. Belki de saçını süpürge etmek derken bunu kastediyordu kadınlar. Belki kadın kötü bir gün geçiriyordu; bu konularda bir şeyler bildiğini göstermek için oradan konu açabilirdi. Kadınlar cinsiyetler arasında devasa uçurumlar olmadığını düşünmekten hoşlanırlar, hem bunun kadınları yatağa atmak için iyi bir yol olduğunu öğrenmişti.

Belki de Pitlochry'e ulaşmadan aralarında bir şeyler olurdu! Zaten yatak şart değildi. Louise arabayı bir yol kenarına çekip asıl marifetlerini gösterebilirdi.

Sen hayal kurmaya devam et Dave. Gerçekte olacak olansa şu: Pitlochry'e vardıklarında kadın onu yolun kenarında indirecek, arka lambalarını yakıp söndürecek ve basıp gidecek. Hikayenin sonu.

Ama John Martyn'i görebilecekti, bunu aklından çıkarmamalıydı. Bir kadınla kaçamak yapmaya çalışmak sonradan dönüp baktığında biraz utanç verici bir şeydi, ama harika bir konser insanı her zaman heyecanlandırırdı.

Bu arada aklına gelmişken, bu kızda müzik olarak ne vardı acaba? Dizinin hemen üzerinde bir kasetçalar görmüştü: Doksan dakikalık bir kaset için Pitlochry'e kadar yeterince zaman vardı!

"Arabada kaset var mı hiç, bayan?" diye sordu, aleti işaret ederek. Isserley metal aralığa kısaca bakıp arabayı yıllar önce ilk edindiği zaman içinde ne olup ne olmadığını hatırlamaya çalıştı.

"Evet, sanırım içinde bir tane var," diye cevapladı, paneldeki düğmelerin ne işe yaradığını öğrenmeye çalışırken itici müzikle irkilişini hayal meyal hatırlayarak.

"Harika! Hadi çal o zaman," dedi adam istekle, sanki davul çalacakmış gibi bir anda uyluklarına vurmaya başlayarak.

"Çekinme, sen aç," dedi Isserley. "Ben araba kullanıyorum."

Adamın, Isserley'in dikkatliliğine inanmakta zorlanan bakışlarını üzerinde hissetti, ama devamlı onu sollayan arabalar yüzünden gözlerini aşağıya çeviremeyecek kadar tedirgindi. O manyak Esswis'in arabasında sağa sola dörtnala gitmek onu o kadar sarsmıştı ki saatte yetmiş kilometreyi aşmaya niyeti yoktu.

Dave kasetçaları çalıştırdı, aletten müzik sesi yükseldi usulca. Isserley önce adam istediğini elde etti diye rahatlamıştı, ama çok geçmeden her şeyin yolunda gitmediğinin farkına vardı, dikkatini müziğe verdi. Sanki her birkaç saniyede bir dalıp su dolu engellerin içinden geçiyordu.

"Hay aksi!" dedi endişeyle. "Galiba alet tekliyor."

"Yok, ondan değil. Kaset yüzünden, bayan," dedi adam. "Bandı gevşemiş."

"Hay aksi," diye tekrarladı Isserley, turist otobüsünün önüne geçmeyi reddettiği için arkasındaki araba korna çalıp canını sıkınca dikkatini toplayarak kaşlarını çattı. "Çöpe mi atmak gerekecek?"

"Yok, yok!" diye güvence verdi Dave, Isserley korna sesine katlanmaya çalışırken o da hevesle kasetçaların düğmelerini kurcalıyordu. "Sadece ileri geri birkaç kez sarman lazım. Çok işe yarar, bak göreceksin. İnsanlar bozuk diye kasetleri çöpe atarlar. Aslında gerek yok buna."

Birkaç dakika kasetçalarla oyalandı, sonra aleti tekrar açtı. Ses, televizyonda olduğu gibi hoparlörden temiz ve kuvvetli çıkmaya başladı. Genzinden çığıran bir adam, bütün gece boyunca kamyon kullanıp adı Kırıkkalpler olan bir şehirle arasına yüz kilometre koymak üzerine bir şarkı söylüyordu. Sesinin tonu neşeli olup da hüzünlendiren türdendi.

Isserley, Dave'in şimdi tatmin olduğuna emindi, halbuki onda gördüğü tek şey şaşkınlık oldu.

"Bunu söylemem lazım, Louise," dedi bir süre sonra. "Sende folk müziği olması çok garip."

"Garip mi?"

"Şey... Yani sıradışı, bir kadın için. En azından genç bir kadın için işte. Şimdiye kadar karşılaştığım arabasında folk müzik olan ilk genç kadın sensin."

"Sen ne tarz müzikler beklerdin peki?" diye sordu Isserley. (Bazı servis istasyonları kaset satıyordu, belki doğru türden olanları oradan alabilirdi.)

"Eh işte, dans gibi şeyler," diye omuz silkti adam, yumruğuyla havada ritim tutarken. "Eternal. Dubstar. M Pipple. Ya da Bjork, Pulp, Portishead..." Bu son üç isim Isserley'e hayvan yemi adları gibi gelmişti.

"Sanırım garip zevklerim var," diye kabul etti Isserley. "Sence ben John Martyn'i sever miyim? Müziği neye benziyor? Belki bana tarif edebilirsin."

Isserley'in sorusu otostopçunun yüzünü dingin ama yoğun bir parıltıyla aydınlattı; sanki bütün hayatı boyunca bu anı beklemişti ve bu zorlu görevle baş edebileceğini biliyordu.

"Echoplex pedalıyla birçok şey yapıyor, anlıyor musun? Akustik müzik, ama elektronik müzik gibi geliyor kulağa, hatta eksantrik."

"Hmm," dedi Isserley.

"Bir süre gayet yumuşak akustik gitarını çalar, sonra bir anda BAAAAM! VAKA VAKA VAKA'ya geçer, beynini sarsar adamın."

"Hmm," dedi Isserley. "Kulağa... etkileyici geliyor."

"Hele bir de şarkı söyleyişi yok mu! Dünyada bu adam gibi söyleyen başka kimse yoktur! Şey gibi..." Dave yine şarkı söylemeye başladı; ürkütücü derecede sarhoşmuş gibi kasılıyor, sesleri ağzında geveleyip uluyordu. Yıllar boyunca Isserley çok sarhoş otostopçuları asla arabasına almamayı prensip edinmişti, çünkü adam, o daha yeterince bilgi toplayıp ikpatua için karar vermeden uyuyup kalabilirdi. Eğer Dave onu bu sıradışı performansla karşılamış olsa, onu kesinlikle almazdı. Ama adam Isserley'i ikna etmeye çalıştı: "Adam bunu bilerek yapıyor. Caz müziği gibi, anlarsın ya."

"Hmm," dedi Isserley. "John Martyn'i çok defa seyrettin mi?"

"Evet, altı yedi defa, uzun yıllar içinde. Ama adam çok içkici işte. Böyle bir adamın günün birinde ölüp gitmeyeceğine emin olamazsın. Sonra kendi kendine dersin ki, gidip John Martyn'i görebilirdim, ama adam öldü. Peki ben onun yerine ne yaptım? Belki de oturup televizyon seyrettim!"

"Zamanının çoğunda sen de öyle mi yapıyorsun, Dave?"

"Doğru, bayan, çok doğru," diye itiraf etti üzerini vurgulayarak.

"Gündüzleri de mi?"

"Hayır, bayan," diye güldü adam. "Gündüz çalışıyorum."

Isserley bu bilgiyi sindirirken hayal kırıklığına uğramıştı. İçindeki ses, adamın kesinlikle işsiz olduğunu söylüyordu çünkü.

İşten çok kaytardığını ortaya çıkarmayı umarak ısrarla sordu, "Peki, bugün konsere gitmek için işten izin mi aldın?"

Adam ona biraz acıyarak baktı.

"Bugün cumartesi, bayan," diye nazikçe bilgilendirdi onu.

Isserley hafifçe irkildi. "Ah, tabii ya," dedi. Bütün bunların bir şekilde Amlis Vess'in suçu olduğuna emindi. Aptal sabotaj eylemi, günün geri kalanında dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Sen iyi misin, Louise?" diye sordu yanındaki vodsel. "Bu sabah yataktan düşerek mi kalktın?"

Isserley başını salladı. "Çok fazla çalışıyorum da," diye içini çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi anlayışla. "Ama neşelen, hafta sonu geldi!"

Isserley gülümsedi. Gerçekten de hafta sonuydu. Adamın iş arkadaşları onu pazartesiye kadar görmeyi beklemeyeceklerdi, o zaman bile eğer işe gitmezse Glasgow'dan dönmekte güçlük çektiğini düşüneceklerdi. Isserley her şeye rağmen adamı tutacaktı. Sorun çıkmazdı herhalde.

"Glasgow'da nerede kalacaksın?" diye sordu, her zamanki arkadaş ve otel gevelemesini bekleyerek parmağını ikpatua kolunun üzerinde tuttu.

"Annemde," diye cevap verdi adam hemen.

"Annende mi?"

"Annemde," diye doğruladı. "Harika biridir. Tam bir eğlence insanı, anlıyor musun? Eğer hava soğuk olmasa benimle John Martyn'i görmeye gelirdi."

"Ne kadar güzel," dedi Isserley, parmaklarını ikpatua kolundan çekip üzeri kabarcık kaplamalı direksiyonu kavrarken.

Yolculuğun geri kalanında sohbetleri en az düzeyde seyretti. Folk müziği kaseti sonuna kadar çaldı, Dave kasetin arkasını çevirdi ve elindekilerin tadını çıkarmaya çalıştı. Neşeli ve hüzün veren şarkıcı tatlı anılar, uzun yollar ve kaybedilmiş şanslar üzerine durmaksızın şarkılarını söyledi.

"Biliyor musun, sanırım bu tarz müzikten vazgeçmenin zamanı geldi," dedi Isserley sonunda. "Seneler önce hoşuma gidiyordu, ama artık başka şeyler dinlemek istiyorum. Belki de bir dahaki sefere John Martyn'in kasetini alırım."

"Harika," dedi Dave cesaret vermek için.

Pitlochry'e varınca Isserley adamı yolun kenarında indirdi, arka lambalarını yakıp söndürdü ve basıp gitti. Beş dakika sonra yolun karşı tarafından geri dönerken adam elinde GLASGOW yazılı karton, hâlâ aynı yerde bekliyordu. Eğer onu gördüyse (ki gördüğüne neredeyse emindi), neyin ters gittiğini merak etmiş olmalıydı.

Saat iki olduğunda güneş mavimsi gri renkli bir bulut denizinin ardında kaybolmuştu: biraz daha kar yağacaktı. Eğer hemen bastırırsa bir buçuk saat geçmeden hemen karanlık olacaktı; o zaman da yalnızca gerçekten kaçık olanlar ve her şeyi göze alabilenler otostop çekmeye cesaret edecekti. Isserley, bugün gerçekten kaçık olanlarla uğraşmaya enerjisi ya da her şeyi göze almış birini bulacak şansı olduğundan kuşkuluydu. Gidişata bakılırsa ilk kar düştüğü anda bugünlük işinin sona ermiş olduğunu söylemek gerçekçi olurdu.

Peki ya sonra? Sonra nereye giderdi? Eğer başka bir seçenek varsa Ablach Çiftliği'ne değil de kendi başına kalabileceği, kimsenin onu gözetim altında tutmadığı ya da onun hakkında hikaye uydurmadığı bir yere giderdi. Sadece kendisinin bildiği bir yere.

Belki Fearn Manastırı'nda uyumayı deneyebilirdi; yani sadece kestirmek için değil, bütün gece uyumak için oraya gidebilirdi. Ya-

tak olması gerçekten de şart mıydı? O olmadan da idare edebilir, bir gece için normal bir insan gibi uyuyabilirdi elbet! Yıldızların altında kimse ona karışmadan uyurken bıraksın da Ensel ve dostları ona ne olduğunu düşünerek kafa patlatsınlardı.

Biliyordu, bu aptalca bir düşünceydi. Omurgası bunu asla yanına bırakmazdı. Belkemiğinin yarısı kesilip atıldıysa ve geri kalanına metal çiviler yerleştirildiyse sert bir yüzeye uzanıp kendine doğru rahatça kıvrılmayı bekleyemezdin. Direksiyonun başına geçip dimdik oturmanın da kaçınılmaz bedelleri vardı.

Tekrar kuzeye yönelen Isserley, otomatiğe bağlamış gibi gözleri yolda otostopçu, yolun ötesindeki Moray Körfezi'nde de fok arıyordu. Aslında ilgisinin odağında daha canlı bir görüntü, çiftlikteki kendi yumuşak yatağı vardı: üzerinde yatıyor olmaya nasıl da can atıyordu! Her zamanki gibi kollarını ve bacaklarını yayıp, sırtını düzgün tutma külfetini şilteye yüklemek nasıl da iyi olurdu.

Eski yatak, nesiller boyunca vodsellerin kullanımıyla tam da olması gerektiği kadar esnemişti: direksiyon başında çok fazla kaykıldığındaki gibi metal kıskaçlar eklemlerine batmayacak kadar, ama omurgasının gevşeyip biraz kıvrılması için yeterince içe göçmüştü. Acınası ama gerçekti.

Keşke çiftliğe her geri döndüğünde onlara vodsel getirse de getirmese de adamlar binadan fırlayıp gelmeselerdi. Hem bu salak alışkanlık nereden çıkmıştı ki? Onlara bir tür işaret verene kadar bekleyemezler miydi? Neden hiç gözetlenmeden veya fark edilmeden çiftliğin içine kadar arabayla giremiyor, kimse görmeden evine girip yatıp uyuyamıyordu? Şimdiye kadar çiftliğe yaklaştığı zaman alarm sistemini kapatması için ona hiç yetki verilmemiş olmasının iyi bir sebebi var mıydı? Dönüşüyle birlikte etrafı kaplayan yaygara, daha çok vodsel getirmek için baskı hissetsin diye birisinin bulduğu parlak bir fikir olabilir miydi acaba? Böyle bir şeyi kim düşünürdü ki? Onlar her kimse, cehennemin dibine kadar yolları vardı. Bu küçük entrikaları işçilerini denetim altında

tutmak için büyük ihtimalle yaşlı Vess planlamıştı; herhalde oğlu kadar dengesiz ve çatlaktı, ama tam tersi yönde...

Birdenbire berbat bir silkintiyle sanki uzayda ve zamanda yolculuk yapar gibi ürkütücü ve olağanüstü bir durumun içinde buldu kendini: etrafında elektronik kornalar çalarken karanlığın içinde kaybolmuş, gittikçe artan göz kamaştırıcı bir ışıkla hipnotize olmuştu. Hareket ettiğinin farkında bile değildi; düşen bir meteora ya da yangın bombasına gözünü dikip bakan bir yaya da olabilirdi. Donup kaldı ve ölümün onu gösterişli bir şekilde yok etmesini bekledi.

Yanından çığlık çığlığa geçen bir araç yan aynasını gürültüyle patlatıp tuzla buz ettikten sonra nerede olduğunun ve ne yaptığının ancak farkına varabildi. Far ışıklarıyla gözleri hâlâ kamaşmış halde, başka birçok araç da hemen yanından arabasını şiddetli rüzgarla sarsarak kayıp geçerken direksiyonu hızla kırdı.

Tehlike aniden ortaya çıkmış, bir anda da geçip gitmiş ve Isserley'in arabası Thurso'ya giden loş yolda düzgünce sıralanmış arabalardan biri oluvermişti.

Isserley ilk fırsatta arabayı yol kenarındaki bir cebe çekip gece ve kar sessizce düşerken titreyip terleyerek bir süre oturdu.

Ölmemişti, ama ölmüş olabileceği düşüncesiyle şaşkına dönmüştü. İnsan hayatı öyle korkunç derecede kırılgandı ki birkaç derecelik yönünü şaşmayla bir anda fark etmeden kaybedilebilirdi. Hayatta kalmak garantisi olmayan bir şeydi: dikkati toplamaya ve şansa bağlıydı.

İnsanı düşündürüyordu.

Bu, direksiyon başındaki endişe dolu ilk günleri dahil bugüne kadar başına gelip kıl payı kurtulduğu ilk olaydı. Peki bu kimin suçuydu? Isserley'in hiç şüphesi yoktu: yine Amlis Vess. Dört uzun yıldır araba kullanıyordu ve bütün bu zaman içinde hiç problem çıkarmamıştı. Dünyada en dikkatli araba kullanan o olmalıydı,

öyleyse bugünün ne farkı vardı? Amlis Vess, oydu işte sebep. O ve onun çocukça sabotaj eylemi, onu neredeyse ölümün kıyısına getirmeyi başarmıştı.

Buraya *ne halt etmeye* gelmişti ki zaten? Bir vodselle kendi kıçı arasındaki farkı bile bilmezdi. O kargo gemisine binmesine kim izin vermişti ki? Yaşlı Vess oğlunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Kaybedilecek bunca şey varken durumu kontrol altında tutan kimse yok muydu?

Yeterince sakinleşip çıldırmaya başladığını anlaması bir beş dakika daha aldı. Yani içten içe çıldırmaya başladığını. Şimdi artık bunun farkında olsa da sakince düşünmesi hâlâ olanaksızdı. Bütün gün boyunca etrafında onu aşağı çekmeye çalışan mantıksızlık dalgaları yükselip durmuştu. Daha acil ihtiyaçlarını gözden geçirip değerlendirmek için kendini zorlamalıydı. Amlis'e olan öfkesi, Ensel ve kıt zekalı dostlarına karşı duyduğu paranoya; bunlar gideceği yere sağ salim varana kadar beklerdi. (Yine de, Vess ona saldırdığı zaman adamlardan hiçbirinin onu savunmaması ne kadar dikkat çekiciydi, değil mi? -Bütün oğlanlar bir olmuşlardı şüphesiz- yoksa bundan başka bir şeyler daha mı vardı?) Boş ver, boş ver, benzin göstergesini kontrol et sen.

Benzin deposu neredeyse boştu. Bunu halletmesi gerekiyordu.

Midesinin yakıtının da saatler önce bittiğini şimdi fark etmişti: kurt gibi acıkmıştı, neredeyse bayılacaktı! Aman Tanrım, en son ne zaman bir şeyler yemişti? Dün sabah! Dün gece hiç uyumamış, üstüne üstlük şafaktan önce başlayıp bütün gün deli gibi etrafta koşuşturup durmuştu.

Bütün dürüstlüğüyle gerçekle yüzleşmeliydi: bugün yola çıktığı andan itibaren gerçekleşmeyi bekleyen bir trajedinin ta kendisiydi.

Son derece yorgun ve sersemlemiş halde benzin almak için Kildary'de Donny'nin Tamirhanesi'nde durdu. Kendi bedeni için

de bu kadar kolay yakıt alabilseydi keşke. Sıraya giren diğer şoförler ödeme yaparken dükkanın içinde görünmemeye çalışan Isserley, büyük bir istekle iç bayıcı floresan lambalı vitrinin içindeki abur cubur yiyeceklere baktı. Görebildiği kadarıyla insan tüketimine uygun hiçbir şey yoktu.

Ama yine de bir şeyler olmalıydı. Bu sadece doğru olanı seçmekle ilgiliydi, ki o da çok kolay değildi. En son maceraya atılıp vodseller için yapılmış bir şey yedikten sonra üç gün yataktan çıkamamıştı.

Kararsızlık yüzünden ağır ağır hareket ederek dükkanda tam beş ya da on pounda satılan, John Martyn ya da adı hayvan yemine benzeyen müzisyenlerin kaseti olup olmadığına göz attı. Dükkanda hiç kaset yoktu.

Vodsel yemeğiyle ilgili talihsiz tecrübesine geri dönersek: belki de hatası, tıpatıp çubuk şeklinde pişirilmiş serslida kabuğuna benzeyen bir şey seçmesiydi. Belki de bu sefer neye benzediğine göre değil de ne olduğunu iddia ettiğine bakarak bir şey seçebilirdi. Aslında fırsatı varken gerçekten de bir şey seçmeliydi. Karnı o kadar açken kendini zorlamasının getirdiği risk, daha sonra hasta olması riskine kesinlikle ağır basıyordu.

Kasadaki kuyruk gittikçe azalıyordu: birazdan aldığı benzin için ödeme yapması gerekecekti, yoksa insanların dikkatini çekebilirdi. Küçük metal bir sepetten bir paket patates cipsi aldı, epey çaba sarf ederek parlak ambalajın üzerindeki mikroskobik içindekiler listesini okudu. İçinde acayip hiçbir şey yoktu; yalnızca patates, yağ ve tuz; çiftlikteki adamlar kendi kafeteryalarında düzenli olarak farklı bir yağda pişirilmiş olsa da buna çok benzeyen patates yemeği yiyorlardı.

Isserley aceleyle fiyatlarını hesaplayıp, toplamda tam tamına beş pound eden üç paket cips, hediyelik bir kutu çikolata ve *Rossshire dergisi* seçti. İki banknotu kasanın arkasındaki bezgin gence uzatıp aceleyle arabasına koştu.

On beş dakika sonra, arabası diğer bir yol kenarı girintisinde rölantide çalışırken Isserley hırıldayan motorun üzerine eğilmiş, ön camdan elinin kenarıyla yumuşacık karı sıyırıyordu. Karın birazını avuçlarına alıp büyük bir memnuniyetle emdi. Dudakları hissetmiyordu –hiçbir zaman da hissetmemişti– ama ağzının içindeki ve boğazındaki yumuşak et, donmuş suyun eriyen saflığı ve müthiş lezzetinden büyük heyecan duydu. Üç paket dolusu kavrulmuş patates dilimi onu olağanüstü susuz bırakmıştı.

Yeterince kar yuttuktan sonra sürücü koltuğuna geri döndü.

Evden yalnızca on beş kilometre uzakta karanlığın içinde ümitsizce el işareti yapan bir otostopçunun önünden geçti.

Boş ver, diye düşündü Isserley, arabayı yokuşun tepesine doğru sürüp adamı geride bırakırken.

Ama sonra, beynindeki görsel algıyla ilgili kimyasallar birden harekete geçmiş gibi, adamın görüntüsü zihninde oluşmaya başladı. Adam gerçekten de epey etkileyiciydi. Hem ikinci bir kez bakmaya değerdi. Saat yalnızca beşti, yaz mevsimi olsa hava hâlâ aydınlık olurdu. İlle de dengesiz olması gerekmeyen birçok otostopçu yolda olabilirdi. Adamı bu kadar çabuk gözden çıkarmamalıydı.

Isserley dikkatle ve güvenli bir şekilde arabayı geri döndürdü. Kimse ona korna çalmadı ya da flaş lambalarını yakmadı; genel trafik söz konusu olduğunda beceride sıradan bir şofördü o. Kendi içinde önceye göre daha az yorgun hissediyordu, yemek yemek yaramıştı.

Yolun diğer tarafından geçerken farlarının bir an için gösterdiği yerde otostopçu asık suratlı ama zararsız biçimde duruyordu. Elinde herhangi bir işaret yoktu, belki havaya göre biraz ince giyinmişti, ama tuhaf kaçacak kadar da ince değildi. Zaten deri eldiven giyiyordu ve deri ceketinin fermuarı boğazına kadar çekilmişti. Kar taneleri koyu renk saçlarının, bıyığının ve omuzlarının üzerinde

parıldıyordu. İskoç standartlarına göre uzun boyluydu ve iri yapılıydı. Bir anlık bakışıyla yakaladığı yüz ifadesinde adamın kendi kendine koyduğu limite yaklaşmış olduğunu ve eğer çok yakın zamanda birileri durmazsa otostop çekme niyetinden vazgeçirecek kadar sabırsız olduğunu hissetti.

Bu yüzden tekrar geri döndü ve adamı arabasına almak için durdu.

Adam, Isserley'in yarıya kadar indirdiği karşı pencereye doğru yüzünü eğdi.

"Dışarıda olmak için kötü bir zaman," dedi Isserley merakla, onu açıklama yapmaya davet ederek.

"İş görüşmesi," diye cevapladı adam, eriyen karlar bıyıklarından aşağı damlarken. "Söylediklerinden daha geç bitti. Bir saat sonra otobüs var, ama otostop çekmeyi deneyeyim dedim."

Isserley adama kapıyı açtı, boş cips paketlerini koltuktan topladı.

"Teşekkürler," dedi adam, gülümsemeden ama büyük ihtimalle minnettarlık belirtisi olarak, derin ve belli belirsiz iç çekti. Emniyet kemerini bağlamak için eldivenlerini çıkarttı, her iki elinin baş ve işaret parmakları arasındaki etten perdede dövmeden bir kırlangıç uçuyordu.

Tam arabayı hareket ettirirken Isserley bir şey hatırladı.

"Bugün cumartesi," dedi.

"Evet," diye kabul etti adam. "Bu iş görüşmesi bir işyerinde filan değildi, özel bir anlaşmaydı." Sanki ona güvenip güvenemeyeceğini anlamak için bir an Isserley'e baktı, sonra ekledi, "Onlara arabamı yakın bir yere park ettiğimi söyledim."

"İş bulmak zor olabiliyor," dedi ona hak verdiğini göstermek için Isserley. "Bazen işi kapmak için kurnaz olmak gerekiyor."

Adam sanki tüm saygınlığını bir seferde teslim etmeye isteksizmiş gibi cevap vermedi. Ama birkaç saniye sonra dedi ki, "Aslında arabam var. Trafik muayenesini yaptırmam lazım. Birkaç haftalık maaşla halledilemeyecek bir şey değil."

"Sence bu görüştüğün insanlar seni işe alacaklar mı?" diye sordu Isserley, başını geride bıraktıkları, görüşmeyi yapan gizemli kişilere doğru sallayarak.

Adam derhal kederli bir cevap verdi. "Zaman kaybı sadece. Yalnızca birini işe alma düşüncesini deniyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsun ya."

"Evet, sanırım anlıyorum," dedi Isserley, koltuğunda biraz daha dik oturarak.

Kurtarıcısını gözlemleyen otostopçu çok da etkilenmemişti. Bu günlerde kadınların göğüs aralarını gösterme saplantısı da ne böyle, diye düşündü. Her zaman televizyondalardı, Londra'da süs köpeğini bile örtmeyecek kadar küçük siyah atletler giyip gece kulübüne giden yağlı saçlı genç kadınlar. Ama bildiği tek şey vardı, eğer bu kadınlar doğada hayatta kalmak zorunda kalsalar hayatlarının şokunu yaşarlardı. Ordunun kadın askerlerden memnun olmamasına şaşmamak gerekirdi. Karlı havada göğüslerinin bir kilometrekaresini göstererek sokağa çıkan birisine hayatınızı emanet eder miydiniz?

Tanrım, bu kız biraz daha hızlı süremez miydi arabayı? Neredeyse yürüme hızında gidiyorlardı. Koltuklarını değiştirmeyi teklif etmeliydi; Japon dökün tüsü de olsa arabayı bundan iki kat hızlı sürebilirdi. Seksenlerdeki gibi yeniden bir Wolseley'e sahip olmak vardı şimdi! Vites kolunun nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordu. Kaliteli deri kaplıydı. Domuz derisi kadar yumuşak. Muhtemelen *zaten* domuz derisiydi. Wolseley'i şimdi neredeydi acaba? Cep telefonlu bir sersem kullanıyordu herhalde şimdi onu. Ya da sağa sola tosluyordu. Wolseley kullanmak öyle herkesin harcı değildi.

Bugün o insanlarla görüşmek için zahmete girmenin bile bir anlamı yoktu. Tipik çift maaşlı gösteriş meraklıları. Eve yaklaşınca otomatik olarak yanan lambalar. Çeşit çeşit kahve. Her odada bilgisayar. Akçaağaç raflarda *Feng Şui ve Bahçecilik* ve lanet olası *Sex*

Yapmanın Keyfi kitapları, bir de doğru dürüst nasıl bakacaklarına en ufak bir fikirlerinin olmadığı Samoyed cinsi köpek. "Güzelim koyun postu halıyı kemirme, canım." Tanrı aşkına, o halıyı köpeğin ağzından alıp, ona itaat etmenin ilk birkaç kuralını öğretmeyi nasıl da isterdi.

Belki de yapması gereken şey bir köpek eğitim okulu açmaktı. Gerçi bu çok daha zor bir işti; bu gerzekleri bahçıvanlarına tonlarca para ödeyeceklerine, köpeklerinin davranışını hizaya sokmaları gerektiğine ikna etmek gerekiyordu. Bunlar sonradan görme gibiydiler. O eski zamanlarda aristokrasiyle hiç böyle sorunları olmamıştı. Onlar ne kadar ekmeğin ne kadar köfte olduğunu bilirlerdi. Ayrıca nasıl köpek yetiştirileceğini de.

Hey gidi eski günler. Geri gelecekler mi acaba? Kahretsin, ama hiç de öyle görünmüyor. Her yerde asil sınıfa, gerçek asil sınıfa kapıyı gösteriyorlar. Yakında da kraliçenin kıçına tekmeyi vuracaklar. Yeni binyılda ortalığı iki beden büyük ceket giyen sivilceli ibneler ve dekoltesi fazla kaçmış, budala yabancı kadınlar götürecek.

Saatte yetmiş kilometre! Aman Tanrım!

Isserley yolcusunu tanımak için çaktırmadan ona baktı, çünkü adam sessizliğe gömülmüş, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş oturuyordu. Adam tıpatıp, yaklaşık bir sene önce arabasına aldığı ve Alness'ten Aviemore'a kadar bütün yol boyunca durmadan Gönüllü Yedekler Ordusu hakkında konuşan bir otostopçuya benziyordu. Aslında bir an için adamın o olduğuna çok emin olmuştu, ama sonra bunun olanaksız olduğunu hatırladı: Gönüllü Yedekler Ordusu'na olan bağlılığının ona evliliğine mal olduğunu ve ona gerçek arkadaşlarının kimler olduğunu öğrettiğini anlattıktan kısa süre sonra söz konusu vodsele ikpatua iğnesini saplamıştı.

Isserley bütün bu yaratıkların temelde aynı olduklarını elbette biliyordu. Birkaç haftalık yoğun bakım ve tek tip beslenme, bunu yeterince açık belli ediyordu. Ama üzerlerine elbise giydiklerinde,

saçlarına tuhaf şekiller verdiklerinde ve garip yiyecekler yiyip vücutlarını anormal bir şekle soktuklarında, gayet farklı görünebiliyorlardı; o kadar ki bazen sanki insanlar gibi, belli bir tanesini daha önce bir yerlerde görmüş olduğunuzu sanıyordunuz. Gönüllü Yedekler Ordusu'ndan olan vodsel öyle görünmek için kendisine her ne yaptıysa, bu yanındaki de ona çok benzer şeyler yapmış olmalıydı.

Adamın büyük kırmızı ağzının sınırları etrafından kesilmiş kalın bir bıyığı vardı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Ancak dev dalgaların alabileceği bir öçle kaplıydılar ve ancak dünya liderlerinin yere kapanarak özür dilemeleriyle çare bulunacak kadar sabırla katlanılmış bir acıyla dolmuşlardı. Simetrik kesilmiş ve geriye doğru taranmış boya fırçası gibi ıslak saçlarının altındaki sert kırışıklıklar, çatık kaşlı alnına heykelimsi bir vurgu ekliyordu. Gelişmiş kasları vardı ama göbeği de kalındı; açık kahverengi deri ceketi pul pul dökülmeye başlamış, anahtarları ve cüzdanının sert köşeleri kot pantolonunu aşındırıp delikler açmıştı.

Isserley adama Gönüllü Yedekler Ordusu hakkında ne düşündüğünü sormanın cazibesine kapılmamak için kendini zor tuttu ve bu ona hayret uyandırıcı bir şekilde zor geldi. Yine Amlis Vess'i suçladı; ahlaki duruşu ve sahte cesareti onu öyle kızdırmıştı ki herhangi başka bir yaratıkta bunun en ufak bir belirtisini görmeye dayanamıyordu. Bu vodselin aptalca tutkularını arayıp bulmak, adam giriş konuşmasıyla onu sıkmaya başlamadan önce onları haşince çekip gün ışığına çıkartmak istiyordu.

Ona iğneyi batırıp işi bitirmeye can atıyordu, ama bunun kötüye işaret olduğunun da farkındaydı. Bu, Amlis Vess gibi birinden de beklenebilecek şekilde ısrarcı bir ahmaklıkla hata yapma tehlikesi altında olduğunu gösteriyordu. Mesleki ve kişisel gururu açısından bu seviyeye düşmemeliydi.

O yüzden, "Anlat," dedi neşeyle, "orada nasıl bir iş almaya çalışıyordun?"

"Biraz bahçe düzenlemesi işi yapıyorum, zor zamanları atlatmak için," diye cevapladı. "Gerçek mesleğim bu aralar askıya alınmış durumda."

"*Gerçek* mesleğin ne peki?"

"Köpek çiftleştirip üretiyorum."

"Köpek mi?"

"Cins köpekler. En çok av köpekleri, ama son zamanlarda bekçi köpekleri ve teriyerler de üretmeye başlamıştım. En *kaymak tabakadan* olanlardan, anlıyorsun değil mi? Ödül kazananlardan."

"Müthiş," dedi Isserley, sonunda kollarını ileri doğru sarkıtarak. "Ünlülere ve kodamanlara da köpek vermişsindir herhalde."

"Tiggy Legge-Burke köpeklerimden birini almıştı," diye doğruladı otostopçu. "Kent Prensesi Michael'a da bir tane vermiştim. Şov dünyasından pek çok kişiye. Simple Minds'dan Mick McNeill'e. Wham'dan bir adama. Hepsi birer tane almıştı."

Bu kişilerin kim olduğu hakkında Isserley'in hiçbir fikri yoktu. Televizyonu sadece dili öğrenmek ve kayıp otostopçular için polis soruşturması olup olmadığını kontrol etmek için seyretmişti şimdiye kadar.

"Köpekleri önce eğitip sonra başkasına vermek zor olmalı," diye yorumda bulundu Isserley, ilgisini kaybettiğini belli etmemeye çalışarak. "Köpekler insana bağlanır, değil mi?"

"Hiç sorun olmuyor," dedi adam hırçınca. "Köpeği eğit ve teslim et. Bir efendiden başka bir efendiye. Köpekler için bu dert değildir. Onlar sürü hayvanı. İhtiyaç duydukları şey bir lider, canciğer dost değil. En azından iki ayaklı olanlardan değil. İnsanlar köpekler için çok duygusal davranıyorlar. Onlar hakkında en önemli şeyi anlamamaktan kaynaklanıyor bu."

"Eminim ben de köpekler hakkında en önemli şeyi anlamıyorumdur," diye itiraf etti Isserley, adama nerede inmek istediğini sormak için doğru anı kaçırıp kaçırmadığını merak ederken.

"Anlaman gereken en önemli şey," dedi otostopçu canlanarak, "bir köpek için sen sürü liderisindir. Ama yalnızca ona patronun kim oluğunu hatırlatırsan, aynen bir sürü liderinin yaptığı gibi. Köpek sürüsünde uysal patron diye bir şey yoktur, anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi? Benim çoban köpeğim Gertie mesela, eğer yatağımın üzerinde uyuyorsa gidip onu bam! diye yere iterim, işte o kadar." İri ellerini öne doğru hızlıca ittirdi; kazayla torpido kutusunun düğmesine çarpınca kapak birden açılıverdi ve içinden tüylü bir şey adamın kucağına düştü.

"Tanrım, bu da ne?" diye homurdandı. Neyse ki Isserley'in el yordamıyla aramasına gerek kalmadan apış arasına düşen peruğu adam kendisi eline aldı. Isserley gözlerini bir saniye için endişeyle yoldan ayırıp, saç öbeğini nazikçe adamın elinden kaptı ve arabanın arka tarafındaki karanlığa doğru fırlattı.

"Önemli bir şey değil," dedi, tıka basa dolu torpido gözünden çikolata kutusunu çıkartıp, kapağını çarparak kapattı. "Çikolata alsana."

Araba kullanırken bu kadar çok zorlu işi bir arada idare edebildiği için kendisiyle gurur duydu ve gülümsemekten kendisini alamadı.

"Ne diyordun?" diye sordu, adam selofan kağıdı kurcalarken. "Köpeği yataktan itiyorsun..."

"Evet," diye devam etti adam. "Bu ona yatağın benim olduğunu hatırlatmak için. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Köpeklere bunu yapman gerek. Zayıf bir lideri olan köpek, mutsuz köpektir. İşte o zaman halıyı kemirmeye, koltuğa işemeye, masadan yemek çalmaya başlarlar; aynı çocuklar gibi biraz disipline ihtiyaç duyarlar. Kötü köpek diye bir şey yoktur. Cahil sahip vardır, o kadar."

"Belli ki köpekler hakkında çok şey biliyorsun, herhalde çok iyi bir çiftleştiriciydin. Niye şimdi bahçe düzenlemesi yapıyorsun ki?"

"Doksanların başında köpek çiftleştirme işi kazandırmaz oldu, o yüzden," dedi; ses tonu birdenbire bozulmuştu.

"Neden kazandırmaz oldu?" diye sordu.

"Brüksel yüzünden," diye açıkladı gizemli bir şekilde.

"Haa," dedi Isserley. Köpekler ve küçük yeşil yuvarlak sebzeler arasındaki bağlantıyı çözmeye çabaladı. Köpeklerin tamamen etobur olduklarına neredeyse emindi. Belki de bu çiftleştirici, köpeklerine Brüksel lahanası yedirmişti; eğer öyleyse işinin eninde sonunda battığına şaşmamak gerekirdi.

"Kurbağa Fransızlar, lahanacı Belçikalılar, takunyalı Hollandalılar ve turşucu Almanlar,"* diye anlaşılması için detaylandırdı adam.

"Haa," dedi Isserley.

Keşke akşam olmadan kendi kaygılarının sesine kulak vermiş olsaydı diye düşünüyordu: o vakitten sonra yalnızca dengesizler otostop çekerdi. Olsun, sahil köylerinin sapağı birkaç dakika ötedeydi ve o zaman bu tipten kurtulabilirdi, tabii eğer onunla aynı yere gitmiyorsa. Öyle olmadığını umdu Isserley. Kendini yine kötü hissediyordu; yorgunluk ve tarif edilemez bir ıstırap, vücudunun içinde zehir gibi dolaşıyordu.

"Piç kuruları orada oturmuş ahkam kesiyorlar," diye bağırdı köpek çiftleştiricisi, parmaklarını çikolata kutusuna hantalca bastırırken; "bu geberesice ülkeden uzakta –konuşma tarzımı mazur gör– lanet olası en ufak bir fikirleri bile yok. Anlıyorsun değil mi?"

"Hmm. Bir dakika sonra dönüyorum," dedi, kaşlarını çatıp karanlığın içinde o tanıdık B9175 tabelasını arayarak başını sağa sola çevirdi.

Onun bir an için böyle endişelenmesine karşı adamın tepkisi ani ve hiddetli oldu.

* İngiliz müzik grubu *The Rumour*'a ait 1976 tarihli albüm: "Frogs, Sprouts, Clogs and Krauts" (ç.n.)

"Tanrı aşkına!" diye kükredi. "Beni dinlemiyorsun bile. Senin o taraflardan bir gurup yabancı bütün hayatımın içine etti, anlıyor musun? Bankada seksen bin poundum, bir Wolseley arabam, bir karım ve her birine teker teker sopa gösteremeyecek kadar çok köpeğim vardı. Beş yıl sonra, elimde hiçbir halt yok! Boktan Bonar Bridge'de bir prefabrik evde tek başıma yaşıyorum, boktan bir Mondeo arka bahçede çürüyor. Boktan bir bahçıvan olarak iş arıyorum! Mantık bunun neresinde, ha? Söyle bana!"

Sinyal lambası çoktan tik tak etmeye başlamış, arabanın losluğunda yanıp sönüyordu. Isserley yola sapmaya hazırlanırken arabayı yavaşlattı, trafiğin gidişini sağlam kalan aynalarda kontrol etti. Sonra adama doğru döndü, iri gözleriyle adamın donuk gözlerinin içine baktı.

"Hiç mantıklı değil," diye adamı onayladı ve ikpatua kolunu kaldırdı.

Çiftliğe geri döndüğünde, binadan ilk çıkan her zamanki gibi Ensel olmuştu; can atarak arabaya doğru ilerlemesi son derece iticiydi. İki dostunun ise ışığın altında hâlâ gölgeleri görünüyordu, sanki Ensel'in geleneksel ayrıcalığına boyun eğer gibi onu geriden takip ediyorlardı.

"Keşke böyle yapmasan," dedi Isserley sinirli bir ses tonuyla, Ensel felce uğramış vodsele hayranlıkla bakmak için yolcu camına burnunu yaslarken.

"Nasıl yapmasam?" diye sertçe sordu, gözlerini kırpıştırarak.

Isserley kapının kilidini açmak için köpek çiftleştiricisinin üzerinden eğildi.

"Ne getirdiğimi görmek için dışarı fırlamasan," diye sızlandı, omurgasına saplanan acıyla donakalmıştı. Kapı açıldı ve vodselin bedeni Ensel'in kollarına düştü. Diğer adamlar ona yardım etmek için etrafına üşüştüler.

"Eğer bir şey getirdiysem," diye devam etti Isserley, yerinde dikkatle doğrularak, "ben gelip sana haber versem, yoksa gürültüsüz patırtısız doğrudan evime gitsem?"

Ensel eliyle yoklayarak vodselin gövdesinde tutacak bir yer arıyordu, çünkü yaratığın inek derisinden ceketinin fermuarı, ağır bedeninin aniden yana yatmasıyla açılıvermişti.

"Ama bir şey getiremediğinde buna aldırış etmiyoruz," diye itiraz etti Ensel, sesi incinmiş bir tonda. "Kimse seni suçlamıyor ki."

Isserley direksiyona tutunup kızgınlık ve yorgunluk gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Sorun bir şey getirip getirememiş olmam değil," diye içini çekti. "Bazen yalnızca... yorgun oluyorum, o kadar. Yalnız kalmak istiyorum."

Ensel arabadan geriye doğru çekilip vodselin kendi payına düşen kısmını el arabasına doğru sürükledi, dostlarıyla birlikte yükü ışığa doğru çekerken kendini sıkarak kaşlarını çattı. Hatta belki Isserley'in ona saldırma şekline de kaşlarını çattı.

"Ben sadece... biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz, o kadar," diye seslendi ona mutsuz bir şekilde.

Isserley direksiyona doğru abanıp başını kollarına yasladı.

"Aman Tanrım," diye inledi sessizce. Ağır şartlarda geçirilmiş zor bir gün ve ölümden kıl payı kurtulduktan sonra, insan duygularının kırılgan çapraşıklığıyla hokkabazlık yapmak zorunda olmak gerçekten de çok fazlaydı artık.

"Boş ver!" diye bağırdı, tam aşağı, ayağının altındaki karanlıkta pedalların, kirli lastik paspasın, deri eldivenlerin ve ortalığa dağılmış çikolataların yarattığı karmaşaya bakarak. "Bunu sabah olunca konuşuruz!"

Binanın kapısı kapanıp Ablach Çiftliği sessizliğe büründüğünde Isserley yeniden ağlıyordu, öyle ki sonunda gözlüğünü çıkarttığında, parmaklarının arasından neredeyse kayıp düşecekti.

Şu erkekler yok mu, diye düşündü.

7

ISSERLEY sonunda uykunun kara deliğinden yüzeye geri çıkıp gözlerini açtığında hava hâlâ karanlıktı. Boşlukta yüzen dijital saatin zayıfça yanıp sönen sayıları sıfır, sıfır, sıfır, sıfırı gösteriyordu. İçindeki güç kaynağını değiştirmek lazımdı. Bunu tahmin etmeliydim, diye düşündü, onun yerine... onun yerine ne? Onun yerine yemeye hiç de niyetinin olmadığı bir kutu çikolataya para harcamıştı.

Kafası karışmış, zihni bulanık ve biraz kaygı içinde çarşaflara dolanmış halde yatakta yattı. Karanlığın içinde yanıp sönen saatten başka bir şey göremese de uykuya dalmadan önce hatırladığı en son şey olan arabasının tabanı birdenbire gözünde canlandı. Tekrar yola çıkmadan dökülen çikolataları temizlemeyi unutmamalıydı, yoksa ayak altında ezilirlerdi. Köpek çiftleştiricisinin çikolatalardan birini yediğini görmüştü. İçinde etrafı yapış yapış kirletecek sıvı bir şeyler vardı ve kuşkusuz zamanla bozulup çürürdü.

Son zamanlarda işlerin biraz kontrolden çıkmasına göz yummuştu; ilk fırsatta düzeni yeniden sağlamalıydı.

Isserley'in kaç saat uyuduğuna, uzun kış gecesinin yeni mi başladığı yoksa sona ermek üzere mi olduğuna dair en ufak bir fikri

yoktu. Hatta gündüzün soluk renkli birkaç saati boyunca, günün karanlık öğleden sonrasına kadar uyumuş olması bile mümkündü.

Kendini nasıl hissettiğine bakarak ne kadar zamandır bilinçsiz olduğunu hesaplamaya çalıştı. Su kaynatmış motor kadar sıcaktı, bedeninin hâlâ terleyebilecek bölgelerinden ter damlıyordu. Bedensel döngülerine hâlâ güvenebilirse eğer, bu ya çok kısa ya da çok uzun bir süre uyuduğu anlamına geliyordu.

Kol ve bacaklarını dikkatlice uzatarak gerindi; hissettiği acı her zamankinden fazla değildi, ama bu da yeterince kötüydü. Artık kalkması, saat kaç olursa olsun egzersizlerini yapması gerekiyordu; yoksa yerinden bile kalkamayacak hale gelecek, kendi kas ve kemiklerinden bir kafeste hapis kalacaktı.

Gözbebekleri sonunda genişlemeye başladığında ay ışığı da odasının bazı detaylarını ortaya çıkarmaya başlamıştı. Odası çıplak olduğu için ortaya çıkan detaylar da duvardaki çatlaklar, soyulan boya parçaları, işe yaramayan elektrik düğmeleri ve şöminenin dibinde uyuyan televizyonun donuk renkli inci parlaklığı gibi şeylerdi. Susuzluktan kavrulan Isserley el yordamıyla yatağın kenarındaki bardağı aradı, ama bardak boştu. Emin olmak için dudaklarına kadar götürüp baş aşağı çevirdi. Boştu. Olsun, beklerdi. O kuvvetliydi. İhtiyaçları gözünü korkutamazdı.

Yerinde doğruldu, dolandığı çarşaflardan hantalca kurtuldu ve kendini şilteden eğri bir şekilde yere bırakınca yan tarafının üzerine neredeyse çakıldı. Omurgasının en alt kısmına, bir parçasının kesilip alındığı yere korkunç bir acı saplandı; çünkü dengesini yine kuyruğuna dayanarak sağlamaya çalışmıştı. İleri geri yalpaladı, yeni ağırlık merkezini buldu; terlemekten nemlenmiş ayaklarının tabanı buz gibi yer tahtalarına hafifçe yapıştı.

Ayın ışığı egzersizlerini yapması için yeterli değildi. Hareketlerini yapmak için kol ve bacaklarını neden görmesi gerektiğini bilmiyordu, ama öyleydi. Sanki iyice karanlık olduğunda ne tür bir yaratık olduğuna emin olamıyordu. Vücudundan geriye nelerin kaldığını yoklaması gerekiyordu.

Belki de televizyon biraz ortalığı aydınlatmakla beraber, kafasını toparlamasını da sağlardı. Gerçekdışı bir hava, Yeni Topraklar'ın tam merkezindeki oksijen çukurlarının azgın pis atmosferi gibi etrafında dönüp duruyordu; belli ki yine rüya görmüştü.

Rüyasında çukurları gördükten sonra güvenli bir dünyada, günışığında uyanmak rahatlatıcı olurdu. Eğer bu yoksa, saatin ona umut vererek parladığını görmek kendini iyi hissetmesini sağlardı. Ama ikisi de yoksa bir şekilde idare ederdi.

Isserley tökezleyerek şömineye doğru ilerledi ve televizyonu açtı. Eskimiş ekran esintiyle canlanan bir kor parçası gibi yavaş yavaş kendine geldi; Isserley eğilerek kendini şekle şemale sokmaya hazırlanırken şöminenin içinde insanın beynini uyuşturan bir ateş gibi parlak bir görüntü ortaya çıktı.

Eflatun tayt, fırfırlı gömlek ve Loch Ness canavarı oyuncağı gibi garip yeşil şapkalar giyen iki erkek vodsel, birilerinin kahverengi hava üfürür gibi içinden toz toprak fırlattığı yerdeki bir deliğin yanında duruyorlardı. Vodsellerden birisi avcunda, Ablach'ın ana binasının girişindeki tehlike sembolünün üç boyutlu versiyonu olan küçük beyaz bir heykelcik tutuyordu.

"...ve şimdi de saygıdeğer solucan hanımefendilerim," diyen bir ses, Glasgow'da konuşulandan daha da garip, yabancı bir aksanla heykelciğe hitap ediyordu. "Çenesi eksik ve zangocun küreği ile kelleden ayrılmış."*

Isserley, kaskatı kesilmiş gövdesini defalarca sağ kalçasına doğru eğip sıkıntıyla oflarken birkaç saniye bunun üzerine düşündü.

Televizyon kamerası, onu çirkin ve yaşlı bir vodselin toprağı kazdığı yerdeki deliğin içine (öğk!) doğru götürdü. Adam çalışırken John Martyn'inki gibi bir sesle kelimeleri geveleyerek şarkı söylüyordu.

"Bir kazma ve bir kürek, bir kürek, toprakta bir çukur açmak için, ve bir de kefene sarmak gerek..."

* Shakespeare'in *Hamlet* oyunundan bir bölüm. (ç.n.)

Biraz iç karartıcı olduğu için Isserley ayak parmaklarıyla kanalı değiştirdi.

Kalabalık bir vodsel topluluğu, taş döşeli geniş ve güneşli bir yolda ilerliyordu. Kafilenin her üyesi, gözlerinin olduğu yerde ince bir kesik olan yatak çarşafına sarınmıştı. İçlerinden biri, üzerine kendileri gibi yatak çarşafına sarınmış bir yaratığın gazetede basılmış ve büyütülmüş bulanık bir fotoğrafının basılı olduğu bir pankart taşıyordu. Televizyon muhabiri, asıl sorunun bütün dünya seyrederken bu kadınların ne kadar ileri gitmelerine izin verileceği olduğunu söylüyordu.

Isserley, vodsellerin ne kadar ileri gitmelerine izin verileceğini merak ederek kafileyi birkaç saniye daha seyretti, ama kamera bunu göstermedi; onun yerine tamamen farklı bir konuya, stadyumdaki kalabalık bir grup erkek vodsele döndü. Birçoğu otostopçu köpek çiftleştiricisine benziyordu; birkaçı birbirlerine yumruk atıp güreşiyor, polis de başlarında durup onları ayırmaya çalışıyordu.

Kamera dönüp üzerindeki renkli futbol tişörtünden dışarı taşan iri yarı bir vodseli yakından göstermeye başladı. Adam üst dudağını başparmaklarıyla burnuna doğru kaldırıp sarı dişlerinin üzerindeki ıslak pembe etinin üzerine yazılmış İNGİLİZ kelimesini gösterdi. Sonra da alt dudağını çenesine doğru indirip BULDOĞU kelimesini.

Isserley kanalı değiştirdi. Göğüsleri neredeyse Isserley'inki kadar büyük dişi bir vodsel histeri krizine tutulmuş, Isserley'in tanımlayamadığı bir yaratığın karşısında elleriyle yanaklarını tutarak bağırıyordu. Yaratık dev bir böceğe benziyor ve kıskaçlarını yengeç gibi sallıyor, ama iki ayak üstünde yalpalayarak ilerliyordu. Erkek bir vodsel sahneye girdi ve plastik bir silahtan çıkan, fener ışığı gibi görünen şeyle böcek yaratığı vurdu.

Zavallı böceğimsi yaratık acı içinde kıvranırken, "Sana diğerlerinin yanında kalmanı söylememiş miydim ben?" diye bağırdı er-

kek olan dişiye. Hayvan orkestrasının gürültüsü, yaratığın ölürken çıkardığı, şehvetli tıslamalar gibi ürkütücü derecede insan sesine benzeyen sesini bastırıyordu.

Isserley televizyonu kapattı. Artık uykusu biraz daha açılmıştı; en başından beri bilmesi gereken bir şeyi hatırladı: televizyon ile kafasını toparlayıp gerçeğe dönmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Bu, işleri sadece daha da kötüleştiriyordu.

Yıllar önce televizyon harika bir öğretmendi onun için; öğrenmeye hazır olsa da olmasa da onu devamlı irili ufaklı bilgiler ve dedikodularla besliyordu. Şöminenin içinde ışıldayan kutu, çalışması için Esswis'in topladığı kitaplardan farklı olarak, o dinlese de dinlemese de asla bir sözcüğe ya da bir sayfaya takılmasına sebep olmadan, yorulmadan gevezelik ediyordu. Tekrar tekrar okumakla geçirdiği bütün o ilk aylarda sulh hakimi, antikacılar derneği üyesi, sosyal bilimler yüksek lisanslı W.N. Weech tarafından yazılmış *Dünya Tarihi* kitabından birkaç paragraf okumaktan öteye gidememişti (korkunç derecede detaylı çiftçilik el kitabı *Hangi Toprak Sürme Makinesi?* bile daha az gözünü korkutmuştu), ama birkaç hafta içinde vodsel psikolojisinin temel prensipleri televizyon sayesinde açıklığa kavuşmuştu.

Gariptir ki, daha yıllar öncesinde televizyondan duyduğu bilgi ve dedikodulara yerinin kalmadığı bir noktaya ulaşmıştı sanki. Televizyonun en faydalı olduğu dönem geride kalmıştı, alet artık sadece boş boş konuşuyordu.

Yine de, haftanın hangi günü olduğunu ve güneşin doğmak üzere olup olmadığını bilmek istiyordu. Gücü kuvveti yerinde hisseder hissetmez dışarı çıkmaya ve saatin kaç olduğunu kendi kendine anlamaya çalışmaya karar verdi. Aslında neden beklesindi ki? Egzersizlerini sahilde, karanlığın koruması altında tamamlayabilirdi; büyük olasılıkla sabahın çok erken saatleriydi. Pazartesi sabahının.

Kontrolü yeniden ele almak üzereydi.

Merdiven korkuluğuna tutunarak aşağı kata indi ve banyoya girdi. Yatak odası ve banyo evde en iyi bildiği iki odaydı; diğer odalarsa onun için bir bakıma bilinmezliklerle doluydu. Ama banyo hiç sorun değildi. Oraya karanlıkta sayısız defa gitmişti; hatta kış aylarında neredeyse her sabah.

Isserley karanlıkta içeri girdi. Ayaklarının tabanı, zeminin tahtadan çürük muşambaya geçişini hissetti. Kendisine gereken şeyleri bulmakta hiçbir zorluk çekmedi. Küvet, musluklar, şampuan, basınçla birden akan su: bütün bunlar her zamanki yerlerinde onu bekliyorlardı. Onları hiç kimse, hiçbir zaman kurcalamazdı.

Isserley, tehlike yaratacak kadar hissiz olan yara izlerine ve kendisine yabancı gelen oyuklara özellikle dikkat ederek özenle ve sabırla duş aldı: enfeksiyon kapabilecek ya da hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen yaralar, sinsice açılmaya yeltenebilirlerdi. Eliyle vücudunun her tarafına kocaman köpükleri dağıttı; kaygan ve süngersi deterjanı, gözünde muhtemelen gerçekte olduğundan daha bol miktarda gibi canlandırdı. Kendini her yanı köpükle, bazen Ablach Sahili'ne çarpan dalgaların üzerindeki kirlilik köpükleri gibi küçük bulutlarla kaplı olarak hayal etti.

Dikkati dağılıp bilinci başka yöne kaymıştı ve ılık su şelalesinin altında yavaş yavaş kendi etrafında dönüyordu. Elleri ve kolları, köpükle kayganlaşmış derisi üzerinde düzenli bir ritim içinde hep aynı şekilde kaymaya devam etti. Gözlerini kapadı.

Bazı parmaklarının bacakları arasında başıboş dolaşıp artık orada olmayan bir şeyi körlemesine aradığını fark edince ancak kendine geldi ve ciddiyetle durulandı.

Isserley işe gidiyormuş gibi giyinip, bir ağaç tünelinin içinden denize doğru yürüdü. Botları donmuş çamurun üzerinde yumuşak çatırtı sesleri çıkarıyor, soğuk havada ıslak saçlarından buhar tütüyordu. Yavaşça hareket ediyor, loş havada her adımını ölçüp biçerek atıyor, düşmemek için elleri iki yanda havada asılı duru-

yordu. Bir noktada geriye doğru bakıp ne kadar uzağa gittiğini görebilmek için nefesinin oluşturduğu bulutun dağılmasını bekledi. Evi, karanlık gökyüzünün önünde bulanık bir siluet olarak gözüküyor, üst katın pencereleri ay ışığını bir baykuşun iki gözü gibi yansıtıyordu. Isserley denize doğru dönüp yürümeye devam etti.

Ağaçlı yolu geçince önü olduğu gibi açıldı, Ablach Çiftliği'nin büyüklüğü gözler önüne serildi ve Isserley uykudaki arpa ve patates tarlaları arasında kıvrılarak uzanan otlarla kaplı uzun patika boyunca yürüdü. Deniz buradan bile görülebiliyordu, dalgaların sesi sanki onu çepeçevre sarmıştı.

Ay, koyun üzerinde ufka yakın bir noktadaydı ve sayısız ufak yıldız, uzayın en karanlık, en uzak köşelerinden berrak bir şekilde parlıyordu; saat sabahın ikisi ya da üçü olmalıydı.

Çiftlikte adamlar sonunda gemiyi yüklüyor olmalıydılar. Bu iyi bir şeydi. Ne kadar çabuk bitirirlerse o kadar çabuk giderdi gemi. Amlis Vess'in geldiği yere geri gönderileceği an gelecekti. Ne muhteşem bir rahatlama olacaktı o zaman!

Derin derin nefes aldı, beklenti içinde onun nasıl sepetleneceğini gözünün önüne getirdi. Adamlar ona geminin ambarına kadar eşlik edecek, o da şımarık gösterişli vücuduyla hava atarak başı dik, yeni yetmeler gibi küstahça ağır ağır yürüyecekti. Muhtemelen tam da içeri girmeden dönecek, tüylerinin siyahlığı içinde kehribar renkli gözleri ışıl ışıl yanarken, etrafta her kim varsa delici bir bakış fırlatacaktı. Sonra da gitmiş olacaktı. Gitmiş.

Isserley, kayalıklardan ve suya inen dik patikalardan çitle ayrılan Ablach arazisinin sınırına varmıştı. Çitin kapısı, ağaç gövdesi kadar kalın birkaç direğe menteşeyle bağlanmış ve dökme demir, yarı taşlaşmış kalas ve tel örgüden oluşan koca bir yapıydı. Kilitleri ve menteşeleri, özellikle de ay ışığı altında tahtaya lehimlenmiş kaba araba motoru parçalarına benziyordu. Neyse ki çiftliğin önceki sahipleri yoldan geçen iki ayaklıları zahmetten kurtarmak için kapının iki tarafına küçük birer tahta merdiven yapmışlardı.

Isserley kapının her iki tarafındaki üç küçük basamağı beceriksizce ve zorla tırmanıp indi; kimse onun debelenmesini görmediği için memnundu. Herhangi normal bir insan bir sıçrayışta üzerinden atlardı.

Çitin diğer tarafında, kapıdan az ötede, Ablach'ın sınırı ve kayalıkların kenarı arasındaki dar çimenlikte küçük bir inek sürüsü kamp yapıyordu. Isserley onlara yaklaşırken endişeyle homurdandılar; daha açık renkli olanlar karanlığın içinde hafifçe parlıyordu. Buzağılardan biri ayağa kalktı, gözleri ateşten çıkan kıvılcımlar gibi ışıldıyordu. Sonra bütün sürü ayaklandı ve tipik toynak takırtısı ve gübrenin yere pof diye düşme sesi eşliğinde sınır boyunca daha öteye çekildiler.

Isserley çiftliğe bakmak için döndü. Kendi evi ağaçların arkasında kalmıştı ama çiftlik evi ortadaydı. Işıkları yanmıyordu.

Esswis herhalde uyuyordu. Dün sabahın yorucu macerasının onu bir kadına itiraf edemeyeceği kadar çok hırpaladığına emindi. Onu hayalinde hâlâ o komik çiftçi kıyafetini giymiş, kendisininki gibi bir yatağa uzanmış, gürültüyle horuldarken canlandırdı. Güçlü ve dayanıklı ya da değil, ondan çok daha yaşlıydı ve Vess Şirketi onu bulup çıkarana kadar yıllarca Yeni Topraklar'da çalışıp didinmişti; Isserley'i ise yalnızca üç gün sonra oradan kurtarmışlardı. Ayrıca, onu Isserley'den koca bir yıl önce ameliyat etmişlerdi. Büyük ihtimalle cerrahlar onun üzerinde pek de iyi iş çıkarmamışlar, Isserley bıçak altına yatmadan önce mükemmelleştirdikleri tekniklerini onun üzerinde denemişlerdi. Esswis'e acıdı. Geceleri onun için hiç de kolay geçmiyor olmalıydı.

Isserley dik yokuşta adımlarını dikkatlice atarak sığır patikasından aşağı, sahile doğru yürüdü. Yarı yola, eğimin epey azaldığı noktaya geldiğinde durdu. Koyunlar yokuşun dibinde otluyorlardı ve Isserley onları kaçırmak istemedi. Koyunları bütün diğer hayvanlardan daha çok seviyordu; örneğin vodsellerin kurnazlığı ve çılgınca heyecanlarından dünyalar kadar farklı bir masumiyet-

leri ve dinginlikleri vardı. Loş ışıkta neredeyse insan yavrusu gibi görünüyorlardı.

Bu yüzden Isserley yokuşun ortasında durup egzersizlerini tamamladı. İnekler tepesinde bir yerlerde aylaklık edip koyunlar aşağıda istiflerini bozmadan otlarken Isserley de doğru pozisyonu aldı, kollarını gümüş renkli ufka doğru uzattı, sonra Moray Körfezi'nin sahiline doğru eğildi; sonra yana, Rockfield ve deniz fenerine doğru kuzeye, Balintore ve ötesindeki nüfusun yoğun olduğu güneye, ve sonunda yıldızlara doğru yukarıya uzandı.

Bu hareketleri uzun bir süre arka arkaya tekrar edince ay ve tekdüzelik yüzünden hipnotize olup yarı bilinçli bir hâle geldi ve normalden daha uzun süre egzersizlerine devam etti; sonunda o kadar esnekleşmişti ki hareketleri zarifleşmiş ve akıcılaşmıştı.

Dans ediyor da olabilirdi.

Isserley, tan vaktinden saatler önce evine geri döndüğünde ruh halinin yeniden karardığını hissetti. Yatak odasında sıkıntı ve sinirle boş boş dolaştı.

Gerçekten de adamlardan evindeki elektrik sistemini tamir etmesini istemeliydi ki evi aydınlatabilsindi. Çiftlik binasında elektrik vardı, Esswis'in de evinde elektrik vardı; kendi evinde elektrik olmaması için hiçbir sebep yoktu. Aslında düşününce evinde elektrik olmaması gayet şaşırtıcıydı, hatta kabul edilemezdi.

Buraya ilk geldiği zamanki koşulları hatırlamaya çalıştı. Yolculuğu ya da kesinlikle Yeni Topraklar'da ne olup bittiğini değil de Ablach Çiftliği'ne varır varmaz ne oluğunu. Ne gibi düzenlemeler yapılmıştı? Adamlar Isserley'in kendileriyle aynı binada, aynı kokuşmuş oyuklarda yaşamasını mı beklemişlerdi? Eğer öyle olsaydı bu fikri kafalarına vura vura söküp atardı.

Peki, ilk gece nerede uyumuştu? Anıları, sönmüş bir ateşin içindeki birbirine yapışmış ve kararmış nesneler kadar belirsizdi.

Belki bu evi kendisi seçmiş, ya da belki Esswis ona teklif etmişti; hem zaten o bir yıldır buradaydı ve çiftlikte ne olup ne olmadığını öğrenecek kadar vakti olmuştu. Isserley'in bütün bildiği, Esswis'inkinden farklı olarak kendi evinin dökülüyor olduğuydu; ve tabii ev şimdi de aynı derecede dökülüyordu.

Ama bütün ev boyunca uzanıp televizyonu, su ısıtıcısını ve dışarıdaki lambayı jeneratöre bağlayan uzatma kablosunu kim ayarlamıştı, ve bunu ne kadar gönülsüzce yapmıştı? Yoksa bu, onu nasıl da sömürdüklerinin, kaba bir alet gibi kullandıklarının bir başka örneği miydi?

Hatırlamak için kendini zorladı, ama hatırlayınca utandı ve biraz da şaşkına döndü.

Adamlar –büyük olasılıkla başta Ensel, gerçi kimseyi tam olarak hatırlayamıyordu– oraya geldiği andan itibaren yalnızca onun için mucizeler yaratmayı teklif ederek etrafında dört dönmüşlerdi. Büyülenmiş bir acımayla ona bakarak, birlik olup onu güven yağmuruna tutmuşlardı. Evet, Vess Şirketi'nin ona yaptıkları için artık elden bir şey gelmeyeceğinin farkındalardı, ama bu dünyanın sonu da değildi. Onun gönlünü alacaklardı. Bu yıkılmak üzere olan, içinde rüzgar esen kulübeyi alıp ona gerçek bir ev, sıcak bir yuva haline getireceklerdi; zavallı küçük Isserley, kim bilir ne kadar üzgün olmalıydı, onu... onu bu hale getirdikleri için, evet bunu anlayabiliyorlardı; yani, Esswis'e bakın, zavallı yaşlı herif; oysa Isserley cesurdu ve evet, o gözü pek bir kızdı ve onda garip ya da çirkin hiçbir şey yokmuş gibi davranacaklardı, çünkü o ve kendileri, derilerinin altında aynıydılar, değil mi?

Onlardan hiçbir şey, ama hiçbir şey istemediğini söylemişti.

O *işini* yapacaktı, onlar da kendininkileri.

İşini doğru düzgün yapabilmek için temel birkaç şeyden fazlasına ihtiyacı yoktu: arabasının durduğu barakanın içi veya yakınında ışık, musluktan akan sıcak su ve bir radyo ya da benzeri

bir aleti çalıştırmak için elektrik bağlantısı. Bunların dışında sorun yoktu. Başının çaresine bakardı.

Aslında ne demek istediğini anlamayacak kadar ahmak olmaları ihtimaline karşı, söyleyeceklerini bundan daha kaba bir biçimde ifade etmişti: ihtiyacı olan tek şey mahremiyetti ve onlardan istediği şey, onu kendi haline bırakmalarıydı.

Ama kendini yalnız hissetmez miydi, diye sormuşlardı. Hayır, hissetmezdi, çünkü işi başından aşkın olacaktı. Güçlüklerini ve inceliklerini anlamalarının hiç de kolay olmadığı bir işe hazırlık yapmalıydı. Kafasını çok çalıştırması gerekiyordu. Her şeyi sıfırdan öğrenmek zorundaydı, yoksa bütün bunlar üzerlerine yıkılırdı. Karşısına çıkacak zorlukların üstesinden gelmeyi öğrenmek, saman balyalarını ambara taşımak ya da yerin altında çukur kazmak kadar kolay değildi.

Isserley, durmadan zayıfça yanıp sönen radyo saatine bakarak yatak odasını adımlamaya başladı. Çıplak yer tahtalarının üzerinde ayak sesleri yüksek sesle yankılanıyordu; eğer dışarı çıkmak üzere değilse, evin içindeyken ayakkabılarını giyiyor olması pek rastlanır bir durum değildi.

Eve döndükten sonra da deneyip kızgınlıkla vazgeçmiş olmasına rağmen sinirli bir şekilde televizyonu tekrar açtı.

Kısa bir süre önce kapatılmış olduğu için alet hemen kendine geldi. Birkaç dakika önce çeşit çeşit parlak renkli külotların asılı olduğu çamaşır ipine dürbünle bakan vodsel, şimdi dudaklarını yalayıp yanaklarını çekiştiriyordu. Bir grup dişi vodsel ipin altında bir araya gelmiş, giysileri toplamak için ipe uzanıyorlardı. Anlaşılmaz bir şekilde, çamaşır ipi kolayca ulaşabilecekleri bir yerden daha yukarı asılmıştı; o yüzden dişiler parmak uçlarında sendeliyor, çocuk gibi zıplıyor, pembe göğüsleri pelte gibi titreşiyordu.

Başka bir kanalda her iki cinsiyetten birçok ciddi görünüşlü vodsel bir masanın arkasında yan yana oturuyordu. Başlarının üzerinde, Kessock Köprüsü yakınlarındaki elektronik tabelanın oyuncağa benzeyen uzun ince bir benzeri, bir dizi harf ve boşluk gösteriyordu:

A	D	A			T	S		Z	L		K

"R mi?" diye sordu vodsellerden biri.

"Haaaayır, ne yazık ki değil," dedi sahibi görünmeyen yumuşak bir ses.

Isserley'in tek başına duran tungsten lambayla aydınlanmış arabası, barakanın yanında boşta çalışıyordu. Isserley arabanın içini yavaşça ve düşüncelere dalarak, en küçük bir ayrıntıya bile zaman harcayarak temizledi. Gezegenin eğrisinin arkasına gizlenen güneşin doğmasına hâlâ vakit vardı.

Isserley arabasının yanında diz çökmüş, açık kapıdan içeri eğilmişti. Yeşil pantolonun kadifemsi dizlerini çamurlanmaktan korumak için *Ross-shire Dergisi*'ni yer yaygısı olarak kullanıyordu. Ortalığa saçılmış çikolataları parmak uçlarıyla yoklayıp birer birer dışarı attı. Onları eninde sonunda kuşların yiyeceğine emindi.

Birdenbire yemek aklına gelince açlıktan zayıf düştüğünü hissetti. Dün akşamüstü yediği patates cipsi ve biraz kardan sonra, bu sabah banyo yaparken doğruca duştan içtiği yaklaşık bir litre sıcak su dışında hiçbir şey yiyip içmemişti. Bunlar bir insanı beslemek için yeterli değildi.

Ne kadar aç olduğunu midesi kazınıp neredeyse bayılacak hale gelmeden önce fark etmemesi ne de garipti. Talihsiz, hatta belki de tehlikeli bir özelliğiydi onun; kontrol altında tutmaya dikkat etmeliydi. Hayatı düzene oturtmak önemliydi, mesela her sabah yola çıkmadan adamlarla beraber kahvaltı etmek gibi; Amlis Vess geldiğinden beri bozulmuş bir düzendi bu.

Sanki birkaç ağız dolusu hava, bir süre daha idare etmesine yardımcı olacakmış gibi derin derin nefes alıp arabasını temizlemeye devam etti. Dökülen çikolataların sanki sonu yoktu; böcekler gibi her köşe bucakta saklanacak bir yer bulmuşlardı. Biraz yese vücudunun kaldırıp kaldıramayacağını merak ediyordu.

Köpek çiftleştiricisinin eldivenleriyle beraber daha sonra yakmak için yere koyduğu kutuyu eline aldı. Dörtgen kutuyu ışığa tutup içindekiler listesine dikkatlice baktı. 'Şeker', 'süt tozu' ve 'bitkisel yağ' yeterince güvenli görünüyordu, ama 'kakao kuru maddesi', 'emülgatör', 'lesitin' ve 'yapay aroma'nın oldukça şüpheli bir tınısı vardı. Aslında 'kakao kuru maddesi' kulağa gayet ölümcül geliyordu. Büyük olasılıkla sindirim sisteminin verdiği mide bulantısı şeklindeki tepki, doğanın ona bildiği yemekleri yemesini öğütleme yöntemiydi.

Ama eğer adamlarla yemek yemek için çiftlik binasına giderse Amlis Vess'le karşılaşabilirdi. İhtiyacı olan son şey buydu. Daha ne kadar dayanabilirdi? Amlis Vess ne zaman gidecekti? Ufka doğru bakıp günün ilk ışıklarını görmeyi arzuladı.

Yıllar içinde adamlarla kurması gereken minimum temastan fazlasına olan isteksizliği onu kendi kendine yeter bir hale getirmişti, özellikle de arabasının bakımı söz konusu olduğunda. Kırılan yan aynayı çoktan değiştirmişti; eskiden olsa bu iş için Ensel'e ihtiyacı olurdu. Eğer beladan uzak durabilirse arabası ona sonsuza kadar yeter, değiştirmesi gerekmezdi. Çelik, cam ve plastikten yapılmaydı; niye eskisindi ki? Gerektiği zaman benzinini koyuyordu, yağını, suyunu, her şeyini. Onu yavaş ve nazikçe kullanıyor, polisten uzak tutuyordu.

Arabaya yeni aynayı, çoktan parçalarına ayrılmış gri Nissan'dan almıştı. Eski arabası şimdi zavallı bir enkaz gibi görünüyordu, ama duygusallaşmanın bir anlamı yoktu. Ayna küçük kırmızı Corolla'sına mükemmel bir şekilde uymuş, kazanın bütün izleri de ortadan silinmişti.

Gerçekleştirdiği operasyonunun muntazamlığına hayran kalan Isserley küçük Corolla'sını biraz daha temizledi. Arabanın temiz havaya kokulu gaz salan güzelce yağlanmış motoru hâlâ boşta çalışıyordu. Isserley arabasını seviyordu. İyi bir arabaydı gerçekten de. Eğer ona iyi bakarsa Isserley'i hayal kırıklığına uğratmazdı.

Pedallardan çamur ve yağı titizlikle sildi, torpido gözünü düzeltti, yolcu koltuğunun altındaki ikpatua deposunu ince ağızlı bir şişeyle doldurdu.

Belki çıkıp bütün gece açık olan bir benzinci bulmak için biraz dolaşabilir, yiyecek bir şeyler alabilirdi. Amlis Vess çok yakında gitmiş olacaktı, büyük olasılıkla bir iki gün içinde. Bu bir iki gün için vodsel yemeği yemek onu kesinlikle öldürmezdi. Sonra o gitmiş olacaktı, Isserley de normal hayatına geri dönebilecekti.

Yine de şimdi yola çıkarsa, keçileri kaçırmış zavallı bir otostopçunun da yolda onu alacak birini bekliyor olması ihtimali olduğunu biliyordu. Bu küçük ama gerçek bir riskti. Tabii kendisini biraz olsun tanıyorsa onu arabasına alırdı, adam büsbütün uygunsuz biri çıkardı ve Isserley de kendini Cairngorm Dağları'nda bulurdu. O böyleydi işte.

Adamlar hep protein ve nişasta yönünden zengin, kocaman bir kahvaltı yaparlardı. Tepeleme yığılmış, üzeri duman tüten koca bir tabak. Etli börek, sosis ve et sosu. İstenilen kalınlıkta dilim dilim kesilmiş, fırından yeni çıkmış ekmek. Isserley kendininkileri hep incecik keser, dilimlerin adamların kestikleri gibi yamru yumru parçalar değil, düzgün ve eşit kalınlıkta olmasına dikkat ederdi. Genelde iki dilim alırdı, en fazla üç, sonra onları guşu ya da musanta ile yerdi. Ama bugün...

Isserley ayağa kalkıp arabanın kapısını kapattı. Yeni Topraklar'dan gelme bir grup görgüsüz onu seyredip kontrolünü kaybedip kaybetmeyeceğini merak ederken, kendini beğenmiş bir baş belası ona nutuk çeksin diye yeraltına kesinlikle inmeyecekti. Açlık başkaydı, prensipler başka.

Arabasının ön tarafına doğru yürüyüp kaportayı açtı. Sıcak, yoğun kokulu, yavaşça titreşen motora göz attı. Geçenlerde yağ deposuna batırıp seviyesini kontrol ettiği paslanmaz çelikten ince çubuğu doğru yere geri koyduğuna emin oldu. Donny'nin Tamirhanesi'nden aldığı kutu spreyle buji ve ateşleme kablolarını

yağladı. Parmaklarıyla, arabanın kendi motorunda sonradan yapılan tek değişiklik olan sıvı aviir tankını temizleyip ortaya çıkardı. Metal silindir tank şeffaftı ve Isserley içindeki aviiri kolaylıkla görebiliyor, sıvının yağlı yüzeyi motorla beraber titreşiyordu. O da olması gerektiği gibiydi; yine de şansı varsa onu asla kullanması gerekmeyecekti.

Kaportayı kapatıp bir anlık dürtüyle üzerine oturdu. Sıcak, titreşen metal pantolonunun ince kumaşı üzerinden ona hoş bir his veriyordu. Dikkatini durmadan guruldayan midesinden başka yöne çevirdi. Ufukta gündoğumunun hafif pırıltısı dağların dış hatlarını ortaya çıkarıyordu. Hemen gözünün önünde bir kar tanesi döne döne indi.

"Isserley," dedi Isserley diyafona.

Çiftlik binasının kapısı hemen açıldı ve Isserley ışığa yönelip aceleyle içeri girdi. İğne gibi batan bir kar girdabı, vakumla çekilmiş gibi arkasından onu takip etti. Sonra kapı tekrar kapandı ve soğuk hava dışarda kaldı.

Tahmin ettiği gibi hangarda çalışma devam ediyordu; iki adam gemiyi yüklemekle meşguldü. Bir tanesi geminin ambarının içinde tünemiş, nemden parıldayan kargonun kendisine uzatılmasını bekliyordu. Diğer adam üzerine pembe-kırmızı paketler yığılmış yük arabasını kullanıyordu. Bir servet değerindeki çiğ etin hepsi porsiyonlara bölünüp düzgünce paketlenmiş, şeffaf viskoza sarmalanmış ve istiflenmişti.

"Hoi, Isserley!" Yük arabasını iten işçi onu selamlamak için durmuştu. Asansöre giderken duraksayan Isserley, elinden geldiğince başından savarak adama el salladı. Bundan cesaret alan adam tekerlekler üzerindeki istifi durdurup ona doğru yürüdü. Isserley'in adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Kuşkusuz çiftliğe ilk geldiğinde her bir adam şahsen onunla tanıştırılmıştı, ama bunun adı aklına gelmiyordu şimdi. Aptal görü-

nüşlü, şişman ve tıknazdı -boyu Amlis Vess'in omzuna gelirdi- ve tüyleri ona A9 otoyolunun kenarında ölüp kalmış ve kurumakta olan, araba lastikleri ve doğa şartlarıyla ne olduğu belirsiz hale gelmiş gri bir postu hatırlatıyordu. Ayrıca adamda, suratının yarısını küflü bir meyve gibi gösteren iğrenç bir deri hastalığı vardı. Isserley önce adamın yüzüne doğrudan bakmaya zorlandı, ama sonra onu rencide etmemek ve kendi şekil bozukluğuna misillemede bulunmasına yol açmamak için ona doğru eğilip dikkatini adamın gözlerine verdi.

"Hoi, Isserley," dedi adam tekrar, sanki ortak dillerinde gösterdiği bu çaba, boşa harcanamayacak kadar değerliydi.

"İşe başlamadan önce yemek yesem iyi olur diye düşündüm," diye açıkladı Isserley ciddi bir tonla. "Umarım ortalık sütlimandır."

"Liman mı?" Küflü adam ona şaşkınlıkla baktı. Sonra kafasını bilinçsizce sahile doğru çevirdi.

"Yani Amlis Vess ortalıktan çekildi mi?"

"Ah, evet, ayak altında dolanmıyor artık," dedi adam ağır ağır, Ensel'inkinden bile daha kaba bir aksanla. "Yemek salonunda ya da hayvan kafeslerinin orada duruyor, biz de burada gemiyi yüklemeye devam ediyoruz, yani problem yok."

Isserley konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Bundan sonra bir şey yapmaz," diye güvence verdi küflü adam. "Yns ve Ensel sırayla ona bekçilik yapıyor. O da etrafta boş boş takılıp saçma sapan konuşuyor. Neden bahsettiğini kimsenin anlamamasını da umursamıyor. İnsanlar ondan bıkınca gidip hayvanlarla konuşuyor."

Isserley bir an için vodsellerin dilsiz olduğunu unutup Amlis Vess'le iletişim kurdukları düşüncesiyle endişeye kapıldı, ama küflü adam kabaca gülüp "Ona 'Hayvanlar da seninle konuşuyor mu peki?' diye soruyoruz," deyince sakinleşti.

Adam, hayatının yarısını Yeni Toprakar'da geçirdiği için bozulmuş iğrenç bir kişnemeyle tekrar güldü. "Matrak piç kurusu, can sıkıntısını gidermek için birebir," diyerek göz kırptı. "Gittikten sonra onu arayacağız."

"Evet, belki... öyle diyorsan öyledir," diye yüzünü buruşturdu Isserley ve birden asansöre doğru yöneldi. "İzninle, açlıktan ölüyorum."

Sonra da orayı terk etti.

Amlis Vess yemek ya da dinlenme salonunda değildi.

Isserley alçak tavanlı sevimsiz hangara boydan boya göz atıp orada olmadığına emin oldu ve nefesini tutmayı bıraktı.

Salon büyük olmakla beraber kabaca oyulmuş, kuytu köşeleri ve girintileri olmayan basit bir dörtgendi ve içinde neredeyse sadece alçak yemek masaları vardı; uzun boylu ve göz alıcı özellikleri olan bir adamın içine saklanacağı büyüklükte hiçbir şey yoktu. Orada olmadığı açıktı.

Salon boş olmasına rağmen mutfağın hemen dışındaki uzun ve alçak tezgahın üzerine çoktan baharat kaseleri, soğuk sebze dolu tabaklar, musanta çanakları, fırından yeni çıkmış ekmekler, kekler, su ve ezziin sürahileri, çatal bıçak dolu büyük plastik tepsiler serilmişti. Mutfaktan müthiş bir rosto kokusu geliyordu.

Isserley ekmeğe doğru atılıp iki dilim kesti ve üzerlerine bolca musanta ezmesi sürdü. Sandviç gibi ekmekleri birbirine kapatıp hissiz dudaklarından içeri, yemeğe can atan ağzına doğru ittirerek yemeye başladı. Musanta hiç bu kadar lezzetli gelmemişti. Biraz daha ekmek kesip üzerine ezme sürmek için sabırsızlanırken, büyük bir enerjiyle çiğneyip hızla yuttu.

Mutfaktan gelen koku sarhoş ediciydi. Orada normaldekinden çok daha güzel bir şey pişiyordu, yağda kızaran patatesten çok daha sıradışı bir şey. Aslına bakılırsa, Isserley yemek pişerken çok nadiren burada olurdu; genelde aşçı gittikten ve adamların çoğu yi-

yip bitirdikten sonra yemeğini soğuk yerdi. Görünmemeye çalışıp donmuş yağa karşı tiksintisini gizleyerek kalan artıkları didiklerdi.

Elinde sandviçi, yavaşça mutfağın açık kapısına doğru ilerledi ve içeri bakınca bir an için Aşçı Hilis'in geniş kahverengi sırtını gördü. Duyularının keskinliği ile bilinen adam, onun varlığının derhal farkına vardı.

"Siktir git!" diye arkasını bile dönmeden neşeyle bağırdı. "Daha pişmedi!"

Isserley utanarak geri çekildi, ama Hilis birden dönüp gelenin kim olduğunu görür görmez yanık ve kaslı kolunu, gönlünü almak için ona doğru açtı.

"Isserley!" diye bağırdı ve iri burnunun izin verdiği ölçüde ağzını açarak gülümsedi. "Neden hep o iğrenç şeyi yiyorsun? Kalbimi kırıyorsun! İçeri gel ve birazdan ne servis edeceğimi gör!"

Utanç verici sandviçi dışarıdaki tezgaha bırakıp kendini rahatsız hissederek mutfağa girme cesaretini gösterdi. Normalde kimsenin buraya girmesine izin verilmezdi; Hilis kendi bölgesini çok sıkı korur, rutubetli ve ürkütücü şekilde aydınlatılmış bir laboratuvarda kafayı bir şeylere takmış bilim adamı gibi tek başına çalışırdı. Gümüş renkli düzinelerce devasa mutfak alet edevatı, Donny'nin Tamirhanesi'ndeki gibi duvarlarda asılıydı. Esas yemeklerin çoğu buzdolaplarının ve metal varillerin içine saklanmış olsa da raflardaki ve tezgahlardaki şeffaf baharat kavanozları ve sos şişeleri metal yüzeylere renk katıyordu. Hilis'in kendisi, gür tüyleri, geniş cüssesi, heyecan ve enerji dolu kütlesiyle kuşkusuz mutfaktaki en temel canlı şeydi. Isserley onu zar zor tanıyordu; bunca yıl boyunca aralarında kırk cümle ya geçmiş ya geçmemişti.

"Hadi gel, gel!" diye gürledi. "Ama bastığın yere dikkat et."

Fırınlar yerin altındaydı, böylece insan dengesini kaybetmeden pişen yemekle ilgilenebiliyordu. Hilis en büyük fırının üzerine eğildi ve kalın, saydam kapağından içeri alev alev yanan oyuğa baktı. Isserley'e de aynı şeyi yapması için aceleyle işaret etti.

O da Hilis'in yanına diz çöktü.

"Şuna bir bak," dedi Hilis gururla.

Fırının içinde, her birine eşit büyüklükte kesilmiş dört ya da beş et parçası geçirilmiş altı şiş, turuncu bir halenin içinde parıldayarak yavaşça dönüyordu. Yeni sürülmüş toprak gibi kahverengiydiler ve muhteşem kokuyorlardı, kendi sularının içinde cızırdayıp parıldıyorlardı.

"Harika gözüküyor," diye itiraf etti Isserley.

"Zaten *harika* da ondan," diye doğruladı Hilis, kıpraşan burnunu cama neredeyse değecek kadar yaklaştırdı. "Normalde elimde olanlardan çok daha iyi, orası kesin."

Herkes bunun Hilis'in hassas noktası olduğunu biliyordu: etin en iyi tarafı hep kargo gemisi için ayrılırdı ve ona düşük kaliteli kıyma, gerdan, sakatat, el ve ayaklar düşerdi.

"Yaşlı Vess'in oğlunun geleceğini duyduğum zaman," dedi Hilis, fırının turuncu alevlerinin tadını çıkararak, "değişiklik olsun diye özel bir şeyler yapmakta serbest olduğumu düşündüm. Nereden bilecektim, değil mi?"

"Ama..." diye kaşlarını çattı Isserley, Amlis'in gelişi ve bu harika bifteklerin şimdi fırında dönüneleri arasında geçen zamanı düşünüp şaşırırken. Hilis sırıtarak sözünü kesti.

"Etleri daha o çatlak piç kurusu gelmeden yirmi dört saat önce terbiye etmeye başlamıştım bile! Ne yapacaktım ki? Musluğun altına tutup yıkayacak mıydım? Bu küçük veletler mükemmel diyorum sana, şişe geçirince mükemmel oldular. Tadı da inanılmaz olacak!" Hilis coşkudan hiperaktifleşmişti.

Isserley kızaran ete gözlerini dikip baktı. Kokusu camı aşıp doğrudan burun deliklerine süzülüyordu.

"Kokusunu alıyorsun, değil mi!" diye zaferle sordu Hilis, sanki her şeye rağmen, Isserley'in acınacak derecede küçük, ameliyatla mahvedilmiş burnundan içeri işlemeyi becerip hayalinde canlanan şeyden o sorumluymuş gibi. "Muhteşem değil mi!"

Isserley başıyla onayladı, arzudan başı dönmüştü.

"Evet," diye fısıldadı.

Yerinde duramayan Hilis, döne döne mutfağı adımladı, kıpır kıpır ve telaşlıydı.

"Isserley, lütfen," diye rica etti, bir çatal ve et bıçağını bir elinden diğerine geçirirken. "Lütfen. Bunun tadına bakman lazım. Bu yaşlı adamcağızı sevindir. Güzel yemeğin değerini bildiğini biliyorum. Genç kızken seçkin tabakayla epey vakit geçirmişsin, adamlar öyle söylüyor. Bu Yeni Topraklar'dan gelme salak hödükler gibi çöp yiyerek büyümemişsin sen."

Hilis gösteriş dolu bir heyecan içinde, fırının kapağını açarak zengin çeşnili sıcak havayı dışarı saldı.

"Isserley," diye yalvardı, "Hadi sana bir dilim keseyim bundan. Hadi, hadi, hadi."

Isserley utangaçlıkla güldü. "Tamam, olur!" diye hemen kabul etti.

Hilis'in eli kıvılcım kadar çabuktu, eti kesme tekniği göz açıp kapayıncaya kadar kaçırılabilecek bir gösteri gibiydi.

"Evetevet*evet*," diye coştu Hilis, yerinde sıçrayarak.

Isserley, jilet kadar keskin bir bıçağın ucuna saplanmış, buharı tüten, cızırdayan bir lokma ağzına birkaç santim yaklaşınca biraz geri çekildi. Eti dişleriyle dikkatlice tutup çekti.

Mutfağın kapısından yumuşak bir ses duyuldu.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye içini çekti Amlis Vess.

"Mutfağıma kimse izinsiz giremez!" diye anında kızgınlıkla karşılık verdi Hilis.

Amlis Vess bir adım geriledi; dürüst olmak gerekirse zaten vücudunun çok küçük bir kısmı odanın içine girmişti. Yalnızca o olağanüstü siyah yüzü ve belki de beyaz göğsünün kabarıklığı. Geri çekilmesi de geri çekilme gibi görünmemişti, sadece dengesini yeniden bulmuş, kaslarını hafifçe oynatmıştı. İşin gerçeği, odanın dışında duruyordu, ama yoğunluğunda en ufak bir azalma olma-

yan bakışı, mutfağın içinde epey büyük bir yer kaplıyordu. Ayrıca bakışları Hilis'e değil, Isserley'e yönelmişti.

Isserley, hareket edemeyecek kadar cesaretsiz bir şekilde leziz lokmasından geriye kalanları çiğnedi. Şansına et o kadar yumuşaktı ki ağzında eriyiveriyordu.

"Senin derdin ne, Bay Vess?" dedi sonunda.

Amlis'in çenesi kızgınlıkla gerildi ve omuz kasları sanki ona saldırmayı düşünüyormuş gibi kasıldı, ama bunun yerine kendine sakinleştirici bir iğne yapmış gibi birden gevşedi.

"O yediğin et," dedi yumuşakça, "aynen senin ve benim gibi yaşamış ve nefes almış bir yaratığın bedeni."

Hilis inledi ve genç adamın iddiaları ve aptalca kafa karışıklığına karşı umutsuzluk ve acımayla gözlerini devirdi. Sonra da Isserley'in hiç istemeyeceği şekilde arkasını döndü, en yakındaki tencereye uzanıp kendini işine verdi.

Amlis'in söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlarken, Isserley geçen sefer olduğu gibi dikkatini onun zenginlik ve ayrıcalıkla süslenmiş üst sınıf aksanına ve kadifemsi telaffuzuna vererek cesaretini topladı. Seçkin sınıfın ona önce iltifat edip sonra bir kenara atışını hatırladı; Amlis Vess gibi bir aksanla konuşan yetkililerin, onun Yeni Topraklar'daki hayata daha uygun olduğuna karar verişini gözünde canlandırdı. Onu derinden etkileyen kırgınlığın sesi içinde yankılanırken adamların aksanını düşündü.

"Bay Vess," dedi buz gibi bir ses tonuyla, "bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama nasıl yaşayıp nefes aldığımız konusunda ikimizin arasında bile pek bir benzerlik olduğuna emin değilim" –daha etkileyici olması için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi– "ben ve kahvaltım arasındaki farktan bahsetmiyorum bile."

"Derimizin altında hepimiz aynıyız," dedi Amlis ve Isserley bunu biraz alınganlıkla söylediğini düşündü. Bu tuzu kuru idealistin toplumsal gerçekleri yadsıma ihtiyacı gibi, onun zayıf noktalarını hedef almalıydı.

"Madem öyle, bu dış görünüşü koruyabilmiş olman çok ilginç gerçekten," diye alay etti Isserley, "hem de bu kadar ağır işlerde çalıştığın halde."

Tam isabet, diye düşündü Isserley. Amlis, gözleri alev alev, bir daha yerinden fırlayacakmış gibi oldu, ama sonra yeniden gevşedi: aynı sakinleştiriciden bir doz daha.

"Boşu boşuna konuşuyoruz," diye içini çekti. "Benimle gel."

Isserley kulaklarına inanamıyordu, ağzı açık kaldı.

"Seninle mi geleyim?"

"Evet," dedi Amlis, daha önce üzerinde anlaştıkları bir maceranın ince detaylarını onaylıyor gibi. "Aşağıya. Vodsellerin olduğu aşağı kata."

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Isserley, aşağılamak için hafifçe güldü, ama sesi yalnızca titrek çıkmıştı.

"Neden olmasın?" diye meydan okudu Amlis masumca.

Isserley cevap veremeden nefesi tıkandı, belki de boğazına takılan küçük et parçası yüzündendi. Çünkü derine inmekten korkuyorum, diye düşünüyordu. Çünkü yine diri diri gömülmek istemiyorum.

"Çünkü yapacak işlerim var," dedi.

Amlis gözlerinin içine dikkatle baktı, saldırgan bir tavırla değil ama sanki ruhunun içine atlamak için aralarındaki mesafeyi tahmin etmeye çalışıyor gibiydi.

"Lütfen," dedi. "Aşağıda bir şey görmüştüm ve bana onu açıklamanı istiyorum. Gerçekten. Adamlara sordum, ama hiçbiri bilmiyordu. Lütfen."

Hilis havayı tencere ve tavaların çarpışma sesleriyle doldururken, Isserley ve Amlis'in hareketsiz kalmasıyla kısa bir duraksama oldu. Sonra Isserley, hayretler içinde sanki uzak bir mesafeden gecikmeli gelen kendi sesini duydu. Ses belli belirsizdi; duyduğu kelimelerin ne olduğuna da tam olarak emin değildi. Ama her ne ise, söyledikleri evet anlamına geliyordu. Bir rüyada gibi, metal-

lerin çarpışması ve et cızırdamasının gerçeküstü sesleri eşliğinde, ona tamam diyordu.

Amlis'in kıvrak bedeni salınarak geriye döndü. Isserley de Hilis'in mutfağından dışarı, onu asansöre doğru takip etti.

Adamlar artık yemek salonunda toplanmış aylaklık ediyor, homurdanıyor, ağızlarındakini çiğniyor, Isserley ve Amlis Vess'in aralarından geçişini seyrediyorlardı.

Hiç kimse araya girmek için harekete geçmedi.

Hiç kimse eğer bir adım daha atmaya cesaret ederse Amlis'i öldüreceğini söylemedi.

Asansörün kapısı onlar için açılınca alarmlar çalmadı, birlikte asansörün içine adım attıklarında kapı kapanmayı reddetmedi.

Sonuç olarak evren bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmedi.

Tamamen şaşkına dönen Isserley, hiçbir özelliği olmayan asansörün içine hapsolmuş Amlis'in yanında duruyordu; yüzü ileri dönüktü ama omzunun yakınında bir yerdeki uzun koyu renkli boynu ve başının, kalçasının hemen yanında her nefeste inip kalkan yumuşak göğsünün farkındaydı. Asansör sessizce indi, hışırdayarak alt kata vardı.

Kapı yana kayarak açıldı ve Isserley klostrofobinin verdiği sıkıntıyla hafifçe inledi. Her şey neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü; sanki sıkıştırılmış iki kaya tabakası arasındaki dar bir yarığa düşmüşlerdi ve ellerinde yalnızca titrekçe yanan oyuncak bir fener vardı. Etrafta keskin bir mayalanmış sidik ve dışkı kokusu, zayıf kızılötesi lambaların altında belli belirsiz görünen tel örgüler ve dört bir taraflarında ateşböceği gibi yanıp sönen bir yığın göz vardı.

"Işık nereden yakılıyor, biliyor musun?" diye sordu Amlis nazikçe.

9

ISSERLEY el yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Keskin bir ışık seli, kayalıkların arasındaki oyukları dolduran gelgit gibi odayı yerden tavana kadar kapladı.

"Öğğ," diye tiksintiyle inledi Isserley. Dünyanın bu kadar derinine inmek kabusunun gerçek olması demekti.

"Kabus gibi, değil mi?" dedi Amlis Vess.

Isserley korkuyla ve teselli ihtiyacıyla ona baktı, ama Amlis hayvanlardan bahsediyordu elbette, klostrofobiden değil; sinir bozucu bir şekilde acımayla yüzünü buruşturmasından anlayabiliyordu bunu. Tipik bir erkek: kendi görüşlerine öylesine kafayı takmış ki hemen yanı başında acı çeken bir insana karşı empati göstermekten aciz.

Isserley asansörden inerken kendini onun yanında küçük düşürmemeye kararlıydı. Biraz önce onun o inanılmaz dengeli vücuduna sıkıca tutunarak yüzünü boynunun yumuşak siyah tüylerine gömmek istiyordu; şimdiyse onu öldürmek.

"Yalnızca hayvanların kokusundan," diye burnunu çekti, Amlis yanına doğru yürürken gözlerini ondan kaçırarak. Asansör arkalarında hışırdayarak kapandı ve gözden kayboldu.

Adamlar bu en derindeki katı yaparken Triyas dönemden kalma sert kayaları gerektiğinden birazcık bile fazla kazmamışlardı. Tavan iki metreden kısaydı, hayvanların nefesinden çıkan buhar sis gibi floresan lambaların etrafında asılı duruyordu. Duvarlarda çepeçevre birbirine bitişik dar vodsel kafesleri alanın çoğunu kaplıyor, ortada ancak yürüyecek kadar yer bırakıyordu. Soldaki kafeslerde bir aylıklar, sağda geçiş dönemindekiler, en dipte, asansörün karşısındaki duvarda da yeni gelenler vardı.

"Buraya ilk kez geliyorsun, değil mi?" dedi Amlis.

"Hayır," diye cevapladı Isserley sinirli bir ses tonuyla. Çünkü Amlis vücut dilini bu kadar yakından gözlemleyebildiği için cesareti kırılmıştı.

Aslında buraya daha önce yalnızca bir kere gelmişti; o da ilk başlarda, henüz hiç hayvan yokken. Adamlar onun çiftliğe gelmesinin şerefine inşa ettikleri şeyi göstermek istemişlerdi; her şey hazırdı ve Isserley'in yapacağı hayati katkıyı bekliyordu.

"Çok etkileyici," ya da ona benzer bir şey söyleyip çıkıp gitmişti.

Şimdiyse, yıllar sonra buraya yanında dünyanın en zengin genç adamlarından biriyle yeniden gelmişti, çünkü adam ona bir soru sormak istiyordu. 'Gerçeküstü' kelimesi bile durumu tanımlamak için yeterli değildi.

Kafesler hatırladığından daha kirli ve dardı; ahşap kirişler delik deşikti ve renkleri solmuştu; tel örgüler pislik içindeydi, yer yer dışkı ve diğer ne olduğu belirsiz maddelerle sıvanmıştı. Ve tabii ki hayvanlar ortama iğrenç bir koku yayıyor, bir de onca etin ürkütücülüğünü ve tekrar tekrar solunmuş havanın nemini ekliyorlardı. Toplamda buraya kapatılmış otuzdan fazla vodsel vardı, bu da Isserley'i çok şaşırtmıştı: dur durak bilmeden ne kadar sıkı çalıştığının daha önce farkına varmamıştı.

Henüz gönderilmeyen bir aylık vodseller kaslı vücutlarını birbirinden ayırması zor, kolları ve bacakları birbirine karışmış, nefes

nefese bir et yığını halinde bir araya yığılmıştı. Elleri ve ayakları gelişigüzel kasılıyor, sanki kafası karışık kolektif bir organizmadan eşgüdümlü bir tepki ortaya çıkmaya çalışıyordu. Deniz lalesinin polipleri gibi küme halinde salınan küçük şişko kafaları birbirinin aynıydı, gözleri birdenbire yanan ışıkta sersem sersem kırpışıyordu. Eğer serbest bırakılsalar kaçmayı becerebilmeleri pek de ihtimal dahilinde değildi.

Bir aylıkların etrafındaki diken gibi samanlardan oluşan kalın halı, vodsellerin olgunluğa eriştiklerini gösteren cıvık dışkıyla parıldıyordu. İnsan sindirimine en küçük zararı verebilecek şey bile artık o koca bağırsaklarında yaşamıyordu; yabancı bütün mikroplar temizlenmiş ve onun yerine en iyi ve en güvenilir bakteriler yerleştirilmişti. Vodseller sanki sayılarının azalmasını önlemek ister gibi birbirlerine sıkı sıkı tutunmuşlardı. Dört tanesi kalmıştı; dün onlardan beş tane vardı, bir önceki günse altı.

Tertemiz süpürülmüş ortadaki bölümün tam karşısındaki kafeslerde geçiş dönemindeki vodsellerin her biri kendi saman yığınının üzerine çömelmiş, hareketsizce duruyordu. Konuşmadan, içgüdüsel olarak boş alanı aralarında bölüşmüşlerdi; her biri diğerlerinden yalnızca birkaç santim uzakta, kendi başına kalmayı başarmıştı. Isserley ve Amlis'e öfkeyle bakıyorlar, bazıları kendilerine yabancı gelen yemlerini ihtiyatla çiğniyor, diğerleri seyrek saçlarını kaşıyor ya da avuçlarıyla iğdiş edilmiş kasıklarını tutuyordu. Fizikleri ve renkleri henüz belli belirsiz değişmiş olsa da kendi gelecekleri devamlı gözleri önündeydi. Kaderlerine doğru doğanın çizdiği yolda yavaş yavaş olgunlaşıyorlardı.

Odanın en dibinde en son gelen üç vodsel ayakta tel örgüye yaslanmış, ellerini kollarını sallıyor, işaret ediyorlardı.

"Ih! Ih! Ih!" diye bağırdılar.

Amlis karşılık vermek için aceleyle onlara yöneldi; koşarken kuvvetli ve ipeksi kalçaları arasındaki gösterişli kuyruğu salınıyordu. Isserley yavaşça ve dikkatle ilerleyerek onu takip etti. Bütün

vodsellerin dillerinin icabına bakıldığını umuyordu. Bilmediği bir şey Amlis'i üzemezdi de.

Kafese bir adam boyu kadar yaklaşır yaklaşmaz içeriden fırlayıp dosdoğru üzerine atılan ve metal örgüye sarsıntıyla çarpıp esneten büyük cisim yüzünden Isserley az kalsın korkudan ölecekti. Bir an için tel örgünün delindiğini düşündü, ama esneyen kısım geriye doğru fırlayınca vodsel acı ve öfkeyle haykırarak yere düştü. Açık ağzının içinde dilinden geriye kalan parçanın dağlandığı yer simsiyahtı ve salyası bıyığına takılıp kalmıştı. Isserley'in üzerine tekrar hücum etmek için ayağa kalkmaya çalıştı, ama diğer iki vodsel onu tutup tel örgünün gerisine sürükledi.

Kendisinden çok daha genç, uzun boylu ve atletik yapılı birisi tarafından tutulan heyecanlı vodsel, dizleri seğirirken güçsüzce saman yığınının üzerine çöktü. Üçüncü yaratık güçlükle öne doğru ilerledi ve tel örgünün hemen yanında, dizlerinin üzerine toprağa düştü. Sanki bir şey kaybetmiş gibi acıyla homurdanıp hırıldayarak gözlerini yere dikti.

"Hadi, oğlum," diye yüreklendirdi Amlis içtenlikle. "Yine yap. Yapabilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Vodsel yere doğru eğildi, bir elinin kenarıyla vahşi kafes arkadaşının ayak izlerini sildi. Toprağı düzeltip etrafa saçılmış saman parçalarını toplarken üzerinde hâlâ hadım edilişinden kalma kurumuş kan lekeleri olan içi boş testisleri bir ileri bir geri sallanıyordu. Sonra eline bir tomar saman çöpü aldı, bükerek katlayıp çubuk haline getirdi ve toprağın üzerine çizmeye başladı.

"Şuna bak!" diye seslendi Amlis.

Isserley gördüklerinden rahatsız bir halde, vodselin büyük bir dikkatle tel örgünün diğer tarafındakilere doğru yönde gözükınesi için her harfi tersten çizme zahmetine bile katlanarak sekiz harfli bir sözcük yazışını seyretti.

"Kimse bana onların da bir dili olduğundan söz etmemişti," diye hayretini gösterdi Amlis; öyle etkilenmişti ki anlaşılan kızamamıştı bile. "Babam onları hep ayaklı bitki diye tarif ederdi."

"Sanırım dili nasıl tanımladığına bakar," dedi Isserley ilgisizce. Vodsel, gözleri nemden parıldarken başını itaatle öne eğmiş, eserinin arkasında çöküp kalmıştı.

"Peki ama yazdığı şey *ne anlama geliyor*?" diye ısrarla sordu Amlis.

Isserley yerdeki mesajı düşündü, vodsel M E R H A M E T yazmıştı.

Bu kelime okuduğu şeylerde çok nadiren karşısına çıkmıştı; televizyondaysa hiç rastlamamıştı. Bir an tercüme edebilmek için zihnini yokladı, sonra tamamen rastlantısal olarak sözcüğün kendi diline çevrilemeyeceğini fark etti, böyle bir kavram yoktu çünkü.

Isserley, sanki koku gittikçe katlanılmaz hale geliyormuş gibi ağzını bir eliyle kapatıp olduğu yerde kalakaldı. Yüzü ifadesizdi ama beyni son sürat çalışıyordu. Amlis'i nasıl yersiz bir yaygara koparmaktan vazgeçirebilirdi acaba?

Bu garip sözcüğü, sanki tavuk gıdaklaması ya da inek böğürmesini taklit etmesi istenmiş gibi ağzını çarpıtıp kaşlarını çatarak söylemeyi düşündü. Sonra eğer Amlis ne anlama geldiğini sorarsa da dürüstçe insanların dilinde bunun bir karşılığı olmadığını söyleyebilirdi. Konuşmak için ağzını açtı, ama son anda bunun çok aptalca bir hata olacağını fark etti. O sözcüğü söylemesi bile, onun kendi başına bir sözcük olarak değeri olduğunu kabul etmek olurdu; kuşkusuz Amlis, vodsellerin karalanmış birkaç sembolle, her ne kadar boğuk ve anlaşılmaz olsa da belli bir ses arasında bağlantı kurabilme yetenekleri yüzünden coşkuyla kendinden geçerdi. Tek bir hamlede hem konuşup hem de yazabildikleri için vodselleri onun gözünde yüceltmiş olurdu.

Ama onların da böyle bir saygınlıkları olduğu doğru değil mi, diye sordu kendi kendine.

Isserley bu düşünceyi derhal aklından çıkardı. Şu yaratıklara bir bak! Kaba gövdelerine, iğrenç kokularına, budala görünüşleri ve şişko ayak parmaklarının arasından sızan boklarına! O kadar

mı kötü kesilip biçilmiş ve fiziksel olarak bir hayvana bu kadar mı benzemişti de insanlığını kaybediyor ve *kendini hayvanlarla* özdeşleştiriyordu? Eğer dikkatli olmasa kendini onların arasında yaşıyor bulur, her şeyi oluruna bırakır, televizyondaki ucubeler gibi gıdaklayıp böğürüyor olurdu.

Bütün bunlar aklından birkaç saniye içinde geçti. Bir ya da iki saniye daha düşünüp Amlis'e vereceği cevabı buldu.

"'Ne anlama geliyor' derken *ne demek* istiyorsun?" diye terslendi. "Vodseller için bir anlamı olan birkaç çizgi işte. Ne anlamı olduğunu söyleyemem bile."

Yaptığı inkarın inandırıcı olması için hemen Amlis'in gözlerinin içine baktı.

"Aslında ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum." dedi Amlis sessizce.

"Evet, eminim cehalet gibi önemsiz bir şeyin seni durdurmasına izin vermezsin." diye alay etti Isserley; bu arada Amlis'in göz kapaklarının kenarında birkaç beyaz tüy olduğunun ilk defa farkına vardı.

"Sana anlatmaya çalıştığım tek şey," diye üsteledi Amlis sinirli bir şekilde, "birkaç dakika önce yediğin etin burada bizimle iletişim kurmaya çalışan etle aynı şey olduğu."

Isserley içini çekip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yerin dibindeki bu delikte floresan ışık ve otuz hayvan tarafından büyük bir çabayla solunmuş hava midesini bulandırmıştı.

"Bu benim için *hiçbir şey ifade etmiyor*, Amlis," dedi; ona düşüncesizce adıyla hitap ettiği için kızarmıştı. "Artık gidebilir miyiz?"

Amlis kaşlarını çatıp yere, topraktaki çizgilere baktı.

"Bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilmediğine emin misin?" diye sordu, ona inanmadığı sesinden belliydi.

"Benden ne beklediğini bilmiyorum," diye birdenbire haykırdı, ağlamak üzereydi. "Ben insanım, vodsel değil."

Amlis, Isserley'in o korkunç şekil bozukluğunu yeni fark ediyormuş gibi onu baştan aşağıya süzdü. Siyah tüyleri nemli havada

ışıldarken, bütün güzelliğiyle orada durup Isserley'e baktı; sonra vodsellere, sonra da toprağın üzerindeki işaretlere.

"Özür dilerim," dedi sonunda ve asansöre doğru döndü.

Saatler sonra Isserley yolda arabasını sürüyor, açık penceresinden içeri giren havayı ağız dolusu içine çekiyor ve Amlis Vess'le karşılaşmasının değerlendirmesini yapıyordu.

İşin üstesinden iyi geldiğini düşündü. Utanacak hiçbir şey yapmamıştı. Amlis çizgiyi aşmış, sonra da özür dilemişti.

Gerçek şuydu ki, vodseller hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar onları tamamen yanlış anlamaya yatkın oluyorlardı. Her zaman için onlara insansı özellikler yakıştırma eğilimi vardı. Bir vodsel insan davranışına benzer bir şey yapabilir, acı duyan bir insan gibi ses çıkarabilir, yalvaran bir insan gibi hareket edebilirdi ve bunu gören cahil birisi sebepsiz yere hemen bir sonuca varırdı.

Nihayetinde vodseller insanı insan yapan şeylerin hiçbirini yapamazlardı. Siyuvil edemezler, mesniştil yapamazlardı, slan kavramları hiç yoktu. Evrim süreçleri boyunca vahşi doğalarında hunşur kullanmayı hiçbir zaman öğrenmemişlerdi, toplumları öyle ilkeldi ki hississin diye bir şey yoktu; ayrıca bu yaratıklar ne çaile, ne de çailsine ihtiyaç duyuyor gibi görünüyorlardı.

Hem o küçük donuk gözlerine bakınca nedenini anlayabiliyordunuz.

Eğer dikkatle bakarsanız tabii.

İşte bu yüzden Amlis Vess'in, vodsellerin bir dili olduğunu bilmemesi daha iyi olurdu.

O zaman, onun duyabileceği bir yerde bu dili asla konuşmamaya dikkat etmeliydi. Bu yalnızca onu kışkırtır, başka da bir işe yaramazdı. Böyle bir durumda az bilmek, hiçbir şey bilmemekten daha tehlikeliydi.

Vodsellerin çiftlik binasına getirilirken her seferinde baygın olmaları iyi bir şeydi. Sonra onlar tekrar ayaklanana kadar işleri gö-

rülmüş oluyordu, böylece daha fazla gürültü yapamıyorlardı. Bu, bütün problemleri kökünden hallediyordu.

Eğer Amlis nakliye gemisi gitmeye hazır olana kadar beladan uzak tutulabilirse, hiçbir şey... başka hiçbir şey öğrenemezdi.

Sonra gemiye binince, eve dönüş yolunda fazlasıyla gelişmiş bilincinin ve duygusallığının tadını canının istediği gibi çıkartabilirdi. Eğer vodsellere ölüm sonrası özgürlük bahşetmek için yaratıklardan geriye kalanları gemiden aşağı atmak isterse bunu aynen yapabilir, bu da Isserley'in değil başkasının problemi olurdu.

Isserley'in sorunuysa daha temeldi ve içinde canının istediği şeyi yapmak yoktu: zor bir işi vardı ve bunu ondan başka kimse yapamazdı.

Alness'te, Dalmore Çiftliği'nin önünden geçerken ilerde bir otostopçu gördü. Adam, yokuşun tepe noktasında işaret feneri gibi görünüyordu. Penceresini kapatıp arabanın kaloriferini açtı. Çalışma vakti gelmişti.

Yüz metreden, hatta daha uzaktan bile adamın dev bir tarım makinesi gibi sağlam, herhangi tekerlekli bir aracı ağırlığıyla zorlayacak yapıda bir yaratık olduğunu görebiliyordu. İri cüssesi, sarı reflektörlü iş tulumunun içinde daha da belirgin hale gelmişti. Oraya yerleştirilmiş deneysel bir trafik işareti bile olabilirdi.

Isserley ona yaklaştıkça sarı tulumunun ne kadar eski ve yıpranmış, renginin sanki çürüyen muz kabuğu gibi olduğunu fark etti. Bu kadar pis ve külüstür bir iş tulumu kesinlikle bir şirket çalışanına ait olamazdı; bu adam kendi kendisinin patronu olmalıydı, belki de işsizdi.

Bu iyi bir şeydi. Çalışmayan vodsellerin işe yaraması her zaman kuvvetli bir olasılıktı. Isserley onların hep iş sahibi vodseller kadar formda gözükmelerine rağmen genelde toplumlarından dışlanmış, yalnız ve hassas olduklarını fark etmişti. Bir kere toplumdan sürüldüler mi hayatlarının geri kalanını sürünün dışında surat

asarak ve arkadaşlık yapmaya can attıkları ama acımasızca cezalandırılma korkusundan asla yanlarına yaklaşamadıkları üst sınıf erkekler ve çekici kadınlarla bir an için göz göze gelmeye çabalayarak geçiriyor gibiydiler. Bir bakıma vodsel topluluğunun kendisi beğendiklerini aradan seçip ayırarak üyelerini belirliyor gibiydi.

Isserley otostopçuya yaklaşıp her zamanki gibi acele etmeden önünden geçti. Adam da umursamazlıkla bakarak önünden geçerken Isserley'in kendisini küçümsediğini fark etti; çürüyen muz renklerinin, çoğu arabanın kahverengi döşemesine uygun olmadığı için reddedileceğini gayet iyi biliyordu. Ama Isserley'in geldiği yerde daha çok şoför var, diye aklından geçirdi adam, o yüzden siktirsin gitsindi.

Isserley önünden geçerken adamı şöyle bir ölçüp biçti. Şüphesiz üzerinde bolca et vardı, hatta belki gereğinden de fazla. Yağ kötü bir şeydi; yalnızca çöpe atılacak değersiz bir dolgu malzemesi değildi, aynı zamanda vücudun ta içine kadar işlerdi; bir zamanlar böyle anlatmıştı işlem biriminin başındaki Unser. Yağ, tahta kurdu gibi iyi etleri mahvederdi.

Yine de bu otostopçu baştan aşağı kas da olabilirdi. Isserley yolun kenarına çekti, doğru zamanı bekledi ve dikkatlice U dönüşü yaptı.

Diğer bir özelliği de adamın tamamen kel olmasıydı, kafasında tek bir saç bile yoktu; bu herhalde önemsizdi, çünkü onu alırsa zaten sonunda saçsız kalacaktı. Peki ama vodselleri zamanından önce saçsız bırakan şey neydi? Etin kalitesini etkileyecek bir bozukluk, bir tür hastalık olmadığını umdu. Bir seferinde televizyonda duyduğu yüzü görünmeyen bir ses, kanser kurbanlarının kelleştiğini söylemişti. Bu sarı tulumlu otostopçu –işte yine oradaydı!– ona pek de kanser hastasıymış gibi gelmemişti; bir hastaneyi çıplak elleriyle yıkabilecek gibi görünüyordu. Peki ya yakın zaman önce arabasına aldığı akciğer kanseri olan vodsele ne demeliydi? Hatırlayabildiği kadarıyla adamın epey saçı vardı.

Kel kafalının önünden bir kez daha geçip, herkesi tatmin edecek kadar çok eti olduğundan emin oldu. Sonra hemen bir U dönüşü daha yaptı.

Daha önce hiç tamamen kel bir otostopçu almamış olması gerçekten de garipti. İstatistiksel olarak almış olmalıydı. Parlayan saçsız kafasıyla birlikte çelik gibi fiziği ve tuhaf giysisi onu almak için yavaşlarken hissettiği endişenin sebebi olabilirdi.

"Gideceğin yere götüreyim mi?" diye gereksiz yere seslendi, o kapıyı açarken adam ağır ağır arabaya yaklaştı.

"Sağol," dedi, yavaşça içeri girerken. Eğilince üzerindeki tulum komik bir şekilde gıcırdadı; Isserley adama daha çok yer açmak için koltuk kilidini kaldırdı.

Adam gördüğü nezaketten mahcup olmuş gibiydi, yerine oturunca el yordamıyla emniyet kemerini ararken doğruca ön camdan dışarı baktı; çevresini dolanması için kemeri sanki metrelerce çekmesi gerekmişti.

"Tamamdır," dedi kemerin tokası yerine oturur oturmaz.

Yanındaki adamın suratı, kirli sarı bir kütlenin üzerine yerleştirilmiş pembe bir kavun gibi kızarırken Isserley de arabayı sürdü.

Tam bir dakika sonra otostopçu sonunda yavaşça başını ona doğru çevirdi. Onu baştan aşağıya süzdü. Sonra tekrar ön cama doğru döndü.

Bugün şanslı günümdeyim, diye düşündü adam.

"Bugün şanslı günümdeyim," dedi.

"Umarım öylesindir," dedi Isserley sıcakkanlı bir tonda, ama sebebi bilinmez bir şekilde tüyleri diken diken olmuştu. "Nereye gidiyorsun?"

Soru havada asılı kalıp yenmemiş bir yemek gibi soğudu, sonunda da dondu kaldı. Adam dışarı bakmaya devam etti.

Isserley soruyu tekrar etmeyi düşündü, ama nedense bunu yapmaya çekindi. Aslında tamamen çekingen hissediyordu. Far-

kında olmadan hafifçe öne eğilmişti, dirsekleri aşağıya sarkıyor, göğüslerini kapatıyordu.

"Memelerin çok hoş," dedi adam.

"Teşekkürler," dedi Isserley. Arabanın içindeki havada bır anda hırçın moleküller titreşmeye başladı.

"Bir gecede büyümediler böyle, değil mi?" diye kıs kıs güldü adam.

"Hayır," diye onayladı Isserley.

Normalde karnında olan gerçek meme uçları, şımdıki şişkin ve yapay olanları göğsüne yerleştirdiklerinden farklı bır amelıyatla kesilip alınmıştı. Cerrahlar Esswis'in gönderdiği bır dergıdeki resimleri rehber olarak kullanmışlardı.

"Uzun zamandır gördüklerimin en büyüğü," diye ekledi otostopçu, besbelli böylesine zengin bir konudaki sohbeti kestirip atmaya gönlü yoktu.

"Hmm," dedi Isserley, yol tabelasına dikkat edip çabucak bır hesap yaptı. Günün birinde Esswis'in o çayırlar ve çitlerden ibaret arazisinin çok daha uzağına yaptığı yolculuklarda bile asla gönderdiği dergideki gibi göğüsleri olan dişi bir vodsel görmediğini ona söylemeliydi.

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye sordu Isserley, konuyu değiştirmek için.

"Yeterince uzun zamandır," diye homurdandı adam.

"Ne tarafa gidiyordun?" Bu sefer sorunun adamın beynine ulaşmış olmasını umdu.

"Oraya vardığımda karar vereceğim," dedi.

"Ne yazık ki yalnızca Evanton'a kadar gidiyorum," dedi Isserley. "Ama senin için en azından hava değişikliği olmuş olur."

"Evet," diye burnunu çekti adam. "Sorun değil."

Havadaki moleküller yine görünmeden, sessizce çarpıştılar.

"Öyleyse bugün seni yola düşüren nedir?" diye sordu neşeyle.

"Yapılacak işler, o kadar.'

"İşine burnumu sokmak değildi niyetim," diye devam etti. "Sadece insanları tanımak istiyorum, hepsi bu."

"Önemli değil. Fazla konuşkan biri değilimdir." Adam bunu sanki zenginlik ya da güzellik gibi ona doğuştan bahşedilmiş bir özellikmişçesine söyledi. Isserley istemeden Amlis'i düşündü.

"Kolay bir kızsın, değil mi?" diye sordu otostopçu.

"E–efendim?" dedi Isserley, adamın kullandığı ifade tanıdık gelmemişti.

"Seks," diye açıkladı doğrudan, büyük kavun kafası yine kızararak. "Hep aklında. Bir kilometre öteden tanırım. Çok seviyorsun, değil mi?"

Isserley koltuğunda rahatsızca kımıldandı ve arka aynayı kontrol etti.

"Aslında bunu düşünemeyecek kadar çok çalışıyorum," dedi, ses tonunu normal tutmaya çalışarak.

"Saçmalama," diye cevabı yapıştırdı adam ruhsuz bir şekilde. "Şu anda bile onu düşünüyorsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse... işteki problemleri düşünüyorum," dedi. Adamın ona ne iş yaptığını sormasını umdu. Sivil polis olduğunu söylemeye karar vermişti.

"Senin gibi bir kızın düşünmesine gerek yoktur," dedi küçümseyerek.

Evanton'a yaklaşık sekiz dakikalık yol vardı. Baştan Ballachraggan'a gittiğini söylemeliydi, orası çok daha yakındı, ama o zaman da otostopçu bu kadar kısa bir yolculuk için arabasına almasına sinirlenebilirdi.

"Eminim birçok herif onları ellemiştir, değil mi?" diye ortaya attı birdenbire, Isserley'in beceriksizce bitmesine sebep olduğu sohbeti yeniden ateşlemek istercesine.

"Çok fazla değil," dedi Isserley. Gerçekte bu sayı tam olarak sıfırdı.

"İnanmıyorum," dedi adam, gözleri yarı kapalı, başını koltuğa yaslayarak.

"Ama... öyle," diye iç çekti Isserley üzüntüyle. Dijital saate göre yalnızca on beş saniye geçmişti.

Yine de sonunda evren onun dualarını duymuş gibiydi. Otostopçunun gözleri kısıldı, sonra uyuyor gibi tamamen kapandı. Başı biraz tulumunun yukarı kalkmış kirli yakasının içine gömüldü. Dakikalar geçti, motorun hırıltısı ve akıp giden gri yol kaybettikleri gerçekliği yavaş yavaş geri istedi. Kel kafalı tekrar konuştuğunda Evanton yalnızca birkaç kilometre ötedeydi.

"Benim sinirimi bozan ne biliyor musun?" diye sordu, artık biraz daha hareketlenmişti.

"Hayır, nedir sinirini bozan?" Isserley havadaki gerilimin azaldığını, moleküllerin daha sakin hareket ettiğini hissetmiş, biraz rahatlayıp gevşemişti.

"Şu süper modeller," dedi adam.

Isserley önce son model arabaları düşündü; sonra adamın, sabah erken saatlerde televizyonda gördüğü çizgi kahramanları kastettiğini düşündü: dirseklerine kadar eldiven ve kalçalarına kadar çizme giyip uzayda uçan çizgi dişiler. Ağzını konuşmak için açınca tam zamanında bu terimin gerçek anlamını hatırladı: bu sıradışı yaratıklardan bir tanesini bir keresinde haberlerde görmüştü.

"Hoşuna mı gidiyorlar?" diye tahminde bulundu.

"Nefret ediyorum."

"Senden de benden de daha fazla kazanıyorlar, değil mi?" diye düşüncesini söyledi Isserley, adamın hayatı hakkında bilgi edinmek için nereden başlaması gerektiğini bulmaya çalışarak.

"Tek yaptıkları sağda solda sürtmek," dedi adam.

"Hayat bazen adaletsiz olabiliyor."

Adam sanki güç bela içini dökmeye hazırlanıyormuş gibi kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü.

"Şu süper model midir nedir, onların bazıları," diye ileri sürdü adam, "hani mesela Kate Moss ve şu siyah olan... beni hayrete düşürüyorlar."

Bunu, sanki sokağın ortasında normalde satın almasına imkan olmayan çok pahalı bir şey bulmuş da şimdi herkese gösterip hava atmaya niyetlenir gibi söylemişti.

"Seni hayrete düşüren nedir?" diye sordu Isserley, hiçbir şey anlamamıştı.

"Memeleri nerede, ben bunu bilmek istiyorum!" diye bağırdı, koca ellerinden birini yuvarlak yapıp göğsünün üzerine koymuştu. "Süper modeller, ama memeleri yok! Bu nasıl iş?"

"Böyle şeylere kim karar veriyor bilmiyorum," diye itiraf etti Isserley keyifsizce, arabanın içindeki hava bir kez daha titreşmeye başlamıştı.

"Eminim ki ibneler," diye homurdandı adam. "Memeler *onların* umurlarında bile olmaz. Bence sebebi bu kesinlikle."

"Olabilir," dedi Isserley zar zor duyulabilen alçak bir sesle. Bitkin düşmüştü. Evanton artık çok yakındaydı ve adamı arabadan indirip ondan kurtulmak için bütün gücünü toplaması gerekiyordu.

"Senden manyak güzel bir model olurdu," dedi adam, onu bir kez daha baştan aşağı süzerek. "Tam üçüncü sayfaya göre."

Isserley içini çekti, yüzünü buruşturdu ve gülümsemeye çalıştı.

"Belki de göğüslerimin daha küçük olması gerekirdi, ne dersin?" önerisinde bulundu. "Şu senin süper model midir nedir, onlar gibi." Adamın kaba tabirini garip bir şekilde taklit etmesi kulağa yanlış ve acınacak derecede sırnaşık gelmiş, ona kontrolü kaybettirmişti. Tanrım, adam kim bilir ne düşünüyordu!

"Süper modelleri siktir et!" dedi, neredeyse sert bir tonda endişelerini gidermeye çalışır gibi. "*Senin vücudun* çok daha güzel. Hiç doğal değiller, şu kadınları kastediyorum. Hormon alıyorlar herhalde. Rus atletler gibi. Memeleri küçülüp sesleri kalınlaşıyor, bir de bıyıkları çıkıyor. Bu sersem dünyada oluyor hep bu şeyler. Sınır diye bir şey yok. Kimse dizginleri ele almıyor. Bu beni hayret içinde bırakıyor."

"Dünya garip bir yer," diye hak verdi Isserley. "Neredeyse geldik."

"Nereye?" diye sordu kuşkuyla.

"Evanton," diye hatırlattı Isserley. "Oraya kadar gidiyorum."

"Hayır, hiç sanmam," diye cevapladı adam, donuk, neredeyse içekapanık bir ses tonuyla. "Eminim biraz daha uzağa gidebilirsin."

Isserley'in kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

"Hayır, Evanton'a kadar gidiyorum."

Otostopçu elini tulumunun içine sokup büyük gri renkli bir maket bıçağı çıkardı, üçgen parlak bıçağı çoktan kılıfından çıkmıştı bile.

"Sen arabayı sürmeye devam et," dedi sakince.

Isserley direksiyonu sıkıca kavradı ve nefesini kontrol altında tutmaya çabaladı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Sonunda bu adamı güldürebilmişti.

"Bir sonraki yoldan önce sola dön," dedi adam.

"Eğer burada durur... ve seni burada indirirsem," dedi hızla nefes alarak, "ikimiz için de... daha iyi olur." Sol işaret parmağı ikpatua kolunun üzerinde titriyordu.

Adam onu duymamış gibiydi. Pencereleri çimentoyla sıvanmış eski bir kilise sol tarafta belli belirsiz görünüyordu, yan tarafında çalılıkların içine doğru uzanan çakıl taşlı bir patika vardı.

"Biraz ilerde işte," diye alçak sesle Isserley'i uyardı.

Isserley dikiz aynasına baktı. En yakındaki araba belki yüz metre gerideydi. Eğer biraz daha gaza basabilir, sonra da normalden daha kısa sürede yavaşlayabilirse arkadaki araba yetişmeden camlarını karartıp yolun kenarındaki bir girintiye sağ salim park etmiş olabilirdi.

İkpatua kolunu kaldırdı.

"Sana buradan *sola* dön dedim!" diye bağırdı otostopçu. "*Sola*!"

Suyun içinden yükselen gaz baloncuğu gibi tırmanan panikle vitesleri karıştırıp arabayı insanın midesini kaldıran bir sesle ba-

ğırttı. Aynı anda yolcu koltuğuna göz attı. Şimdi fark ediyordu ki kel kafalının pantolonu inek derisi kadar kalın ve muşambaya benzeyen fazladan sarı bir tabakayla kaplıydı. İkpatua iğneleri işe yaramamıştı.

Birden karnının yan tarafına saplanan bir acı hissetti. Bıçağın ucu gömleğinin ince kumaşının üzerinden etine bastırıyordu.

"Peki! Peki!" dedi endişeyle, sinyal verip adamın istediği yola saparak. Çakıl taşları tekerleklerin altında çatırdayıp gürültüyle arabanın altına vurdular. Ani dönüşten sonra Isserley direksiyonu sertçe geri kırdı; aldığı her nefeste yan tarafındaki bıçağın acısını hissediyordu.

"Tamam, tamam!" diye bağırdı.

Adam bıçağı çekip direksiyonu sabit tutmak için diğer elini uzattı. Sanki ona araba kullanmayı öğretiyormuş gibi sıkı, ama sakince kavramıştı direksiyonu. Eli Isserley'in elinin iki katı büyüklükteydi.

"Lütfen bunu bir düşün," dedi Isserley soluk soluğa.

Adam cevap vermedi, ama elini direksiyondan çekti; belli ki artık Isserley'in arabayı kullanışından memnundu. Araba bakımsız ufak çalılar ve çürümüş saman balyası kalıntıları arasında yavaş yavaş ilerliyordu. İleride bir grup uyduruk çiftlik barakasının dağılmış beton ve yamulmuş çelik iskeleti vardı. A9 otoyolu dikiz aynasından yok olmuş, yalnızca uzak bir nehir gibi belli belirsiz görünüyordu.

"Şu lastik yığınının olduğu yerden sağa dön," diye talimat verdi otostopçu. "Sonra arabayı durdur."

Isserley ona söyleneni yaptı. Üç metre yüksekliğinde ve on metre uzunluğunda kalın bir duvarın arkasında durmuşlardı. Binanın geri kalanı gitmiş, ama duvar kalmıştı.

"Tamam," dedi otostopçu.

Isserley nefes alıp verişini kontrol altına almıştı artık. Şimdi bütün dikkatini toplamaya çalışıyordu. Onu sadece zekası kurta-

rabilirdi, çünkü koşarak kaçamazdı. Bir zamanlar bir kuzu kadar çevikti. Ama artık koşamıyordu.

"Önemli mevkilerde tanıdıklarım var," diye yalvardı.

Adam yine güldü, sesi öksürür gibi kuru ve kısa çıkmıştı.

"Arabadan in," dedi.

İkisi de kapıyı açıp taşlık zemine çıktılar. Adam arabanın etrafından dolaşıp Isserley'in yanına geldi ve şoför kapısını kapadı. Onu arabanın üzerine doğru sertçe ittirdi. Bir elinde maket bıçağı vardı, diğer eliyle de pamuklu siyah bluzunu kavradı ve göğüslerinin üzerine çekti. Adam o kadar kuvvetliydi ki Isserley'in koltuk altına sıkışan gömleğini tutup çekerken onu neredeyse havaya kaldıracaktı. Isserley aceleyle kollarını kaldırdı ve gömleğini çıkartmasına izin verdi.

"Beraber çok zevkli bir... bir tecrübe yaşayabiliriz," diye teklif etti Isserley, hafiften titreyen elleriyle göğüslerini kapayarak, "eğer izin verirsen."

Kırmızı ve ifadesiz yüzüyle ondan bir kol boyu uzakta durdu adam. Sonra öne eğilip bir eliyle bıçağı tutmaya devam ederken diğer eliyle göğüslerini okşamaya başladı, her bir göğsünü sırayla, uçlarını baş ve işaret parmakları arasında hamur yoğurur gibi sıkıştırıyordu.

"Hoşuna gidiyor mu, hı?" dedi.

"Hı hı," diye cevapladı Isserley. Göğüslerinde hiç his yoktu tabii ki, ama arabanın eğimli yüzeyine yaslanmak sırtını ağrıtıyordu. Acı ve korkuyla içini titreten soğuk ter omuzlarına iğne gibi batıyordu.

Adam Isserley'in göğüslerini ona sonsuza dek gibi gelen bir süre boyunca mıncıkladı. Nefes alıp verirlerken çıkan duman buz gibi havada birbirine karıştı. Tepelerinde, donuk bir güneş ortaya çıktı ve adamın yumurta gibi kafasından yansıdı. Arabanın motoru soğuk havayla ısısını kaybedip tıkırdamaya başladı.

Sonunda adam göğüslerini bırakıp bir adım geri attı.

"Dizlerinin üstüne çök," dedi. Isserley aceleyle boyun eğerken adam boş elini tulumunun ortasındaki aralıktan içeri sokup çıtçıtlarını açınca, kirli siyah ve sarı katmanın altında şaşırtıcı derecede beyaz bir fanila ortaya çıktı. Tulumunu kasığına kadar çözüp boylu boyunca açtı. Cinsel organını, kıllı testisleriyle birlikte her şeyini ortaya çıkardı. Öne doğru adım attı, penisi Isserley'in gözünün önünde sallanıyordu.

Maket bıçağını Isserley'in boynunun arkasına tutup, sivri ucunu saçlarının arasından etine dayadı.

"Dişlemek yok, anladın mı?" dedi.

Penisi bir insanınkinden daha uzun, şişman ve açık renkliydi; morumsu asimetrik bir başı vardı. Ucunda ölü bir kedinin yarım yamalak kapanmış gözü gibi küçük bir delik vardı.

"Anladım," dedi Isserley.

Adamın sidik tadındaki etini bir dakika ağzında tuttuktan sonra boynundaki bıçak, yerini sert ve küt parmaklara bıraktı.

"Bu kadar yeter," diye inledi adam, Isserley'i saçından tutup çekerek.

Geriye adım atınca penisi de ağzından kayıp çıktı. Hiçbir şey söylemeden onu dirseğinden tuttu ve yukarı doğru çekti. Isserley, kaslarını gevşetip normal vodsel şekline sokmaya vakit bulamadan kolları birçok eklem yerinden kıvrılıp insanlarınki gibi zikzak şeklini aldı. Otostopçu bunu fark etmemiş gibiydi ama Isserley'i şimdiye kadar olanlardan da çok dehşete düşürmüştü.

Ayağa kalkınca otostopçu onu iteleyerek arabanın ön tarafına kadar sürükledi.

"Arkanı dön," dedi adam.

Isserley söyleneni yaptı ve adam hemen onun yeşil kadifemsi pantolonunu kavrayıp tek bir hareketle dizlerine kadar indirdi.

"Bu da ne?" diye gürledi arkasından. "Trafik kazası filan mı geçirdin?"

"Evet," diye fısıldadı Isserley. "Üzgünüm."

Bir an için adamın hevesinin kırıldığını düşündü, ama sonra sırtında adamın onu kaportanın üzerine iten elini hissetti.

Umutsuzca adamı durdurabilecek doğru kelimeyi aradı. Bildiği bir kelimeydi, ama daha önce yalnızca yazılı olarak görmüştü; aslında daha bu sabah vodsellerden biri yazmıştı. Daha önce nasıl söylendiğini hiç duymamıştı.

"*Meeramet*," diye yalvardı.

Adamın iki eli de sırtının alt kısmındaydı, bıçağın kabzası omurgasına bastırıyordu.

Penisi, kalçalarının arasını dürtüp ittiriyor, içeri girmeye çalışıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, birden ilham gelmişti. "İzin ver göstereyim. Senin için daha iyi olur. İnan bana."

Arabanın kaportasına dümdüz yaslanarak göğüsleri ve çenesini pürüzsüz metale bastırdı ve ellerini kalçalarının üzerine koyup kaba etlerini araladı. Kuyruğu kesildiği için üreme organlarının çirkin yara dokusunun derinliklerinde bir yerde gömülü olduğunu biliyordu. Ama yara izleri, vodsellerin cinsel organlarındaki yarığa benziyor olabilirdi.

"Bir şey görmüyorum," diye homurdandı adam.

"Yaklaş," diye ısrar etti Isserley, başını acıyla çevirip adamın yumurta kafasının yakına gelmesini izlerken. "Orada işte. Bak."

Isserley aniden, arabanın kaportası üzerinde dengesini bulmuş olmasından da yararlanarak kollarını geri ve yukarı doğru savurdu. Kollarını iki kamçı gibi fırlattı, hedefini biliyordu. İki elinin iki parmağı, otostopçunun iki gözünün içine daldı; parmaklarını en dibine, adamın ılık ve yapış yapış kafatasının içine kadar soktu.

Soluk soluğa, parmaklarını hızla dışarı çekti ve ellerini arabanın kaportasına çarptı. Kel kafalı dizlerinin üzerine yığılırken Isserley doğrulmayı başarmıştı; adam öne doğru düşerken, heyecan içinde ve pantolonu bileklerine kadar inmiş halde yana sıçradı; adamın kafası tok bir sesle tampona çarpıp sekti.

"Öğk! Öğk! Öğk!" diye bağırdı Isserley iğrenerek, histeri kriziyle parmaklarını çıplak kalçalarına sildi. "Öğk! Öğk! Öğk!"

Pantolonunu yukarı çekip sendeleyerek yere atılmış gömleğine doğru ilerleyip yerden aldı.

"Öğk! Öğk! Öğk!" diye bağırdı ıslak ve çamur içindeki kıyafetini giymeye çalışırken. Gömleğin kollarını titreyen bileklerinden geçirirken omuzlarına ve dirseklerine toprak parçaları sürüündü.

Arabasına güçlükle girip motoru çalıştırdı. Motor öksürerek yeniden kendine geldi; Isserley gaza basarak kel kafalıdan uzaklaşmaya başladı, ama vites terslik çıkarınca araba durdu.

Tam motoru tekrar çalıştırıp gidecekken parmaklarını ön camı sildiği bezle bir daha temizlemeden edemedi. O anda bir tırnağının büyükçe bir parçasının olmadığını fark etti. Avuçlarıyla direksiyona şiddetle vurdu. Sonra arabadan çıkıp her ne olursa olsun bulunup incelenmemesi gereken şeyi geri almak için otostopçunun olduğu yere geri döndü.

Aradığı şeyi bulmak biraz zamanını aldı ve etraftaki bitkilerden alet icat edip kullanması gerekti.

İşi bitince arabasına geri döndü, ana yola doğru ilerleyip uzaklaştı.

Aralarından yola çıkmaya çalışırken diğer arabalar korna çaldılar.

Farları sonuna kadar açıktı.

Eğer huzur içindeki kafileye katılmak istiyorsa buna izin yoktu.

9

ISSERLEY doğrudan Tarbat Ness'e, orada bildiği bir mendireğe gitti. Burası kısa ve tehlikeli derecede dik bir yolun dibindeydi; yolun kenarında, üzerinde okyanus dalgalarına düşen araba resmi olan bir trafik tabelası vardı.

Isserley arabayı dikkatle kullanarak mendireğin ucuna yakın bir yerde düzgünce park etti, el frenini çekti; eğer çekmese sanki bir şeyler kaybolup gidebilirdi. Sonra direksiyona, kollarının üzerine yaslandı ve her ne hissedecekse hissetmek için kendini serbest bıraktı. Hiçbir şey hissetmedi.

Deniz ölü gibi durgun ve çelik gibi gri renkliydi. Isserley ön camdan, gözünü kırpmadan uzun bir süre denizi seyretti. Burada fokların oyun oynadığı biliniyordu, arkasındaki yolda bir yerlerdeki tabela öyle diyordu çünkü. Belki iki saat boyunca denize baktı, gözünden hiçbir şeyin kaçmayacağına emindi. Renkli cam gibi engin denizin rengi gittikçe koyulaştı. Altında saklanmış fok varsa bile hiçbiri yüzeye çıkmadı.

Zamanla deniz sessizce yükseldi, dalgalar mendireğin üzerini yalamaya başladı. Isserley, su oraya kadar yükselip arabasını yüz-

dürecek ve alıp denize sürükleyecek mi bilmiyordu. Eğer su onu aşağı doğru çekerse boğulacağını düşündü. Vakti zamanında çok iyi bir yüzücüydü, ama o zamanlar şimdi olduğundan farklı bir bedeni vardı.

Motoru çalıştırıp güvenli bir yere gitmek için kendini motive etmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Olabileceği başka bir yeri düşünmek imkansızdı onun için. Keyfi yerindeyken kararlarını vermek üzere gitmeyi düşündüğü yer burasıydı, şimdiyse hiç keyfi yoktu. Burada kalacaktı. Deniz onu ya alacak ya da kendi haline bırakacaktı. Aslında ne fark ederdi ki?

Mendirekte bekledikçe sanki daha yeni gelmiş, yalnızca birkaç dakikadır oradaymış gibi hissediyordu. Güneş, uzaktaki araba farlarının asla yakınlaşmayan aldatıcı parıltısı gibi gökyüzünde boylu boyunca ilerledi. Kuzey Denizi'nin suları yavaşça arabanın alt kısmına çarpıyordu. Isserley ön camdan dışarı bakmaya devam etti. Önemli bir şey onun karşısına çıkmaktan kaçınıyordu. O şey karşısına çıkana kadar orada bekleyecekti. Gerekirse sonsuza kadar beklerdi.

Gittikçe kararan gökyüzünde büyük bir bulut durmadan şekil değiştiriyordu. Rüzgar hissedilmese de ta yukarılarda bulutlara biçim veren, sonra bunu yeterli görmeyip başka bir şeye dönüştüren kuvvetli güçler olmalıydı. Bulut önce bir kıtanın gökte yüzen haritası olarak göründü, sonra sıkışıp gemi şekline büründü, sonra da genişleyip balina gibi bir şeye benzedi. En sonunda akşam olurken daha büyük, yayılmış, soyut ve anlamsız bir şeye dönüştü.

Karanlık çöktü; yine de Isserley'in ne yapacağına karar verecek kadar zamanı olmamıştı. Araba aşağıdan vuran dalgalarla hafifçe sarsıldı. Hazır olduğu zaman gidecekti.

Gece saniyeler içinde geçti, ama birkaç bin saniyeden fazla değildi kuşkusuz. Isserley uyumadı. Direksiyon başında oturup gecenin ilerlemesini seyretti. Bu karanlık saatlerde bir ara deniz onun gözünü korkutmayı bırakıp geri çekildi.

Güneş doğarken Isserley gözlerini kırpıştırdı. Gözlüklerini çıkardı, ama sorun arabanın buğulanan ön camındaydı. Sanki uyumuş gibi bedeni sıcaktan yanıyordu ve ter içindeydi. Uyumuş olamazdı. Bu imkansızdı. Bir an bile kontrolü elden bırakmamıştı.

Parıldayan buğuyu temizlemek için silecekleri çalıştırdı. Hiçbir şey olmadı. Motoru çalıştırdı. Makine hafifçe öksürdü ve titredi, sonra da durdu.

"Demek böyle olsun istiyorsun," dedi yüksek sesle. Sesi öfke doluydu.

Bu konuda bir şey yapması gerekecekti.

Yaklaşık bir saat sonra pencerelerdeki buğu kendiliğinden temizlenmişti. Isserley yan tarafının acıdığını fark etti. Parmak uçlarıyla acıyan yere dokundu; gömleği etine –büyük ihtimalle kanla– yapışmıştı. Gömleği canını acıtarak çekip kurtardı. Yaralanmadığını düşünmüştü.

Sınamak için kalçalarını oturduğu yerde döndürmeye ve yukarı kaldırmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Belinden aşağısı sanki tutmuyordu. Bu konuda bir şey yapması gerekecekti.

Arabanın yan camını biraz indirip aralıktan dışarı baktı. Deniz sahilden geri çekilip pelteleşmiş deniz yosunlarını, yarı çürümüş dökütüleri ve üzeri fiske fiske, halkın –vodsellerin– topladığı küçük yumuşakçalarla dolu sert kayalıkları açığa çıkarmıştı. Yani deniz salyangozlarını. Buydu doğru kelime. Deniz salyangozu.

Uzakta bir yerde iki karaltı Isserley'in olduğu mendireğe doğru sahil boyunca yürüyordu. Isserley geri döneceklerini umarak karaltıların giderek ona yaklaşmalarını seyretti. Düşünce gücü, tüm o hiddetli yoğunluğuna rağmen aradaki eşiği geçmeyi başaramadı. Karaltılar geri dönmedi.

Yaklaşık elli metre uzaklığa geldiklerinde, Isserley karaltıları dişi bir vodsel ve cinsiyeti belirsiz bir köpek olarak teşhis etti. Dişi vodsel ufak tefek ve narin yapılıydı, üzerinde koyun derisi palto ve yeşil bir etek vardı. Siyah çoraplı bacakları sopa gibi inceydi, ayak-

larında da yeşil lastik çizmeler vardı. Saçları uzun ve gürdü, rüzgarla yüzünün önünde uçuşuyordu. Kayalık boyunca yürürken erkek vodsellerinkinden çok farklı bir sesle köpeğe adıyla seslendi.

Köpek çıplak değildi; kırmızı ekose bir palto giyiyordu. Yalpalayarak yürüyor, kaygan kayalıklar üzerinde dengesini bulmaya çalışıyor ve sık sık dönüp dişi vodsele bakıyordu.

Sonunda ikisi, Isserley'e gözlüklerini takmayı düşündürtecek kadar yakına geldiklerinde durdular. Dişi vodsel el salladı. Sonra ayaklarının dibindeki köpekle beraber geri dönüp uzaklaştı.

Isserley rahatlayarak nefesini bıraktı. Bulutları ve denizi seyretmeye kaldığı yerden devam etti.

Sonunda araba güneşin altında kurumuş gibi görününce motoru tekrar çalıştırmayı denedi. Motor uysalca çalıştı. Isserley motoru kapattı. Hazır olduğu zaman gidecekti.

Başını yan tarafa çevirdi, ikpatua kolunu kaldırırken yolcu koltuğundaki küçük çıkıntılara baktı. İki gümüş renkli iğne döşemeyi delip içindeki sıvıyı hızla havaya doğru fışkırttı.

Isserley koltuğuna yaslandı, gözlerini kapadı ve bebek gibi ağlamaya başladı.

19

ISSERLEY otostopçuyu gördüğünde önce durmayıp kendine zaman kazandırmak için önünden geçerdi. Bu her zaman böyle olmuştu. Şimdi de böyle yapacaktı. İleride bir otostopçu vardı. Durmayıp önünden geçti.

Onun aradığı şey kaslı bir vücuttu. Çelimsiz tipler işine yaramazdı. Bu adam da çelimsizdi. Yani işine yaramazdı. Arabayı sürmeye devam etti.

Gün ağarıyordu. Üzerinde ilerlediği gri asfalt dışında onun için maddi dünya yoktu. Doğa dikkatini dağıtan bir şeydi. Dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

A9 otoyolu boş gözüküyordu, ama belli de olmazdı. Her an her şey olabilirdi. Bu yüzden gözlerini yoldan ayırmadı.

Üç saat sonra bir başka otostopçu gördü. Bu bir dişiydi. Isserley dişilerle ilgilenmiyordu.

Yolcu koltuğu tarafındaki tekerleğin üzerinde bir yerlerde bir tıkırtı başlamıştı. Bu tıkırtıyı daha önce de duymuştu. Kaybolur gibi yapmış, ama arabanın içinde bir yerlere gizlenip beklemişti. Isserley buna izin veremezdi. İşi bittiği zaman arabasını çiftliğe geri götürecek, tıkırtının yerini bulacak ve tamir edecekti.

İki buçuk saat sonra bir otostopçu daha gördü. Isserley kendine zaman kazandırmak için hemen durmayıp otostopçunun önünden geçip giderdi. Bu yüzden durmayıp adamın önünden geçip gitti.

Adam elinde, üzerinde PERTH LÜTFEN yazan büyük bir karton tutuyordu. Kel değildi. Tulum giymiyordu. Vücudunun üst kısmı daha büyüktü; V şeklinde bir gövdesi, uzun bacakları vardı. O bacakları ne kadar inceydi acaba? Rengi atmış kot pantolonu bacaklarının etrafında dalgalanıyordu; dışarıda hava çok rüzgarlı olmalıydı.

Geri dönüp onu tekrar ölçüp biçti. Kolları iyiydi. Omuzları mükemmeldi. Beli ince olsa da göğsü gayet etliydi.

U dönüşü yaptıktan sonra ona üçüncü kez yaklaştı. Kıvırcık ve asi kızıl saçları vardı, farklı renkte yünlerden örülmüş kalın bir kazak giyiyordu. Isserley'in karşılaştığı kalın kazak giyen bütün vodseller işsizdi ve toplumdan dışlanmış bir hayat sürüyorlardı. Toplum içindeki yerlerinin işareti olarak yetkililer bu giysileri giymeleri için onları zorluyor olmalı, diye düşündü Isserley.

Ona el işareti yapan vodsel de toplumdan dışlanmış biri olmalıydı. Bacakları da sorun çıkarmadan şişmanlardı zaten.

Arabayı yolun kenarına çekti, adam gülerek ona doğru koştu.

Isserley yolcu kapısını açtı, "Gideceğin yere götüreyim mi?" demeye niyet etti.

Birden bunu söylemek çok saçma geldi. Elbette adam gideceği yere götürmesini isterdi. Elinde PERTH LÜTFEN yazan koca bir karton vardı; onun için arabayı durdurmuştu. Hiçbir şey bundan daha bariz olamazdı. Sözcükler enerji kaybından başka bir şey değildi.

Sessizce adamın emniyet kemerini bağlamasını seyretti.

"Ben... Bunu yapmanız büyük incelik" dedi otostopçu, utangaç bir şekilde sırıttı; ellerini gür saçlarında gezdirip sonra hemen gözlerinin üzerinden aşağı indirdi. "Orada epey üşümeye başlamıştım."

Isserley karşılık olarak ciddiyetle başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Becerip beceremediğine emin olamadı. Yüzünün kasları dudaklarına normalden de az bağlı gibiydi.

Otostopçu gevezelik etmeye devam etti: "Karton tabelayı şuraya, ayağımın dibine koyacağım, olur mu? Vites koluna ulaşmanızı engellemiyor, değil mi?"

Isserley tekrar başını salladı ve gaza bastı. Bu suskunluğu onu içten içe tedirgin ediyordu; gücünü kaybetmiş gibiydi; boğazında bir sorun vardı. Henüz hiçbir şey olmamış ve ufukta herhangi bir sonuç görünmezken bile kalbi şimdiden küt küt atıyordu.

Normal hareket etmeye kararlı bir şekilde konuşmak için ağzını açtı, ama bu bir hataydı. Boğazından yükselen sesin bir vodsele hiçbir şey ifade etmeyeceğini hissedebiliyordu, o yüzden sözlerini kendine sakladı.

Otostopçu endişeyle çenesini sıvazladı. Adamın zayıf, kızıl bir sakalı vardı; o kadar seyrekti ki uzaktan belli olmuyordu. Adam tekrar gülümsedi ve kızardı.

Isserley hafifçe titreyerek derin bir nefes aldı, sinyal lambalarını yakıp gözü yolda arabayı sürmeye devam etti.

Hazır olduğu zaman konuşacaktı.

Otostopçu karton tabelasıyla oynayıp durdu, öne eğildikçe Isserley'le göz göze gelmeye çalıştı, onunsa buna hiç niyeti yoktu. Adam ne yapacağını şaşırıp arkasına yaslandı; sırayla her bir soğuk elini diğerinin içine aldı, sonra yün kazağının kollarından içeri soktu.

Otostopçu, onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğini düşündü ve eğer onunla konuşmak istemiyorsa arabasına almak için niye zahmete katlandığını merak etti. Bir sebebi olmalıydı. Önemli olan sebebinin ne olduğunu tahmin etmekti. Başını çevirmeden önceki yüz ifadesine bakılırsa tamamen bitkin düşmüştü; belki de direksiyon başında uyuyordu ve bir otostopçunun onu uyanık tutacağı-

na karar vermişti. O zaman havadan sudan konuşmasını bekliyor demekti.

Bu endişe verici bir düşünceydi çünkü o havadan sudan konuşacak bir adam değildi. Birebir yapılan, uzun ve felsefi konuşmalar ona daha uygundu, ikisinin de kafası biraz dumanlıyken Cathy'le gece geç saatlerde yaptıkları sohbetler gibi. Bu kadına rahatlaması için biraz ot teklif edemeyecek olması ne yazıktı.

Onun yerine havayla ilgili yorum yapmayı aklından geçirdi. Sıradan bir şekilde değil, ama böyle havalarda ve gökyüzünün kardan yapılma bir... bir okyanus gibi olduğu zamanlarda nasıl hissettiğine dair şeyler. Bütün o katı haldeki suyun havada asılı durabilmesi insanın aklını başından alıyordu; koca bir ülkeyi tozdan beyaz buzla kaplayacak kadar çoktu ve hepsi ta yukarılarda, havada bulut kadar kolay süzülüyordu. Bu bir mucizeydi.

Dönüp ona tekrar baktı. Kadın arabayı robot gibi kullanıyordu, sırtı metal sopa kadar düzdü. Adamda, doğanın güzellikleri kadına hiçbir şey ifade etmiyor izlenimi uyanmıştı. Ortak hiçbir özellikleri yoktu.

"Merhaba, benim adım William," diyebilirdi. Belki bunu demek için geç kalmıştı. Ama bu sessizliği bir şekilde kırması gerekiyordu. Kadın Perth'e kadar gidiyor olabilirdi. Aralarında bir tek kelime bile konuşmadan iki yüz kilometre giderlerse, oraya varana kadar keçileri kaçırırdı.

Belki de "Merhaba, benim adım William," demek biraz kaba, "Merhaba, benim adım Arnold, bu gece garsonunuz benim," der gibi biraz Amerikanvari kaçardı. Daha sade bir şey daha iyi olurdu. Mesela, "Bu arada benim adım William." Sanki çoktan başladıkları hararetli bir sohbetin ortasında söylüyormuş gibi. Ama gerçekte öyle bir sohbetin ortasında değillerdi ne yazık ki.

Bu kadının *nesi vardı* yahu?

Bir dakika derinlemesine düşündü, kendi sorunlarını bir kenara koyup dikkatini onun üzerinde toplamaya çalıştı. Onun yerinde

Cathy olsa bu kadını nasıl görürdü diye düşündü; Cathy tam bir insan sarrafıydı.

Bütün içtenliğiyle kadınsı sezgilerini kullanmaya gayret ederek bu kadın için bir şeylerin çok, ama çok ters gittiği sonucuna vardı hemen. Başı bir tür beladaydı, dertliydi. Şok geçirmiş bile olabilirdi.

Belki de durumu biraz abartıyordu. Cathy'nin yazar arkadaşı Dave mesela, her zaman şoktaymış gibi görünürdü. Onu tanıdıklarının onca yıl boyunca *hep* öyle gözükmüştü. Ama bu kadın çok acayip bir elektrik yayıyordu. Dave'den de acayip. Ayrıca dış görünüşü da pek iyi durumda değildi.

Saçları karman çormandı; kafasına yer yer gresyağı gibi görünen bir şey bulaşmış, aralarından tutam tutam saç fırlamıştı. Bu kadın uzun bir süredir aynaya bakmamıştı, orası kesindi. Eleştirel olmak gerekirse, ekşimiş ter ve deniz suyu gibi de kötü kokuyordu.

Elbiselerinde kurumuş çamur vardı. Belki düşmüştü ya da kaza filan geçirmişti. Ona iyi olup olmadığını sormalı mıydı? Eğer elbiselerinin durumu hakkında yorum yapacak olursa alınabilirdi. Ona cinsel tacizde bulunmaya çalıştığını bile düşünebilirdi. Eğer erkekseniz yabancı kadınlara karşı samimi ve insancıl olmak, arkadaşça davranmak zordu. Kibar ve cana yakın davranabilirdiniz, ama bu hiç de aynı şey değildi; bu şekilde ancak iş bulma kurumundaki personelle konuşabilirdiniz. Hiç tanımadığınız bir kadına küpelerini sevdiğinizi ya da saçının güzel olduğunu söyleyemezdiniz; ya da elbiselerine çamurun nasıl bulaştığını soramazdınız.

Belki de bu fazlasıyla uygarlaşmaktan kaynaklanıyordu. İki hayvan ya da iki ilkel insan böyle bir şeyi asla dert etmezdi. Eğer birisine çamur bulaşmışsa diğeri onu yalamaya, eliyle temizlemeye ya da her ne gerekiyorsa onu yapmaya başlardı. Bunda cinsellikle ilgili bir şey yoktu.

Belki de iki yüzlü davranıyordu. Onun bir *kadın* olduğunu *fark etmişti elbette.* O bir dişiydi, kendisi de erkek. Bunlar ebedi gerçek-

lerdi. Hem doğruya doğru, kadının üzerinde havaya göre çok az giyecek vardı. Kar yağmaya başlamasının çok öncesinden beri halk arasında bu kadar dekolte giyen görmemişti.

Kadının göğüsleri büyüklüğüne oranla şüphe uyandıracak kadar sıkı ve yerçekimine karşı koyan cinstendi; belki de silikon taktırmıştı. Bu acınacak bir şeydi. Sağlığı tehdit eden tehlikeleri vardı; mesela sızıntı yapabilir, kansere sebep olabilirdi. Çok da gereksizdi. Her kadın güzeldir zaten. Küçük göğüsler insanın eline tam oturur, ılık ve eksiksizdir. Postadan reklam için yollanmış son model iç çamaşırı kataloğu çıktığı ve Cathy'nin morali bozulduğu zaman ona da böyle söylerdi.

Belki de kadın yalnızca şeytanca tasarlanmış, şu göğüsleri dik tutan sutyenlerden giyiyordu. Bu tür şeylerde erkekler çok saf olabiliyorlardı. Kadının koltuk altından beline doğru yan tarafını inceledi, telden destekleri ya da sağlam bağcıkları ele verecek bir işaret aradı. Gömleğinin kumaşında, dikenli tele ya da sivri bir dal parçasına takılıp oluşmuş gibi görünen ufak bir delik haricinde hiçbir şey göremedi. Deliğin etrafında, kumaşın üzerinde kurumuş yapışkan bir madde vardı. Kan olabilir miydi? Sormayı çok istedi. Keşke doktor olsaydı, o zaman sormak için sebebi olurdu. Doktormuş gibi yapabilir miydi? O konuda epey bir şey biliyordu; Cathy'nin hamilelikleri ve motosiklet kazası, babasının geçirdiği felç ve Suzie'nin bağımlılıkları sayesinde.

"Affedersiniz ama, ben doktorum," diyebilirdi, "ve fark ettim ki..." Ama yalan söylemeyi doğru bulmuyordu. Ne kadar karmaşık ağlar örüyoruz, önceden tasarlarken aldatmayı. Böyle demiş Shakespeare. Hem Shakespeare aptalın teki de değilmiş.

Kız, baktıkça daha da garip görünür olmuştu. Eğer çamurlu dizlerini saymazsanız kadife taklidi pantolonu yetmişlerin modasına gayet uygundu, ama bacakları kesinlikle gece kulübü fıstıklarınınkinden değildi. İnce kumaşın altında hafiften titriyorlardı; o kadar kısaydılar ki pedallara ancak yetişiyorlardı. Sanki bir beyin

felci hastasının bacakları gibiydiler. Koltuğun arkasına sıkıştırılmış katlanabilir bir tekerlekli sandalye görmeyi bekleyerek başını çevirip iki koltuğun arasındaki boşluktan arkaya doğru baktı. Yalnızca tam da kıza göre eski bir anorak vardı. Botları Doc Martens gibi ama daha iriydi, sanki Boris Karloff'un giyeceği türden takunyalara benziyordu.

Her şeyden garip olan da kızın derisiydi. Soluk renkli düzgün göğüsleri hariç görebildiği her yerinde cildinin tuhaf bir dokusu vardı: kısa süre önce kısırlaştırılmış bir kedinin derisi gibi ince tüyleri yeni yeni uzamaya başlıyordu sanki. Her tarafında yara izleri vardı: ellerinin kenarında, köprücük kemikleri boyunca ve de özellikle yüzünde. O sırada birbirine karışmış saçlarının arkasındaki yüzünü göremiyordu, ama daha önce iyice bir bakma fırsatı olmuştu. Çenesi boyunca, boynunda, burnunda ve gözlerinin altında yara izleri vardı. Bir de gözlükleri. Gözlerini bu kadar büyük göstermesi için olabilecek en kalın camları kullanıyor olmalıydı.

İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamaktan nefret ederdi. Önemli olan insanın içinde ne olduğuydu. Ama bir kadının dış görünüşü bu kadar sıradışı olunca bunun bütün hayatına şekil vermiş olması ihtimali çok yüksekti. Bu kadının hikayesi, her ne ise fark etmez, belki trajik, belki ilham vericiydi, ama kesinlikle olağanüstü olmalıydı.

Ona sormayı çok isterdi.

Bunu hiçbir zaman öğrenememek ne üzücü olurdu. Hayatının geri kalanını bunu merak ederek geçirirdi. Bunu biliyordu. Daha önce de başına gelmişti. Bir seferinde, sekiz yıl önce, kendi arabası varken arabasına bir otostopçu almış, adam yanında otururken ağlamaya başlamıştı. O sıralar William yirmi yaşında maço bir oğlandı, utandığı için ona sorununun ne olduğunu soramamıştı. Adam bir süre sonra ağlamayı bırakmış, gideceği yere vardıklarında onu getirdiği için teşekkür edip arabadan inmişti. O zamandan beri, belki haftada bir kez William kendini adamı düşünürken buluyordu.

"Iyi misiniz?" diye sorabilirdi ona elbette. Eğer onu atlatmak isterse, kız oracıkta ona haddini bildirebilirdi. Ya da ucu açık bir şekilde cevap verebilirdi.

William dudaklarını yalayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Kalbi daha hızlı atmaya, daha hızlı nefes almaya başladı. Kızın ona bakmıyor olması işleri daha da güçleştiriyordu. Filmlerde gördüğü adamlar gibi boğazını temizlemeyi düşündü, sonra bunun ne kadar bayağı bir düşünce olduğunu fark edip utandı. Göğüs kemiği titreşiyordu; belki de bunu yapan, davul gibi çarpan akciğerleriydi.

Bu çok gülünçtü. Derin derin nefes alışı artık dışardan duyulur hale gelmişti. Kız birden üzerine atlayacağını filan düşünebilirdi.

Derin bir nefes alıp ona bir şey sorma fikrinden vazgeçti, en azından durup dururken sormaktan. Belki daha sonra kendiliğinden bir sebep ortaya çıkardı.

Bir şekilde Cathy'den bahsedebilseydi keşke, bu onu rahatlatabilirdi. O zaman bir kadınla beraber yaşadığını, iki çocuğu olduğunu ve hiç kimseye tacizde bulunmayı veya tecavüz etmeyi aklından bile geçirmeyeceğini anlardı. Ama eğer sormazsa bu konuyu nasıl açabilirdi ki? Durup dururken, "Bu arada, belki merak ediyorsunuzdur, benim bir sevgilim var ve onu çok seviyorum," diyemezdi. Bu çok bayağı kaçardı. Hayır, bayağıdan da öte, tüyler ürpertici, hatta psikopatça olurdu.

Dünyayı bu hale getiren yalanlardı. Zamanın başlangıcından beri insanların söylediği, hâlâ da söylemeye devam ettikleri yalanlar. Bunun için herkesin ödediği bedel, güven duygusunun ölümüydü. Bu demek oluyordu ki iki insan, ne kadar masum olurlarsa olsunlar, asla birbirlerine iki hayvan gibi yaklaşamazdı. Medeniyet yüzünden işte!

William eve döndüğünde Cathy'le tartışabilmek için bütün bunları hatırlayacağını umut etti. Önemli bir noktaya parmak bastığını düşünüyordu.

Ama belki de onu arabasına alan bu kadın hakkında Cathy'e çok fazla şey anlatırsa yanlış anlardı. İtiraf etmeliydi ki eski kız ar-

kadaşı Melissa ve Katalonya'da yaptıkları yürüyüş turu hakkında konuşması çok da iyi olmamıştı, her ne kadar şimdiye kadar Cathy onu az çok affetmiş olsa da.

Tanrım, bu kız onunla neden konuşmuyordu?

Isserley umutsuzluk içinde yola bakıyordu. Hâlâ konuşamayacak haldeydi, otostopçu da belli ki buna isteksizdi. Her zamanki gibi bu iş ona kalmıştı. Her şey ona kalmıştı.

Büyük yeşil bir trafik tabelası Perth'e yüz seksen kilometre kaldığını söylüyordu. Adama ne kadar uzağa gideceğini söylemeliydi. Gerçi Isserley'in de ne kadar uzağa gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dikiz aynasına göz attı. Yol boştu, kar yüklü gökyüzünün gri ışığı altında rahatça görmek zordu. Yapabildiği tek şey arabayı kullanmaya devam etmekti, elleri direksiyon üzerinde neredeyse hiç kıpırdamıyordu, boğazında bir azap çığlığı düğümlenmişti.

Sohbet başlatabilse bile onu devam ettirmenin ne kadar çok çaba gerektirdiği düşüncesi içini daraltıyordu. Belli ki adam türünün tipik erkeğiydi: aptal, iletişimsiz ama işi kaytarmak için tilki kadar kurnaz. Onunla konuşacaktı, adam da karşılığında homurdanacak, en zeki sorularına tek kelimeyle cevap verecek, her fırsatta sessizliğe gömülecekti. O kendi oyununu oynayacak, adam da kendininkini, bıkıp usanmadan, belki de saatler boyunca.

Isserley birdenbire artık oyun oynamaya enerjisi olmadığını fark etti.

Önünde uzanan kasvetli yola gözlerini dikmişti; adam sanki gizli kabuğundan adım adım çıkarılacak paha biçilmez bir inciymiş gibi bıktırana kadar onu dürtüp ondan bilgi elde etmekle ve bütün bu saçma sapan işlerle kendini küçük düşürmüş gibi hissediyordu. Bu insanüstü bir sabır gerektiriyordu. Hem bütün bunlar ne içindi? Diğer vodsellerden farksız bir vodsel, dünyayı istila etmiş milyarlarcasından yalnızca bir tanesi. Birkaç paket et değerinde.

Her gün üst üste bu oyunu oynamak için neden bu kadar çok çaba sarf etmek zorundaydı? Hayatının geri kalanını böyle mi ge-

çirecekti? Durmadan bu performansı sergileyerek, kendini paralayıp (hem de çoğu zaman) eli boş dönerek ve en başından tekrar başlamak zorunda kalarak.

Buna dayanamazdı.

Dikiz aynasına baktı, sonra da kuşkuyla otostopçuya. Göz göze geldiler; adam kızardı ve zorlukla nefes alarak aptal aptal sırıttı. Adamın tamamen yabancı hali, yüzüne bir tokat gibi inmişti; birden kan kaybedince hissedilen mide bulantısı gibi ani bir atakla adama karşı nefretle doldu.

"Hasuss," dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından ve ikpatua kolunu kaldırdı.

Adam üzerine doğru düşmeye başladı; Isserley eliyle onu geri itti. Adam diğer tarafa doğru kaykıldı, iri omuzları dengesiz bir saman balyası gibi yana yattı, başı cama çarptı. Isserley sinyal verip arabayı sakince yolun kenarına çekti.

Yolun kenarındaki bir girintiye park edip, motor hâlâ çalışırken camları karartan düğmeye bastı. İlk kez bunu yaparken yaptığı şeyin farkındaydı. Genelde bu an geldiğinde gökyüzünde bir yerlerde süzülüyor olurdu; o günse şoför koltuğuna demir atar gibi oturmuştu, elleri kontrol düğmelerindeydi. Etrafındaki camlar kehribar rengine döndü, dünya kararıp yok oldu, arabanın içindeki küçük ışık yandı. Isserley başını koltuğa yaslayıp gözlüklerini çıkardı, arabasının hırıldayan motoruyla uzaktaki trafiğin uğultusunu dinledi.

Nefes alıp verişinin tamamen normal olduğunu fark etti. Doğrusunu söylemek gerekirse vodseli arabasına ilk aldığı zaman kalbi biraz hızlanmıştı ama şimdi oldukça sakin atıyordu.

Geçmişte fiziksel tepkilerindeki sorun her ne ise, sonunda üstesinden gelmiş gibi görünüyordu.

Torpido gözünü açmak için eğildi. Otostopçunun pantolonunun üzerine gözlerinden iki yaş damladı. Bunun sebebini açıklayamadığı için kaşlarını çattı.

Isserley, bütün yol boyunca neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışarak doğrudan Ablach Çiftliği'ne gitti.

Tabii ki dünkü olaylar vardı... yoksa bir önceki gün müydü? Mendirekte ne kadar vakit geçirdiğinden emin değildi... ama yine de o olaylar... evet, *keyfini kaçırmıştı*, bunu yadsıyamazdı. Ama bunların hepsi artık geçmişte kalmıştı. Vodsellerin dediği gibi, köprünün altından çok sular geçmişti.

İşte şimdi terk edilmiş çelik fabrikasının önünden geçiyordu, eve çok yaklaşmıştı ve diğer günlerden farksız bir gündü; yanında iri yarı bir vodsel duruyordu. Hayat devam ediyordu, yapacak işler vardı. Geçmiş, dikiz aynasında giderek küçülüp nokta halini alan bir şey gibi gözden kayboluyor, gelecek de ön camdan parıldayıp bütün dikkatini toplamasını gerektiriyordu. Ablach Çifliği'ne gelince sinyal lambasını yaktı.

Tavşan Tepesi'nden geçerken, çok iyi bir durumda olmadığını kendine itiraf etmeye hazırdı. Ama daha fazla zaman harcamadan kendine çeki düzen vermeye de kararlıydı ve daha iyi hissetmesinin neye mal olacağı konusunda çoktan öngörü sahibiydi. İçinde bir şey kapana kısılmış gibiydi. Küçük, önemsiz bir şeydi bu. Ama yine de kısılıp kalmıştı.

Normale dönebilmek, tamamen iyileşebilmek için onu serbest bırakmalıydı.

Bunu nasıl yapabileceğini bildiğine emindi.

Çiftlik binasının önünde arabayı durdurdu, adamların dışarı çıkmasını sabırsızlıkla bekleyerek korna çaldı.

Sürgülü kapı açıldı ve her zamanki gibi Ensel ve isimlerini ezberlemeye asla zahmet etmediği iki dostu ortaya çıktı. Ensel, arabanın camından içeri bakıp onlara ne getirdiğini görmek için her zamanki gibi hızla koştu. Isserley getirdiği vodselin kalitesi hakkında her zamanki basmakalıp laflar için kendini hazırlamıştı.

"Sen iyi misin?" dedi Ensel camın arkasından yüzünü buruşturarak. Doğruca ona bakıyor, başına tam oturmamış sarışın peruk ve üzerine özensizce iliştirilmiş anorakla koltuğa çökmüş olan vodsele aldırış etmiyordu. "Sen... Giysilerinde biraz çamur var."

"Yıkanınca çıkar," dedi Isserley soğuk bir sesle.

"Elbette, elbette," dedi Ensel, sesinin tonundan gözü korkmuştu. Kapıyı açtı, zaten dengesiz duran vodsel bir çuval patates gibi aşağı, kapının dışına devrildi. Ensel telaşla geriye sıçradı, sonra sıkılganlıkla burnunu çekip bu aksiliğin üstesinden kendine güvenerek geldi. "Hmm... İyi bir parça, değil mi?" diye yan yan baktı. "Şimdiye kadarkilerin en iyilerinden biri."

Isserley cevap vermeye tenezzül etmedi, ama kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktı. Diğer adamlarla beraber vodseli geri geri sürüklemekle meşgul olan Ensel, Isserley'in yaklaştığını şaşırarak fark etti.

"Yanlış giden bir şeyler mi var?" diye homurdandı, yükü sedyenin üzerine koymak için çabalarken. Vodselin örgü kazağı çok gevşekti, tutup kaldırmaya çalışmak neredeyse faydasızdı.

"Hayır," dedi Isserley, "Sizinle geliyorum, o kadar."

Üzerinde vodsel olan paleti çeken adamlar ona yetişmeye çalışırken emin adımlarla önden gidip binanın duvarına yaslandı.

"Eee, bir sorun mu var?" diye sordu Ensel.

"Hayır," dedi Isserley, adamların sonunda bocalayarak kapıdan içeri girmelerini sakince seyretti. "Neler olacağını görmek istiyorum sadece."

"Öyle mi?" dedi Ensel afallamış bir halde. Diğer adamlar başlarını çevirip birbirlerine baktılar. Yanlarında Isserley, hangarın zemininde ayaklarını sürüye sürüye sessizce ilerlediler.

Asansöre vardıkları anda daha da sıkıntı verici bir durum ortaya çıkmıştı. İçeride yalnızca adamlar ve yüklerini alacak kadar yer olduğu, Isserley'in sığmayacağı ortadaydı.

"Eee... biliyorsun görecek pek bir şey yok aslında," diye sırıttı Ensel, büyük varilin içine dostlarıyla itiş kakış girerken.

Isserley gözlüklerini çıkartıp gömleğinin yıpranmış yakasına astı. Asansörün kapısı kapanırken gözlerini çelik gibi sert bir bakışla Ensel'e dikti.

"Ben gelmeden sakın başlamayın," diye uyardı.

Loş ışıkla aydınlatılmış asansör onu tek başına, gittikçe dünyanın daha derinliklerine doğru çekti. Yemek ve dinlenme salonlarının olduğu katı geçti, adamların uyudukları yerden de aşağı indi.

Güzelce yağlanmış, sürtünmesiz bacadan aşağı kayarken geçiş katına ulaştığında açılacak olan kapıdan gözlerini ayırmadı. Geçiş katı yerden üç kat aşağıdaydı. Onun aşağısında hayvan kafeslerinin dışında bir şey yoktu.

Bu kadar aşağıya inince kendini rahatsız hissedeceğini, hatta paniğe kapılacağını düşünmüştü. Ama yerin onca metre altında asansör durup kapı açıldığında midesinin hiç de bulanmadığını gördü. Her şeyin iyi gideceğini biliyordu. İhtiyacı olan şeyi alacaktı.

İşlem merkezi, geçiş katını oluşturan labirent gibi birbirine bağlı odaların en büyüğüydü. Tavanı yüksek, boyutları genişti; aydınlatma hiçbir köşe karanlıkta kalmayacak kadar kuvvetliydi. İçi boşaltılmış ve daha organik işler için düzenlenmiş araba galerisine benziyordu. Havadardı, beyaza boyanmış duvarlardaki pek çok klima ızgarası temiz hava üflüyordu. Hafiften deniz kokusu bile geliyordu.

Salonun üç tarafına şimdilik kimsenin çalışmadığı uzun metal tezgahlar dizilmişti. Ensel ve diğer adamlar, bir de işlem şefi Unser odanın tam ortasında, Isserley'in beşik denen şey olduğuna emin olduğu mekanik bir zımbırtının etrafına toplanmışlardı.

Çiftlik aletlerinden yapılma beşik, özel tasarım harikasıydı. Taban kısmının mekanizması buldozer parçalarından yapılmış, paslanmaz çelikten bir yalağa kaynakla birleştirilmişti. Üzerine insanın göğüs seviyesinde, iki metrelik bir tahıl oluğu oturtulmuş, ustaca düzeltilip keskin kenarları zarar vermeyecek şekilde kendi içine doğru kıvrılmıştı. Dev bir et suyu teknesi gibi zarifçe parılda-

yan oluk, görünmeyen dayanak noktası üzerinde mekanik olarak yana yatırılıyor, tamamen yatay hale geliyordu.

Beşiği kumanda eden Ensel'di ve işlem şefine şahsen yardımcı olmaktan sorumlu olduğu için burnu havadaydı; iki dostuysa hemen yanda yatan vodselin elbiselerini çıkarmak gibi daha az itina isteyen bir iş yapıyordu.

Unser, yani işlem şefi –ya da kendi deyişiyle kasap– yıkanıp temizlenmekteydi. Ufak tefek, zayıf ama güçlü bir adamdı; eğer iki ayaklı olsa Isserley'den belki ancak biraz daha uzun olurdu. İri, yumru yumru bilekleri ve metal bir fıçının yanında arka ayaklarının üzerine çökmüş otururken havada tuttuğu güçlü kuvvetli elleri vardı.

Sanki tanıdık olmayan bir kokunun yaklaştığını duyar gibi neredeyse anormal derecede küçük, kaba tüylü kafasını kaldırıp havayı kokladı; tabii kokusunu aldığı Isserley'di, vodsel değil.

"Ihr, rhum," dedi. Bu ne insanların ne de vodsellerin diliydi. Sadece boğazını temizliyordu.

Isserley asansörden inmiş, kapı arkasından kapanmıştı. Birinin ona karşı çıkmasını ya da ona hoş geldin demesini bekledi. Adamlar ikisini de yapmadılar, sanki Isserley görünmezmiş gibi kendi işlerine devam ettiler. Ensel üzerinde parlak aletler olan küçük bir metal el arabasını Unser'e doğru sürdü. Vodselin elbiselerini çıkaran dostları oflayıp pufluyordu, ama etrafı kaplayan müzik, seslerini bastırıyordu. Duvarlara gömülmüş hoparlörlerle salona gerçek müzik, insan müziği çalınıyordu. Etrafa yayılan çocukluktan kalma melodilerde yumuşak sesler ve müzik aletlerinin tınısı ortama güven verici bir ev duygusu katıyordu. Sesler titreşerek insanı rahatlatıyordu.

Adamlar yeni gelen vodselin yünlü kazağını çıkarmayı başarmışlar, geri kalan kıyafetleriyle uğraşıyorlardı. Soluk renkli teni lahana gibi kat kat giyecekle örtülmüştü. Altında Isserley'in düşündüğünden daha az et vardı.

"Dikkat edin, dikkat edin," diye söylendi Unser, adamlar yünlü sıkı çoraplarını vodselin bileklerinden çıkarmak için beceriksizce tutup çekiştirirken. Hayvanın baldırları kafese konduktan sonra dışkısının düşeceği yere yakındı; o yüzden derisindeki herhangi bir çizik mikrop kapabilirdi.

Yorgunluktan nefes nefese kalan adamlar görevlerini tamamlayıp en sona kalan ufak giysi parçasını da bir yığının üzerine fırlattılar. Onca yıl boyunca çiftlik binasının hemen girişinde vodselin kıyafetleri ve kişisel eşyaları bir torba içinde Isserley'e verilmişti; ilk defa o torbanın nasıl doldurulduğunu görüyordu.

"Ihr, rhum," dedi Unser tekrar. Elleri hâlâ havada, kuyruğunu dengesini bulmak için kullanıp beşiğin yanında yalpalayarak arka ayakları üzerine kalktı. Vücudunun geri kalan yerlerindeki gri tüylerinin aksine kolları parlak siyahtı, hatta Amlis'inki kadar siyah. Aslında bunun tek sebebi biraz önce kollarının omuzlarına kadar yıkanmış olmasıydı; tüyleri suya doymuştu, ıslak ve yatıktı.

Isserley'e dik dik baktı, sanki varlığını yeni fark ediyordu.

"Bir şey mi istemiştin?" diye sordu, kollarındaki tüyleri elleriyle kavrayıp biraz daha sıktı. Su damlaları yere, ayağının dibine şıpır şıpır damladı.

"Ben... sadece seyretmeye geldim," dedi Isserley.

İşlem şefinin şüphe içindeki kızgın bakışı onu delip geçti; Isserley, öne doğru eğilip kamburlaştığını, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup olabildiğince insan gibi görünmeye çalıştığını fark etti.

"Seyretmek mi?" diye tekrar etti Unser şaşkınlık içinde. Adamlar vodseli yerden kaldırmaya çalışıyorlardı.

Isserley başını salladı. Dört yıl boyunca buraya gelmekten kaçındığının ve daha önce Unser'le yalnızca yemek salonunda konuştuğunun gayet bilincindeydi. En azından aralarında geçen nadir konuşmalardan ona saygı duyduğunu, hatta ondan biraz çekindiğini fark etmiş olmasını umuyordu. O da Isserley gibi gerçek bir profesyoneldi.

Unser yine boğazını temizledi. Her zaman boğazını temizlerdi, adamlar bir hastalığı olduğunu söylüyorlardı.

"Pekala... geride dur," diye öğüt verdi kabaca. "Gübrenin içinde sürünmüş gibi görünüyorsun."

Isserley başını salladı ve bir adım geriye gitti.

"Tamam," dedi Unser. "Yatırın."

Vodselin gevşemiş vücudu beşiğe yatırıldı ve yüzü floresan ışıklı tavana doğru döndürüldü. Kolları ve bacakları düzeltildi, omuzları oluğun metali yontularak özel olarak yapılmış omuz şeklindeki çukura yerleştirildi. Başı oluğun kenarına yaslanmıştı; dağınık kızıl saçları büyük metal yalağın hemen üzerinde asılı duruyordu.

Bu arada vodsel, sakin ve esnek olmasına rağmen kendiliğinden birazcık bile hareket etmedi, yalnızca büzülen testisleri istem dışı kıpırdadı.

Vodselin bedeni Unser'i tatmin edecek şekilde hazırlanıp alet tepsisi beşiğin yanına getirilince kasap işe koyuldu. Arka bacaklarından biri ve kuyruğu üzerinde dengesini bulup, diğer arka bacağını kaldırdı, ayağının iki parmağını vodselin burun deliklerine soktu. Hayvanın başını yukarı doğru çekmesiyle ağzı kocaman açıldı. Unser bir an için dengesini koruduğuna emin olmak için durdu ve ellerini büktü. Sonra yanındaki tepsiden biri uzun bir q harfi, diğeri ufak bir orak şeklinde iki gümüş alet seçti. Aletlerin ikisini de çabucak vodselin ağzına soktu.

Isserley görmeye çalıştı, ama Unser'in iri bilekleri ve döndürüp durduğu parmakları, vodselin dilini keserken görüntüyü kapatıyordu. Unser dönüp aletleri gürültüyle tepsiye bırakırken vodselin yanaklarından oluk oluk kan akmaya başladı. Hiç duraksamadan eline yıldız uçlu tornavidaya benzeyen elektrikli bir alet aldı ve dikkatini toplayıp vodselin ağzına soktu. Unser kontrolünü kaybetmiş kan damarlarını arayıp kanın durması için kesik dili çatırtılı bir vızıltıyla yakarken çevik parmaklarının arasında ışıklar çaktı.

Yanık et kokusu havaya yayıldığında vodselin ağzı çoktan pompayla yıkanmaya başlamıştı. Vodsel öksürdü: bu, ölü olmak

bir tarafa, ikpatuanın ciddi etkilerinden başka hiçbir sorunu olmadığının ilk gerçek kanıtıydı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Unser, yutkunmasını sağlamak için elini vodselin ademelmasında gezdirirken. "Ihr, rhum."

Hayvanın ağzının durumundan tatmin olur olmaz gözlerini cinsel organına çevirdi. Eline temiz bir alet alıp testislerinin derisinde neşteriyle hızlı, hassas, neredeyse titrek bir kesik açtı ve içindekileri boşalttı. Bu dili halletmekten daha kolay bir işti, bütün işlem belki otuz saniye sürmüştü. Isserley daha ne olduğunu anlayamadan Unser kanamayı yakarak durdurmuş, tecrübeli elleriyle testislere dikiş atıyordu.

"İşte bu kadar," diye müjdeledi ve iğneyle ipliği tepsiye fırlattı. "Bitti. Ihr, rhum." Sonra da dönüp ziyaretçisine baktı.

Isserley de odanın diğer ucundan şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Nefes alıp verişini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

"Bu kadar çabuk... olup biteceğini... tahmin etmemiştim," diye itiraf etti boğuk bir sesle; hâlâ eğilip bükülmüş halde duruyordu. "Daha fazla... kan olmasını... bekliyordum."

"Ah, evet," dedi Unser, parmaklarını vodselin saçlarının içinden geçirdi. "Hızlı olmak travmayı en aza indirir. Hem zaten gereksiz yere acı çekmesine sebep olmak istemeyiz, değil mi? Ihr, rhum." Kendisiyle gurur duyarak gülümsedi. "Bir kasap aynı zamanda bir cerrahtır da."

"Bunu yapış şeklin çok etkileyici," diye iltifat etti Isserley perişan bir halde; bu arada kollarını kendi üzerinde büzüştürmüş, titriyordu.

"Teşekkürler," dedi Unser, yeniden dört ayağının üzerine inerken ağzından bir rahatlama iniltisi çıktı.

Ensel beşiği yana doğru yatırmış, diğer adamlar da vodseli asansöre götürmek üzere sedyenin üzerine indiriyorlardı.

Isserley hissiz dudaklarını ısırıp düş kırıklığıyla haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Nasıl bu kadar çabuk bitebilirdi ki? Hem de bu kadar az şiddetle ve dram yaratmadan! Kalbi göğsü-

nün içinde küt küt atıyor, gözleri yanıyor, tırnakları yumruk yaptığı ellerinin içinde avuçlarına batıyordu. İçinde patlama noktasına gelen öfkeyi dindirmeye ihtiyacı vardı, ama vodselin çilesi sona ermiş, kafesteki türdeşlerinin yanına doğru yola çıkmıştı bile.

Adamlar yükü asansöre doğru taşırken Unser sinirli bir şekilde bağırdı: "Ayağını basamakta sürüklemeyin, size bin kere söyledim!"

Isserley'e bilgiç bir bakış attı; sanki bütün oradaki insanlardan bir tek onun, adamlara bu şekilde kaç kere bağırmış olabileceği konusunda doğru bir tahminde bulunabileceğini biliyordu.

"Tamam, belki yüz defa," diye itiraf etti.

Asansör hışırtıyla kapandı. Isserley ve Unser odada beşik ve yanık kokusuyla baş başa kaldılar.

"Ihr, rhum," dedi Unser, sessizlik rahatsız etmeye başlayınca. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Isserley kendini iyice sıkıp duygularını içine attı.

"Ben sadece... şeyi merak ediyorum," dedi, "Acaba... işlem görecek *bir aylık* vodsel kaldı mı hiç?"

Unser hızla su teknesine doğru yürüdü ve kollarını içine daldırdı.

"Hayır," dedi, "yapmamız gereken kadarını yaptık."

Suyun çalkantısı hoparlörden gelen müzikle uyum içindeydi.

"Yani," dedi Isserley, "hiç hazır olan vodsel yok mu?"

"Eee, bir tane kaldı," dedi Unser, kollarını çıkarıp fazla suyu sert hareketlerle kenara silkeledi. "Ama bekleyebilir. Bir sonraki sefer gider."

"Neden bu sefer gidemiyor?" diye devam etti Isserley. "Nasıl yaptığınızı" –tekrar dudaklarını ısırdı– "görmeyi çok isterim. Ortaya çıkan ürünü yani."

Unser tekrar dört ayağının üzerine inerken alçakgönüllülükle gülümsedi.

"Ne yazık ki her zamanki kontenjan yüklendi," dedi, en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermeden.

"Yani," diye ısrar etti Isserley, "nakliye gemisinde hiç yer kalmadı mı?"

Unser aşağıya bakıyor, ellerini ıslak yerden teker teker kaldırıp inceliyordu.

"Ah, çok yer var, çok yer var," diye cevapladı düşünceli bir şekilde. "Aslında sebebi... ıhr, rhum... şey, onlar," deyip gözlerini yukarı çevirdi, "belli bir miktar et yollanmasını bekliyorlar, biliyorsun ya. Normalde gönderdiğimiz miktara göre. Eğer daha fazlasını koyarsak, bir sonraki ay da o kadar göndermemizi beklerler, anlıyorsun ya."

Isserley luzla atan kalbini sakinleştirmek için ellerini göğsüne bastırdı. Ama arada çok fazla dolgu maddesi vardı.

"Önemli değil," diye Unser'i ikna etmeye çalıştı, sesi gergin ve ısrarlıydı. "Daha çok vodsel getirebilirim. Sorun değil. Bu aralar etrafta onlardan çok var. Bu işi gittikçe daha iyi yapıyorum."

Unser ona gözlerini dikip baktı; kaşları çatıktı ve şaşırmıştı, kesinlikle Isserley'in ne istediğini anlayamıyordu.

Isserley de ona baktı, ümitsizlik içinde ve yarı ölü gibiydi. Kadınların yüzlerinde kelimeleri kullanmadan yalvarıp yakarmak için kullandıkları kısımları Isserley'in yüzünden kesilip atılmış ya da işlevsiz hale getirilmişti. Geriye sadece gözleri kalmıştı. Isserley, onları kırpmadan bakarken ışıl ışıl parlıyorlardı.

Dakikalar sonra Unser'in talimatı üzerine son kalan bir aylık vodsel de işlem merkezine getirilmişti.

Bir önceki eli ayağı tutmayan vodselden farklı olarak bunun taşınması gerekmiyordu. Yanında iki adamla dimdik, uysalca yürüyordu. Aslında adamların onu yönlendirmesine pek de gerek yoktu; vodsel uykudaymış gibi iri pembe gövdesini sürüklüyordu. Ayağı takılır ya da yönünü şaşırır gibi olduğunda adamlar yalnızca yan taraflarıyla onu hafifçe dürtüyorlardı. Aslında ona eşlik ediyorlardı, doğru ifade buydu. Ona beşiğe kadar eşlik ediyorlardı.

Bedeni şişkinlikten öylesine kaskatı kesilmişti ki beşiğe ulaşıp adamlar onu ittirdiğinde kesilmiş bir ağaç gibi devrilip yumuşak yüzeye tok bir sesle sırt üstü düştü. Fil gibi olduğu için oluğun kaygan eğiminde ağırlığının onu aşağı çekmesine şaşırmış görünüyordu; adamların bütün yapması gereken omuzlarının doğru oyuklara yerleşmesi için onu yönlendirmek olmuştu.

Isserley vodselin yüzünü görmek için yanıp tutuştuğu için daha yakına gelmişti. Hayvanın kel kafasında yanıp sönen, domuzunkine benzeyen gözleri uzaktan okunamayacak kadar küçüktü. Her ne pahasına olursa olsun Isserley orada göreceklerini kaçırmamalıydı.

Bir aylık vodsel gözlerini hızla kırpıştırıyor, kubbe gibi alnını kırıştırıyordu. Başına sabırla katlanılması mümkün olmayan bir şey gelecekti. İri cüssesine alışmış, kendini rahatsız hissetmeye karşı duyarsızlaşmıştı. Birazdan her şeyin kendi kontrolü dışına çıkacağını hissediyordu. Endişe bütün içini kaplıyor, yoğun hücrelerinde kendini ifade edecek bir yol arıyordu.

Sakinleştirici verilmiş olmasına rağmen vodsel boğuşuyordu; ama onu tutan adamlarla değil, kendi hafızasıyla. Isserley'i daha önce bir yerlerde görmüş gibiydi. Belki de odada ona bir nebze olsun benzeyen tek yaratığın o olduğunu az da olsa fark etmişti. Eğer onun için birisi bir şeyler yapacaksa, bu kişi o olmalıydı.

Isserley, vodselin ona bakıp odaklanmasına izin vermek için biraz daha yaklaştı. O da kendi hafızasında onu bulmaya çalışıyordu. Kafasında kalan tek tüylü yeri olan kaşları dikkat çekecek derecede uzundu.

Vodsel o kadar büyük bir gayretle Isserley'i hatırlamaya çalışıyordu ki uzun esnek bir kabloyla beşiğin tabanına bağlı, benzin pompasının ucuna benzeyen ve alnına doğru uzanan şeyi fark etmemişti sanki. Unser aletin metal ucunu vodselin alnının kırışıksız etine değdirdi ve kulpuna bastırdı. Binadaki ışıkların parlaklığında algılaması neredeyse olanaksız bir azalma oldu. Elektrik akımı

beyninden geçip omurgasından aşağı inerken vodsel gözlerini yalnızca bir kere kırptı. Alnındaki kararmış lekeden tüy gibi ince bir duman kıvrılarak yükseldi.

Unser vodselin çenesini kaldırıp boynunu ortaya çıkarttı. Bileğinin iki nazik hareketiyle vodselin boynundaki atardamarları kesip açtı, sonra geriye çekildi; sıcak ve şaşırtıcı derecede parlak kırmızı kan, oluk oluk dışarı fışkırıp gümüş renkli yalağa aktı.

"İşte bu!" diye bağırdı Isserley farkında olmadan. "İşte bu!"

Çığlığı işlem merkezinde yankılanmaya devam ederken faaliyet büsbütün durmuştu. Korkunç bir sessizlik oldu, hoparlörlerden gelen müziğin ara vermesiyle sessizlik daha da korkunçlaştı. Vodselin yarılmış boynundan durdurulamaz bir şekilde fışkıran kan dışında hiçbir şey hareket etmiyordu; köpüklü sıvı parıldıyor, kaynıyor, vodselin yüzünü ve başını kaplıyor, gelgit içindeki yosun parçaları gibi görünen kirpiklerinin üzerinde girdap yapıyordu. Adamlar –Unser, Ensel ve diğerleri– hareketsiz duruyorlardı. Bakışları Isserley'e çevrilmişti.

Isserley iki büklüm olmuştu, neredeyse öne doğru düşecekti. Boşa çıkmış beklentilerinin verdiği acıyla yumruklarını bir sıkıyor, bir gevşetiyordu.

Unser'in elindeki neşterin ucu, vodselin gövdesi üzerinde gezinip duruyordu; Isserley, bir sonraki adımın hayvanı boynundan kasıklarına kadar kesip açmak ve iş tulumunun önünü açar gibi derisini kenara doğru soymak olduğuna emindi. Uzun süre havada asılı duran neştere büyük bir istekle baktı. Sonra Unser onu geri çekip tepsiye bırakınca hüsrana uğradı.

"Kusura bakma, Isserley," dedi sessizce Unser, "ama burada olman bence pek de iyi bir fikir değil."

"Lütfen," diye kıvranarak ısrar etti Isserley. "Size ayak bağı olmam."

"Burada iş yapıyoruz," diye sertçe hatırlattı işlem şefi. "Duygusallığa yer yok."

"Evet, biliyorum, *biliyorum*," diye büzüldü Isserley. "Lütfen, ben burada yokmuşum gibi davranın sadece."

Unser, vodselin dumanı hala tüten kafasını görmesini engelleyecek şekilde beşiğin üzerine eğildi.

"Sanırım dışarı çıkman daha iyi olacak," dedi, abartılı bir açıklıkla. Ensel ve diğerleri tedirginlikle bir ona, bir de varlığını onaylamadığı şeye baktılar.

"Bak..." dedi Isserley boğuk bir sesle. "Bütün bu kargaşa niye? Neden sadece... sadece..."

Başını eğip ellerine baktı, çünkü adamların da ellerine baktığını hissetmişti. Sanki havada bir şeyleri tırmalamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını boşlukta sallıyor olduğunu görünce çok şaşırdı.

"Ensel," dedi Unser temkinli bir şekilde. "Isserley kendini... iyi hissetmiyor olabilir."

Adamlar Isserley'e doğru yöneldiler, ıslak zemin üzerine yansıyan görüntüleri titreşti.

"Yaklaşmayın," diye uyardı onları Isserley.

"Lütfen Isserley," dedi Ensel, ona yaklaşmaya devam ederken. "Pek iyi görünmüyorsun." Garip bir biçimde yüzünü buruşturdu. "Seni böyle görmek çok kötü."

"Benden uzak durun," diye tekrar etti Isserley.

İşlem merkezinin her bir köşesinde ışık tuhaf bir şekilde yoğunlaşmaya başlamıştı ve her saniye elektriğin gücü artıyormuş gibi geldi Isserley'e. Müziğin ahengi de gittikçe bozuluyor, omurgasından aşağı midesini bulandırarak uğulduyordu. Birden yerin kat kat altında olduğunu hatırladı. Hava iğrençti, tonlarca kayanın içinden geçip tekrar tekrar solunuyordu; içine korkunç bir yapay deniz kokusu katılmıştı. Kapana kısılmıştı, etrafı bütün bunların normal olduğunu düşünen insanlarla çevriliydi.

Birdenbire dört bir taraftan etrafını güçlü erkek kolları sarıp bileklerinden, omuzlarından ve giysilerinden kavradı.

"İğrenç ellerinizi çekin üzerimden!" diye bağırdı dişlerinin arasından. Ama adamların kolları, onun çaresiz direnişinden daha güçlüydü.

"Hayır! Hayır! Hayııır!" diye çığlık attı onu havaya kaldırırlarken.

Yere düştüğü anda etrafındaki her şey korkunç bir şekilde küçülmeye başladı. Duvarlar temellerinden ayrılıp mücadelenin cazibesine kapılmış gibi odanın ortasına doğru kaydı. Kocaman dört köşeli bir beton parçasından ibaret tavan da floresan ışıkla kaplandı, serbest kalıp üzerine çöktü.

Isserley çığlık atarken kendi üzerine kapanmaya çalıştı, ama güçlü eller onu kollarından ve bacaklarından yakalamıştı. Duvarlar ve tavan üzerine yığıldı, karanlık onu tamamen içine aldı.

11

BİLİNCİ doğru düzgün bile yerine gelmeden Isserley gerçeküstü bir şekilde birbirine karışmış iki kokunun farkına vardı: çiğ et ve yeni yağmış yağmur. Gözlerini açtı. Uzaktaki milyonlarca parlak yıldızla ucu bucağı olmayan gece bütün etrafını sarmıştı.

Tepesi açık bir garaja park edilmiş, üzeri açık bir aracın içinde sırtüstü yatıyordu.

Kendi arabası değildi; yavaş yavaş bunun aslında araba bile olmadığını fark etti. Ana binanın aralık çatısının altında, tepesi açık nakliye gemisinin ambarında yatıyordu.

"Temiz havanın sana iyi geleceğine ikna ettim onları," dedi Amlis Vess, yakınlarda bir yerden.

Isserley başını ona doğru çevirmeye çalıştı, ama boynu öylesine kaskatı kesilmişti ki, mengeneyle tuttırulmuş gibiydi. Canını acıtmasın diye usulca nefes alarak hareket etmeden yattı, bir yandan da metal yüzeyle başı arasındaki şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Nemli parmaklarıyla felce uğramış kalçalarının yanından, altındaki şeyin dokusunu yokladı: insanların üzerinde uyumaktan hoşlandıkları türden kaba örgülü bir yaygıydı bu.

"Seni asansörden çıkarttıkları zaman nefes alamıyor, neredeyse boğulacak gibi görünüyordun," diye devam etti Amlis. "Dışarı çıkarmak istedim seni, ama adamlar izin vermediler. Kendileri de çıkarmayı kabul etmediler. Ben de burada kalmanı kabul etmelerini sağladım."

"Teşekkürler," diye mırıldandı ruhsuzca. "Eminim yine de hayatta kalırdım."

"Evet," diye kabul etti Amlis, "öyle olurdu kuşkusuz."

Isserley gökyüzüne daha da dikkatlice baktı. Hala bir parça mor renk göze çarpıyor, ay da daha yeni yeni ortaya çıkıyordu. Saat akşamın altısıydı belki, en fazla yedisi. Başını kaldırmaya çalıştı. Vücudunun buna verdiği tepki hiç de iyi değildi.

"Sana yardım edeyim mi?" dedi Amlis.

"Sadece dinleniyorum," dedi Isserley. "Çok yorucu bir gün geçirdim."

Dakikalar geçti. Isserley birdenbire hem berbat hem de gülünç olduğunu fark ettiği durumuna alışmaya çalıştı. Ayak parmaklarını oynattı, sonra da belli etmeden kalçalarını kıpırdatmaya çalıştı. Kuyruk sokumundan içeri bir ağrı saplandı.

Amlis Vess yerinde bir kararla Isserley'in derin derin nefes alışına yorum yapmaktan kaçındı. Onun yerine, "Buraya geldiğimden beri gökyüzünü seyrediyorum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Isserley. Üzerleri kabuk bağlayan gözleri, kırpıştırınca rahatsızlık veriyordu. Eliyle gözlerini temizlemeyi çok isterdi.

"Hayal ettiğim hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı," diye devam etti Amlis. Ne kadar içten olduğu belliydi; Isserley de bunun garip bir şekilde dokunaklı olduğunu düşündü.

"İlk başlarda ben de öyle hissetmiştim."

"Gün boyunca masmavi," dedi Amlis, sanki Isserley henüz fark etmemiş olabilirdi de, dikkatini buna çekmek istiyordu. Isserley onun samimi heyecanıyla karşılaşınca kahkahayla çığlık atmak istedi.

"Evet, öyle," diye ona hak verdi.

"Ve birçok başka renkte," diye ekledi Amlis.

Isserley işte o zaman gerçekten gülmek istedi, ama çıkan ses kahkahadan çok acı iniltisiydi.

"Evet, pek çok renkte," dedi sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından. Sonunda ellerini kaldırmayı başardı ve ona daha rahat gelecek şekilde belinin üzerinde kavuşturdu. Yavaş yavaş kendine geliyordu.

"Biliyor musun," diye devam etti Amlis, "biraz önce gökten su damlaları düştü." Sesinin tonu her zamankinden daha tiz, hayranlık dolu ve kırılgandı. "Gökyüzünden öylece iniverdiler. Binlerce küçük damla hep birlikte aşağı düştü. Nereden geldiklerini görmek için yukarı baktım. Sanki bir anda ortaya çıkıyorlardı. Gözlerime inanamadım. Sonra göğe doğru ağzımı açtım. Damlalar doğrudan içine düştüler. Tarif edilemez bir duyguydu bu. Sanki doğa beni gerçekten de beslemeye çalışıyordu."

Isserley karnının üzerinden gömleğine dokundu; hafif nemliydi, ama ıslak değildi. Yağmur uzun sürmüş olamazdı.

"Su damlaları bir anda düşmeye başladığı gibi bir anda da durdu," dedi Amlis. "Ama şimdi bile her şeyin kokusu değişik."

Isserley başını biraz hareket ettirebiliyordu artık. Geminin buzdolaplarından birinin önüne yatırıldığını anladı. Kafatası, üzerine basıldığı zaman dolabın kapağının açılmasını sağlayan ve aletin alt kısmında duran geniş pedalın üzerinde duruyordu. Başı kapağı açacak kadar ağır değildi; bunun için bir adamın bütün gücünü vermesi gerekliydi.

Sağ tarafında, omzunun hemen yanında ve metal zeminin üzerinde şeffaf viskoza sarılı iki et tepsisi vardı. Tepsilerden birinde aralıklı dizilmiş koyu kestane rengi iyi kalite biftek, daha büyük olan diğer tepside sıkı sıkıya paketlenmiş sakatat vardı: belki rengi beyazlatılmış iç organları ya da beyin. Ambalajlanmış olmalarına rağmen hâlâ keskin kokuyorlardı. Adamların onu burada bırakmadan önce paketleri kaldırma işini bitirmeleri gerekirdi.

Başını sola doğru çevirdi. Ondan biraz uzakta Amlis oturuyordu; her zamanki gibi güzeldi, bacaklarını altında kıvırmıştı, kolları dümdüzdü ve başını hafifçe binanın açık çatısına doğru kaldırmıştı. Bir an için keskin beyaz dişleri göründü; bir şey yiyordu.

"Yanımda beklemene gerek yoktu," dedi Isserley. Ne kadar çaba harcadığını Amlis'e fark ettirmeden dizlerini kaldırmaya çalıştı.

"Günün ve gecenin büyük bir bölümünü burada oturarak geçiriyorum zaten," diye açıkladı Amlis. "Adamlar binadan çıkmama izin vermiyorlar tabıı ki. Ama çatıdaki bu delikten en olağanüstü şeyleri görebiliyorum." Buna rağmen şimdi dikkatini ona çevirmişti, ayağa kalkıp yattığı yerin yakınına doğru geldi. Isserley, Amlis metal zeminde yürürken tırnaklarının çıkardığı yumuşak sesleri duydu.

Saygılı davranarak ondan biraz ötede, belki bir kol boyu uzaklıkta durdu ve tekrar çömeldi, bacaklarını altına doğru kıvırdı. Kolları düzdü, göğsünün dağınık beyaz tüyleri aralarından fışkırıyordu. Gözlerinin nasıl altın gibi parladığını, yüzündeki ince tüylerin ne kadar siyah olduğunu unutmuştu Isserley.

"Bütün bu etler seni tiksindirmiyor mu?" dedi alaycı bir tonda.

Amlis sözlerindeki iğnelemeyi görmezden geldi.

"Hepsi çoktan ölmüş," dedi basitçe. "Yapabileceğim bir şey yok artık, değil mi?"

"Hâlâ adamların fikirlerini değiştirip kalplerini kazanmaya çalışıyor olabilirsin diye düşünmüştüm işte," diye devam etti Isserley, iğnelemenin dozunu kaçırdığının farkındaydı.

"Elimden geleni yaptım," dedi alçak gönüllülükle Amlis. "Ama zor bir işi başarma şansımın olup olmadığını kestirebiliyorum. Zaten değiştirmem gereken *sizin* fikirleriniz değil." Etrafına, geminin ambarındaki mallara baktı, kıyımın büyüklüğü ve ticari amacının farkındaydı.

Isserley onun boynunu ve omuzlarını, esintiyle titreşen o yumuşak tüylerini seyretti. Onu, o sıcacık kabarık göğsünü kendi sır-

tına yaslamış, beyaz dişleriyle usul usul boynunu dişlerken hayal ediyor, böylece ona karşı beslediği nefret de gittikçe azalıyordu.

"Ne yiyorsun?" diye sordu, çünkü çenesi devamlı hareket halinde gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey yemiyorum," diye ilgisizce cevap verdi ve çiğnemeye devam etti.

Isserley bir anda onun ne kadar aşağılık olduğunu düşündü: bütün diğer zengin ve güçlü insanlar gibiydi, kendini beğenmişliğinden yalan söylemekte zarar görmüyordu, kibri yüzünden diğer insanların duygularına karşı kayıtsızdı. Isserley, yüzünü 'ne halin varsa gör' der gibi buruşturdu. Amlis, Isserley'in yüz ifadesinin yabancılığına rağmen ne demek istediğini hemen anladı.

"Bir şey yemiyorum, çiğniyorum," diye itiraz etti ciddiyetle, ama kehribar renkli gözleri neşeyle parıldıyordu. "Aslına bakılırsa ikpatua çiğniyorum."

Isserley, onun bu konudaki kötü şöhretini hatırladı; merakını uyandırmasına rağmen kibirli bir bakış atar gibi yaptı.

"Bu tür şeyler için fazlasıyla büyüdüğünü düşünmüştüm," dedi.

Amlis'in kışkırtılmaya niyeti yoktu.

"İkpatua ergenlere ya da başka şeye ait bir davranış biçimi değil," diye belirtti sakince. "Kendine has özellikleri olan bir bitki."

"İyi, iyi," diye içini çekti Isserley ve başını döndürüp dikkatini tekrar yıldızlı gökyüzüne çevirdi. "Sonunda ölüp gideceksin zaten."

Amlis'in güldüğünü duydu ama nasıl güldüğünü göremedi. Bunu kaçırdığına pişman oldu, sonra da pişman olduğu için kendine kızdı.

"Bunun için kendim kadar büyük bir çuval dolusu ikpatua yutmam lazım," dedi Amlis.

Bu sefer, istemeden de olsa *Isserley* güldü; Amlis'in böyle bir şey yapmaya kalkıştığı düşüncesi garip bir şekilde komikti. Eliyle ağzını kapatıp kahkahasını gizlemeye çalıştı ama sırtının ağrısı çok

kötüydü, yüzü açıkta çaresizce kıkırdayarak olduğu yerde kaskatı yattı. Güldükçe kontrolünü kaybetti; yapabileceği tek şey Amlis Vess'in hamile bir inek gibi şişmiş komik görüntüsüne güldüğünü anlamasını umut etmekti.

"Biliyorsun herhalde, ikpatua çok etkili bir ağrıkesicidir," dedi nazikçe. "Biraz denemek ister misin?"

Bu söz Isserley'in yüzündeki gülümsemeyi tamamen silmeye yetti.

"Benim ağrım yok," dedi soğuk bir tavırla.

"Tabii ki var," dedi, şımarıkça söylediği sesli harfleri vurgulayan azarlayıcı bir tonda. Öfkelenen Isserley, dirseklerinin üzerinde güçlükle doğrulup ona en keskin bakışlarını yöneltti.

"Ağrım yok, tamam mı?" dedi yeniden, acıyla döktüğü soğuk ter etine batarken.

Bir an için Amlis'in gözleri düşmanlıkla parladı, sonra sanki damarlarına biraz daha yatıştırıcı sızmış gibi yavaşça ve yorgunlukla gözlerini kırptı.

"Sen bilirsin, Isserley."

Hatırladığı kadarıyla ismini daha önce hiç söylememişti. O ana kadar. Bunu söylemesinin sebebi ne olabilir diye merak etti ve bunu söyleten şartlar yakın zamanda tekrar ortaya çıkar mı diye düşündü.

Yine de bir şekilde ondan kurtulmalıydı. Formuna kavuşmak için biraz egzersiz yapması şarttı ama elbette bunu onun önünde yapmayacaktı.

Doğal olan, izin isteyip kalkması ve onun peşinden gelemeyeceği yere, evine gitmesi olurdu. Ama canı o kadar çok acıyordu ki geminin gövdesi ve binanın zemini arasındaki yarım düzine basamağı göze alamıyordu.

Artık dirseklerinin üzerinde doğrulmuş olduğuna göre omuzlarını ve omurgasını çok belli etmeden biraz bükebilirdi. Amlis'in dikkatini de sohbet ederek dağıtabilirdi.

"Geri döndüğünde baban sana ne yapacak sence?" diye sordu.

"Bana *ne mi yapacak*?" Soru ilk başta ona hiçbir şey ifade etmemiş gibiydi. Isserley yine masumca gelip onun şımartılmış hayat tecrübesine toslamıştı. Herhangi birinin isteği dışında ona bir şey yapması fikri besbelli tamamen tuhaftı. Korunmasızlık alt sınıflar içindi.

"Babam aslında burada olduğumu bilmiyor," dedi sonunda, bundan keyif aldığını sesinin tonuna yansıtmamayı beceremeyerek. "İsiis'te ya da Ortadoğu'da bir yerlerde olduğumu düşünüyor. En son konuştuğumuzda oraya gidebileceğimi söylemiştim zaten."

"Ama buraya bunun içinde geldin," diye hatırlattı Isserley, etraftaki etleri ve buzdolaplarını başıyla işaret ederek. "Vess Şirketi nakliye gemisiyle."

"Evet," diye sırıttı, "ama kimse resmi olarak izin vermedi." Sırıtışı yeniyetme gibi, hatta çocuksuydu. Başını kaldırıp göğe baktı, boynunun tüyleri rüzgarda salınan başaklar gibi yeniden yer değiştirdi. "Görüyorsun ya," dedi, "babam hâlâ günün birinde işi devralacağımı düşünüyor boş yere. 'Bunu aile içinde tutalım,' der hep. Bu aslında, rakip bir firmanın dünyadaki en değerli ürünün üstüne yatmasını *hiç istemediği* anlamına geliyor elbette. Şimdilik 'voddissin' ve 'Vess' kelimeleri birbirinden ayrılamaz iki şey; hem harikulade bir tat için can atan birisinin aklına ilk olarak 'Vess' gelir."

"Siz ikinize ne kadar da uygun," dedi Isserley.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok; en azından soru sorabilecek yaşa geldiğimden beri. Babam bana sassinil gibi davranıyor. 'Ne bilmek istiyorsun ki?' der. 'Bu nesne orada yetişir, biz de ürünü toplar ve eve göndeririz.' Ama bana karşı diğer herkese olduğu gibi *ağzı sıkı* değildir. Sadece işe bir parça ilgi göstermem yeter, yelkenleri hemen suya indiriverir. Hâlâ bir gün, ışığı göreceğime inanıyor. Sanırım bu yüzden Vess limanları dahil her yere girmeme izin verdi hep."

"Yani?"

"Yani demek istediğim... Bu yolculukta ben bir... nasıl demeli... Ben bir kaçak yolcuydum."

Isserley yine güldü. Kollarının kemikleri ve kasları daha fazla dayanamadı ve bir kez daha sırt üstü yaslandı.

"Sanırım ne kadar zenginsen heyecanlı bir şey bulmak için o kadar uzağa gitmen gerekiyor," dedi.

Amlis sonunda alındı.

"Burada neler olup bittiğini kendi gözlerimle görmeliydim," diye gürledi.

Isserley kendini yeniden doğrultmaya çalıştı, ama başaramayınca bunun üzerini aşağılayıcı bir iç çekişle kapattı.

"Burada sıradışı hiçbir şey yok," dedi. "Yalnızca... arz ve talep." Son sözcükleri öylesine tekdüze bir şekilde söylemişti ki, sanki gündüz ve gece, dişi ve erkek gibi sonsuza dek birbirinden ayrılmaz bir ikiliydiler.

"Sonuçta en çok korktuğum şey doğru çıktı," diye devam etti Amlis, Isserley'in söylediklerini görmezden gelerek. "Bütün bu ticaret iğrenç bir gaddarlık üzerine kurulu."

"Gaddarlığın ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Isserley, vücudunun içinden ve üzerinden kesilip atılan her bir noktayı hissederek. Bu şımarık genç adam ne kadar şanslıydı; en korktuğu şey, hayatta kalmak için karşısına çıkabilecek dehşet verici şeyler değil de uzak diyarlardaki hayvanların sağlığı ile ilgiliydi.

"Yeni Topraklar'a hiç gittin mi, Amlis?" diye meydan okudu Isserley.

"Evet," dedi, o abartılı ve mükemmel söylemiyle. "Tabii ki. Aşağısının nasıl bir yer olduğunu herkes görmeli."

"Ama kendini rahatsız hissedecek kadar uzun zaman kalmadın orada, değil mi?'

Isserley'in verdiği sert karşılık onu kızdırmıştı; kulaklarını dikleştirdi.

"Ne yapmamı istiyorsun ki?" dedi. "Ağır işte mi çalışayım? Eşkıyalar suratımı mı dağıtsın? Ben zenginim, Isserley. Bunun bedelini ödemek için kendimi öldürtmek zorunda mıyım?"

Isserley cevap vermeyi reddetti. Parmaklarıyla gözlerinin çevresindeki kalıntıları bulmuştu. Uykusunda ağladığında ince bir kireç tabakası gibi biriken kurumuş gözyaşlarını eliyle temizledi

"Zor hayatından uzaklaşmak için *buraya geldin*, değil mi?" diye sordu Amlis. "Ben hiçbir zaman zor bir hayat yaşamak zorunda kalmadım ve bunun için de çok minnettarım, emin ol. Eğer kaçınmak mümkünse kimse acı çekmek istemez. İnsan olarak hepimiz aynı şeyi isteriz kuşkusuz."

"Benim ne istediğimi asla bilemeyeceksin," dedi Isserley, kendisini bile şaşırtan bir coşkuyla.

Bir süre konuşmadan sessizce durdular. Binanın çatısından içeri rüzgar soğuk soğuk esti; gökyüzü iyice karardı; fosforlu yuvarlak bir göl gibi süzülen ay iyice yükseldi. Bir süre sonra rüzgar binanın içine tek bir yaprak getirdi; yaprak kanat çırparak geminin içine doğru indi ve Amlis onu bir sıçrayışta yakaladı. Isserley arkasını dönmeye çalışırken Amlis yaprağı elinde bir o yana, bir bu yana çevirdi.

"Bana aileni anlatsana," dedi Amlis sonunda, hayal edilebilecek en zararsız ve kolay tartışmada üzerine düşeni yapmaya davet eder gibi. Isserley midesinde hâlâ hazmedilmemiş nefretin bir külçe gibi oturduğunu hissediyordu.

"Benim ailem yok," dedi soğukça.

"O zaman hayattayken nasıl olduklarını anlat," diye değiştirdi söylediklerini Amlis.

"Ailem hakkında konuşmam," dedi Isserley. "Asla. Söylenecek hiçbir şey yok."

Amlis onun gözlerinin içine baktı. Adı Amlis Vess olsa da, bunun girişi yasak bölge olduğunu hemen kabullenmişti. İçini çekti.

"Biliyor musun," dedi, sanki rüya görüyor gibi, "bazen asıl konuşmaya değer şeylerin, insanların konuşmayı kesinlikle reddettikleri şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Evet," diye birden cevap verdi Isserley, "Tıpkı neden bazı insanların tembellik edip felsefe yapmak için doğduğu, diğerlerineyse bir deliğe tıkılıp it gibi çalışmalarının söylendiği gibi."

Amlis ikpatua çiğnemeye devam etti ve gözlerini kızgınlık ve acımayla kısarak baktı.

"Her şeyin bir bedeli vardır, Isserley," dedi. "Zengin olarak doğmanın bile."

"Ah, evet," diye alay etti Isserley, ipeksi gövdesi boyunca göğsünün beyaz tüylerini okşama arzusuyla perişan bir halde. "Bunun sana ne kadar zarar verdiğini görebiliyorum."

"Her zarar gözle görünür olmayabilir," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, olmayabilir," dedi öç alır gibi, "ama ilgi çeken şey görünürde olan zarardır. Herkesin tanıdığı bir işaret gibi, değil mi Bay Vess?"

Amlis telaşla ayağa kalktı, omzunun hemen yanında durdu ve başını onunkine yaklaştırdı. Hem de şaşırtıcı derecede yakınına.

"Isserley, dinle beni," dedi; yüzünün ince siyah tüyleri dikleşmişti, ağzından çıkan ılık nefesi Isserley'in boynunu gıdıklıyordu. "Yüzünün yarısının kesilip atıldığını göremediğimi mi sanıyorsun? Üzerine garip çıkıntılar eklendiğini, göğüslerinin çıkartıldığını, kuyruğunun kesildiğini ve tüylerinin tıraş edildiğini fark etmedim mi sanıyorsun? Bütün bunların seni nasıl hissettirebileceğini tahmin edemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bundan pek de emin değilim," diye fısıldadı Isserley. Bir yandan gözleri yanıyordu.

"Sana ne yaptıklarını görebiliyorum elbette, ama beni ilgilendiren senin kişiliğin," dedi.

"*Lütfen* Amlis, bu saçmalıkları kes," diye gürledi Isserley, gözlerinden boşanan yaşlar bir yanağından aşağı akıp tahrip edilmiş kulağının çirkin deliğinde kaybolurken başını diğer tarafa çevirdi.

"Kimsenin aslında insan olduğunu fark edemeyeceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı Amlis.

"Eğer türdeşlerin kahrolası bir insan olduğumu fark etmiş olsalar beni Yeni Topraklar'a göndermezlerdi, değil mi?" diye Isserley de ona bağırdı.

"Isserley, *seni* Yeni Topraklar'a ben yollamadım."

"Ah, hayır," dedi öfkeyle, "kimse şahsen sorumlu değil zaten, değil mi?

Kendisini acıya hazırlamayı unutarak hiddetle diğer tarafa döndü. Göğüs kafesinden kuyruksokumuna doğru şiş geçirilmiş gibi omurgası boyunca bir acı saplandı. Çığlık attığı anda Amlis hemen yanı başındaydı.

"İzin ver sana yardım edeyim," dedi, bir kolunu omuzlarına doladı, kuyruğuyla da sırtını tuttu.

"Beni rahat bırak!" dedi ağlayarak.

"Önce oturmana yardımcı olayım," dedi Amlis cevap olarak.

Ona dizlerinin üzerine doğrulması için yardım etti; kadife gibi yumuşak ve kemikli alnı boynuna süründü, hemen sonra kendi dengesini bulmak için geri çekildi.

Isserley kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarını, etinin altındaki kasılmayla gelen gerilimi hissederek büktü; derisinin üzerindeyse Amlis'in dokunmasının verdiği heyecan devam ediyordu. Omuzlarını çevirince kürek kemikleri tehlikeli bir şekilde çatırdadı; artık nasıl bir izlenim bıraktığını bile düşünecek hali yoktu. Amlis'i görmek için etrafa bakındı, onu ambarın iç kısmına doğru atılırken gördü.

"Biraz bundan al," dedi, boş elinde bir tutam ot tutarak üç ayağının üzerinde ona doğru yaklaşırken. Epey ciddi gözüküyordu, bu da Isserley'e anlaşılmaz bir şekilde komik geldi.

"Uyuşturucu kullanmayı doğru bulmuyorum," diye itiraz etti, hemen ardından da kahkahayı bastı; zaten kırılgan olan savunması, çektiği acı yüzünden iyice rayından çıkmıştı. Yanaklarından

gözyaşlarını silerken Amlis'in verdiği yosunsu ikpatua filizlerini alıp ağzına attı.

"Sadece çiğneyecek miyim?"

"Evet," dedi. "Bir süre sonra geviş getirir gibi ne yaptığını düşünmeyeceksin bile."

Yarım saat sonra Isserley kendini çok daha iyi hissediyordu. Anestezi gibi bir etki, hatta sağlıklı olma hissi bedenine yayılıyordu. Amlis Vess'in tam karşısında egzersizlerini yapıyor ve bunu umursamıyordu. Amlis et yemenin kötülükleri hakkında durmadan konuşuyordu ve söylediği her şey ona acınası ve komik geliyordu. Eğer abuk sabuk ukalalıklarını çok ciddiye almazsanız gerçekten de çok komik bir genç adamdı. Homurtulu sesinin alçak tonunun keyfini çıkarırken dikkatini kendi bedenine verip kollarını yavaşça döndürdü, ağzındaki acı otu tekrar tekrar çiğnemeye devam etti.

"Biliyor musun," diyordu Amlis, "insanlar et yemeğe başladığından beri birtakım gizemli yeni hastalıklar rapor edilmeye başlandı. Sebebi açıklanamayan ölümler oldu."

Isserley sırıttı, Amlis'in kıyamet söylemi son derece komikti.

"Seçkin tabakadan olanlar bile bunun tehlikeli olabileceğinden söz etmeye başladı," diye ısrarla anlatmaya devam etti Amlis.

"Söyleyebileceğim tek şey," diye cevap verdi Isserley onu hafife alarak, "burada her şeyin en yüksek standartlarda yapıldığı."

Tekrar küçümseme dolu bir kahkaha attı, Amlis'in de aynı şekilde gülmesi onu şaşırtmıştı.

"Voddissin filetosu ne kadar ediyor bizim orada?" diye sordu, kollarını karanlık göğe doğru kaldırarak.

"Yaklaşık dokuz ya da on bin liss."

Yaptığı egzersizi yarım bırakıp ona inanmayan gözlerle baktı. On bin liss, sıradan bir insan için bir ay yetecek kadar su ve oksijen demekti.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu, ağzı açık kalmış, kolları iki yana düşmüştü.

"Eğer dokuz bin lissten ucuzsa içine bir şey karıştırıldığından emin olabilirsin."

"Ama bunu satın almaya kimin gücü yetebilir ki?"

"Neredeyse hiç kimsenin. O yüzden fevkalade cazip bir şey zaten."

Amlis viskoz pakete sarılmış bir öbek kırmızı eti, daha önceden kokusunu bilip bilmediğini hatırlamaya çalışır gibi burnunu bükerek dikkatlice kokladı. "Eğer birisi bir devlet görevlisine rüşvet vermek, bir müşteriyi pohpohlamak ya da bir kadını baştan çıkarmak isterse, bundan daha iyi bir yolu yoktur."

Isserley hâlâ tam olarak anlayamıyordu.

"On bin liss..." dedi hayret içinde.

"Aslında," diye devam etti Amlis, "et o kadar değerli ki laboratuvarda üretmeye çalışıyorlar artık."

"Beni de işimden edecekler, öyle mi?" dedi Isserley ve egzersizlerine geri döndü.

"Belki de," dedi Amlis. "Vess Şirketi nakliye için bir servet harcıyor."

"Eminim buna paraları kolayca yetiyordur."

"Elbette yetiyor. Ama yine de bu zahmete girmemeyi tercih ederler."

Isserley kollarını yatay olarak uzattı ve havada yavaşça salladı.

"Zengin insanlar her zaman her şeyin en iyisini isteyecekler," dedi.

Amlis elindeki yaprakla oynuyor, zarar vermeden elinde durmadan evirip çeviriyordu.

"Fakirlere düşük kalitede et satma planları var," dedi. "Babamın bu konuda ağzı sıkı tabii ki. Ama epey acayip deneyler yapıldığını tesadüfen öğrendim. İş dünyası bu. Babam, eğer kâr getireceğini bilse gezegeni parçalara bile ayırır."

Isserley, pervane ya da rüzgargülü gibi ayakta durup yavaşça dönüyordu. Eğer bedenini kurcalamış olmasalar asla yapamayacağı bir şeydi. Çekingenlikle Amlis'e hava atıyordu.

"Yeni Topraklar'da çok tutulan iğrenç bir çerez var," diye açıklamaya başladı Amlis, "Çok ince dilimlenmiş nişastalı bir kök, yağda kızartılıp çıtır çıtır olması için kurutuluyor. Vess Şirketi buna tat vermek için bir çeşit vodsel yan ürünü ekliyor. Talep çok yoğun."

"Pisliğin yiyeceği şey yine pisliktir," dedi Isserley, tekrar gökyüzüne doğru uzanırken.

Geminin dışından bir hışırdama sesi geldi. Isserley ve Amlis ambardan aşağıya, binanın içine doğru bakıp Ensel ve bir başka adamın asansörden indiğini gördüler. İki adam da geniş beton boşluğun ötesinden onlara baktı.

"Yalnızca iyi olup olmadığınıza bakmaya gelmiştik," diye seslendi Ensel, kaba sesi metal duvarlarda yankılandı.

"Ben iyiyim Ensel," diye cevapladı Isserley, onu neredeyse görmezden gelerek. "Bay Vess de güvende."

"Eee... tamam," dedi Ensel. "Tamam." Sonra bir kelime daha etmeden arkasını dönüp asansöre geri girdi, dostu da peşinden gitti. Bir hışırtı daha duyuldu ve gözden kayboldular.

Isserley'in omzunun hemen yanındaki Amlis alçak sesle konuştu.

"Ensel sana gerçekten de değer veriyor, biliyorsun değil mi?"

"Gidip kuyruğuyla kendini becersin o," dedi Isserley ve ikpatua yumağını diliyle yanağının içinden çıkarıp çiğnemeye devam etti.

Yağmur tekrar ince ince yağmaya başlamıştı. Amlis başını kaldırıp hayret ve şaşkınlık içinde karanlık göğe baktı. Yıldızlar gitmiş, onun yerini pus almıştı; gökteki fosforlu daire, görüş alanının neredeyse dışına çıkmıştı. Su damlaları üzerine düşüyor, siyah yumuşak tüylerinde anında kayboluyor, beyaz göğsünde parıl parıl parlıyordu. Duraksayarak arka ayaklarının üzerinde doğruldu,

kuyruğunun üzerine doğru arkaya eğildi ve ağzını açtı. Isserley onun dilini daha önce görmemişti. Dağlalesinin taç yaprakları kadar kırmızı ve temizdi.

"Isserley," dedi yutkunarak. "Deniz hakkında söyledikleri doğru mu?"

"Hımm?" Yüzüne düşen yağmur Isserley'in hoşuna gidiyor, bardaktan boşanırcasına yağmasını diliyordu.

"Adamlar konuşurken duydum," diye devam etti Amlis. "Toprağın hemen yanında bir su kütlesi varmış ve hep orada duruyormuş. Uzaktan görmüşler. Uçsuz bucaksız olduğunu ve senin oraya hep gittiğini söylüyorlar."

"Evet," diye içini çekti Isserley. "Doğru."

Binanın çatısındaki aralık yavaşça kapanmaya başladı; belli ki Ensel Isserley'in yeterince temiz hava aldığını düşünmüştü.

"O zavallı vodsellerin gitmesine izin verirken," dedi Amlis, "zifiri karanlık olmasına rağmen... ağaç gibi bir şeyler gördüm, ama tam anlamıyla devasaydılar, bu binadan bile büyüktüler." Yüksek sınıfa özgü aksanı artık acınası geliyordu; oyun parkının yapmacıklı diliyle evrenin görkemini kavramaya çalışan bir çocuk gibiydi.

"Evet, evet," diye gülümsedi. "Hepsi doğru. Dışarıda hepsi var."

Ama binanın çatısı artık tamamen kapanmış, dış dünya görünmez olmuştu.

"Beni dışarı çıkar da göreyim, lütfen," dedi Amlis birdenbire, sesi hangarın içinde hafifçe yankılandı.

"Söz konusu bile olamaz," diye kesin bir dille cevapladı Isserley.

"Dışarısı karanlık," diye ısrar etti. "Kimse bizi görmez."

"Söz konusu bile olamaz," diye tekrarladı.

"Vodseller için mi endişeleniyorsun? O aptal hayvanlar ne kadar tehlikeli olabilir ki?" diye yalvardı Amlis.

"Çok tehlikeli olabilirler," diye onu inandırmaya çalıştı Isserley.

"Bizim hayatımız açısından mı, yoksa Vess Şirketi'inin iyiliği için mi?"

"Vess Şirketi umurumda bile değil."

"Öyleyse götür beni," diye üsteledi. "Arabanla. Uslu duracağım, söz veriyorum. Sadece görmek istiyorum. Lütfen."

"Hayır dedim."

Birkaç dakika sonra Isserley, Esswis'in evinin hemen ilerisinde, dalları birbirine karışmış ağaçların altında arabayı yavaş yavaş sürüyordu. Her zamanki gibi evin ışıkları açıktı. Isserley'in arabasının farlarıysa kapalıydı. Ay ışığında yeterince iyi görebiliyordu, gözlüklerini takma zahmetine girmesine gerek yoktu. Hem bu yolu daha önce yüzlerce kere yürüyerek geçmişti.

"Bu evleri kim yaptı?" diye sordu Amlis; ellerini ön panele dayamış, yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Biz yaptık," dedi Isserley duraksamadan. Çiftliğin ötesinde hiçbir evin görünmediğine ve kendi külüstür evinin etraftaki taş parçaları ve molozların üst üste koyulmasıyla yapılmış bir şey gibi görünmesine seviniyordu. Esswis'in çok daha gösterişli konutunu gösterdi: "Şuradaki Esswis için yapılmıştı. Bir bakıma patronum sayılır. Çitleri tamir eder, hayvan yemlerini hazırlar, o tür şeyler işte."

Esswis'in evinin yakınından geçtiler, hatta öyle yakın ki Amlis buğu kaplamış pencereleri ve pervazındaki iri tahta oymaları görebiliyordu.

"Şunları kim yonttu?"

Isserley oymalara baktı.

"Esswis," dedi hiç düşünmeden, evin önünden geçip giderlerken. Ama söylediği yalanın aslında gerçek de olabileceğini fark etti. Hayalinde, çift camın ardına sıralanmış bir dizi kıyıya vurmuş tahta, oyulup bilenerek bir baletin donup kalmış zarifçe ıstırap çekişi olarak canlanıp soldu. Belki de Esswis kışın yalnız kaldığında bu işle uğraşıyordu.

Isserley, kocaman ve yuvarlak saman balyalarının ufka yayılmış kara delikler gibi göründüğü boş tarlalar boyunca arabayı sürdü. Tarlalardan biri nadasa bırakılmıştı, karşısındaki ise patatesin gizemli koyu yeşilliğiyle gür ve bereketliydi. Yer yer hiçbir tarımsal faydası olmayan çalılar ve ağaçlar göğe doğru yükseliyor, cinsine göre kışa dayanıklı çiçeklerini ya da uzun ve kırılgan dallarını sergiliyordu.

Isserley, Amlis'in nasıl hissettiğini biliyordu: Burada tanklarda yetiştirilmesi ya da kireçli, balçık topraktan kazılıp çıkarılması gerekmeyen, ama neşe patlaması gibi göğe doğru fışkıran bitkiler vardı. Burası dönümler boyunca görünüşe göre insanlardan hiçbir yardım almadan kendi kendisine yeten huzur dolu bir verimlilikle doluydu. Hem Amlis, Ablach tarlalarını kışın görüyordu; hele bir de bahar gelince burada neler olduğunu görebilseydi!

Arabayı yavaş, çok yavaş sürdü. Sahile giden yol, iki çeker araçlara göre yapılmamıştı ve arabasına zarar gelmesini istemiyordu. Aynı zamanda yoldaki bir tümsek sağ elini sarsıp direksiyondan koparacak ve yanlışlıkla ikpatua kolunu kaldıracak diye anlamsız bir korkuya kapılmıştı. Amlis'in emniyet kemerini takmamış olmasına ve heyecanla durmadan koltuğunda kıpırdamasına rağmen, iğneler yine de batabilirdi.

Yolun sonundaki büyük kapıda, sarp kayalıklardan çok da uzak olmayan bir yerde Isserley arabayı durdurdu ve motoru kapattı. Burada manzara apaçık önlerindeydi, Kuzey Denizi bu gece gümüş gibi parlıyordu; doğu tarafında gökyüzü yaklaşan karla gri renkli, batıda ise ay ve yıldızlarla hâlâ ışıl ışıldı.

"Ah," dedi Amlis alçak sesle.

Az çok şoke olduğunu görebiliyordu Isserley. Doğrudan önündeki uçsuz bucaksız, akıl almaz su kütlesini seyrediyor, Isserley de onu nasıl arzuladığının farkında olmadığına emin, yüzüne yandan bakıyordu.

Uzun bir süre sonra Amlis yeniden soru sormaya hazırdı. O daha ağzını açmadan Isserley onun ne soracağını biliyordu ve bir şey söylemeden onu cevapladı.

"Şu ince parlak çizgi," diye işaret etti, "denizin bittiği yer. Tabii aslında bitmiyor, sonu olmadan devam ediyor. Ama biz oraya kadar görebiliyoruz. Üzerinde de gökyüzü başlıyor. Görebiliyor musun?"

Amlis'in Isserley'i sanki bütün bir dünyanın sahibi, onun emanetçisi gibi görmesi neredeyse acımasızca üzücü, ama aynı zamanda harikaydı. Hatta belki de doğruydu.

Ödemesi gereken korkunç bedel, bir bakıma bu dünyayı onun yapmıştı. Amlis'e, bir tek onun cesaret etmiş olduğu –bir de tabii Esswis'in–, yapılabilecek en büyük fedakarlığı yapan birinin nasıl bir ortamda yaşayabileceğini gösteriyordu. Ama Esswis evinden nadiren çıkardı. Bedeni çok bozulduğu için harap olmuştu belki de. Doğanın güzellikleri onun için bir anlam ifade etmiyor, onu yeterince teselli edemiyordu. O ise tam tersine görülecek ne varsa görmek için kendini dışarı çıkmaya zorluyordu. Bir tesellisi olmasından memnun, her gün o adil ve müthiş gökyüzünün karşısına çıkıyordu.

Bir süre sonra bir koyun sürüsü Ablach Çiftliği'nin sınırından, kayalıkların kenarı boyunca tek sıra halinde yürüyerek geçti. Postları ay ışığında parıldıyor, koyu renkli katırtırnaklarının önünde siyah suratları neredeyse görünmüyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu Amlis hayret içinde, burnu neredeyse ön cama yapışmıştı.

"Onların adı koyun," dedi Isserley.

"Nereden biliyorsun?"

Isserley hızlıca düşündü.

"Kendilerine öyle diyorlar," dedi.

"Onların dilini konuşuyor musun?" diye sordu gözlerini fal taşı gibi açarak, yaratıklar önlerinden geçip giderken.

"Pek sayılmaz," dedi. "Sadece birkaç kelime."

Amlis her birine teker teker baktı, bu onun için yeni bir deneyimdi ve yavaşça ilerlemelerini izlerken başı Isserley'inkine gittikçe daha da yaklaştı.

"Onlardan et olarak yararlanmayı denedin mi hiç?" diye sordu.

Isserley şaşırıp kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Sizin burada neler yaptığınızı ben nereden bileyim?"

Isserley gözlerini kırpıştırarak söyleyecek bir söz bulmaya çalıştı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki? Babayla oğulun ortak yanı acımasız olmaları mıydı yoksa?

"Onlar... dört ayaklarının üzerinde yürüyorlar, Amlis, görmüyor musun? Tüyleri, kuyrukları, bizimkinden çok da farklı olmayan yüz ifadeleri var..."

"Bak," dedi Amlis asabi bir şekilde, "eğer canlı bir yaratığın etini yiyeceksen..."

Isserley içini çekti; işaret parmağını onun dudaklarının üzerine koyup susmasını sağlamayı çok isterdi.

"Lütfen," diye rica etti, koyunların sonuncusu da katırtırnaklarının içinde kaybolurken, "Bu anı mahvetme."

Ama tipik bir erkek olarak, ortamın mükemmelliğini berbat etmekten vazgeçeceği yoktu; yalnızca taktik değiştirdi.

"Biliyor musun," dedi, "adamlarla epey konuştum."

"Hangi adamlarla?"

"Beraber çalıştığın adamlarla."

"Ben yalnız çalışırım."

Amlis derin bir nefes aldı ve devam etti.

"Adamlar senin eski sen olmadığını söylüyorlar."

Isserley küçümseyici bir tavırla homurdandı. Bahsettiği Ensel olmalıydı. Her tarafı uyuz ve yaralarla kaplı, taşakları şişmiş Ensel, ziyarete gelen kodamana içini döküyor. Erkek erkeğe itirafta bulunuyor.

Nefret zehrinin vücuduna yine damla damla sızdığını hissediyordu; üzgündü ve neredeyse utanç içindeydi. Kısa bir süre için

bile olsa onsuz olmak ne büyük rahatlamaydı! Çiğnediği bu küçük ot yumağının gerçekten de yatıştırıcı etkisi olabilir miydi? Amlis'e dönüp beceriksizce gülümsedi.

"Biraz daha... eee... şeyden var mı?" O kelimeyi bana söyletme, diye düşündü.

Amlis yanında getirdiği demetten bir tutam daha ikpatua uzattı.

"Adamlar senin değiştiğini söylüyorlar," dedi. "Başına kötü bir şey mi geldi?"

Ona ikram edeceği şeyi hâlâ elinde tutarken, Isserley öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı.

"Ah, zaman zaman kör talih vurur bana. Zengin genç adamlar bana bakacakları sözü verir, sonra ben bir bok çukuruna gönderilirken bir kenarda dururlar. Vücudum kesilip biçilir. Böyle şeyler işte."

"Yakın zamanlarda demek istiyordum."

Isserley başını koltuğa yasladı, ikpatuayı zaten ağzında olan parçaya ekledi.

"Ben iyiyim," diye içini çekti. "Yaptığım zor bir iş, o kadar. Kendine özgü iyi ve kötü yanları var. Sen anlayamazsın."

Ufukta büyük bir hızla kar bulutları toplanıyordu. Amlis'in bu konuda hiçbir fikri olmadığını biliyor, bu bilginin tadını çıkarıyordu.

"Neden işi bırakmıyorsun?" diye sordu.

"İşi *bırakayım* mı?"

"Evet bırak. Artık yapma, işte o kadar."

Isserley gözlerini gökyüzüne, daha doğrusu arabasının tepesine çevirdi. Tavanın döşemesinin çürümekte olduğunu fark etti.

"Eminim Vess Şirketi bundan çok etkilenir," diye iç geçirdi. "Baban kişisel olarak en iyi dileklerini iletir eminim ki."

Amlis umursamaz bir tavırla güldü.

"Babam ta buraya kadar gelip boynunu mu ısıracak sanıyorsun?" dedi. "Senin yerini alacak birini gönderir, olur biter. Bu şansı elde etmek için yalvaran yüzlerce insan var."

Bu Isserley'in bilmediği bir şeydi, üstelik korkunç ve iğrençti.

"Bu doğru olamaz," dedi alçak sesle.

Amlis bir süre sessiz kaldı; Isserley'in kederinin kurduğu tuzaklara yakalanmadan aralarında oluşan durumdan sağ salim kurtulmaya çalışıyordu.

"Bir an için bile çektiğin acıları küçümsemek istemiyorum," dedi dikkatlice. "Ama bilmen gerekir ki burasının nasıl bir yer olduğu hakkında dedikodular var bizim orada; gökyüzü, yıldızların görünürlüğü, havanın temizliği, gür bitkiler. Devasa su kütleleri hakkında öyküler bile var; ne kadar büyük, hatta bir kilometre genişliğinde oldukları hakkında," dedi ve güldü.

Amlis bir süre başka bir şey söylemedi ve Isserley'in hazır olmasını bekledi. Isserley koltuğunun arkasına yaslanmıştı, gözleri kapanmak üzereydi. Nemli göz kapakları çiftlik binasındayken hayran kaldığı yaprağa benziyor, ince detayları ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

O güzel bir kadın, diye düşündü Amlis. Kendine özgü o garip, garip haliyle.

Sonunda Isserley tekrar konuştu.

"Dinle, öyle birdenbire bırakamam," dedi. "İşim bana bir... ev ve... yiyecek sağlıyor." Uğraştı ama bundan fazlası aklına gelmedi.

Amlis beklemedi. "Adamlar bana sadece ekmek ve musanta ezmesi ile beslendiğini söylüyorlar," dedi. "Ensel çoğu zaman ortalıkta görünmediğini anlattı. Peki bana bu dünyada yetişen ve yaşamını sürdürmen için yetecek hiçbir şey olmadığını, hiçbir yeri yuva edinemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Isserley kızgınlıkla direksiyonu kavradı.

"Bana bir hayvan gibi yaşamamı mı öneriyorsun?"

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular, bu arada kar getiren bulutlar körfezin üzerinde toplanıp çiftliğe doğru sürüklendi. Is-

serley ara ara belli etmeden Amlis'e bakıyordu. Duyduğu heyecan ve hayranlığa tedirginlik bulaştığını fark etti: Isserley'in kalbini kırmış olmanın ve üzerlerinde onları bekleyen şeyin tedirginliği. Onun deneyimsiz gözlerinde, kar bulutları kuşkusuz geldikleri yerdeki tehlikeli duman bulutlarına, seçkin tabakadan olanların bile yeraltına inmek zorunda kaldığı türden iğrenç derecede zehirli bulutlara benziyordu.

"Biz... tehlikede miyiz?" diye sordu sonunda Amlis, girdap yaparak dönüp duran gri duman ayın önüne geçerken.

Isserley pis pis sırıttı. "Risk yoksa macera da yoktur, Amlis," diye azarladı onu.

Gökyüzünden kar taneleri çılgınca dönerek, titreşerek, sarmallar oluşturarak ve hızla ön camın üzerine düştüler. Amlis kendini geri çekti. Birkaç kar tanesi yanındaki açık camdan içeri girip tüylerinin üzerine kondu.

Isserley ürktüğünü hissetti, ondan gelen değişik bir koku duydu. Uzun zamandır ilk defa insan korkusunun kokusunu duyuyordu.

"Rahat ol, Amlis," dedi sakince. "Bu yalnızca su."

Amlis göğsündeki yabancı maddeyi eline aldı, parmakları arasında erirken hayret içinde mırıldandı. Sanki bütün bu gösteriyi Isserley kendisi düzenlemiş gibi ona baktı; bir an için de olsa büyülensin diye bütün evreni onun için altüst etmiş gibiydi.

"Sadece seyret," dedi Isserley. "Konuşma. Sadece seyret."

Bulutlar yükünü boşaltırken Isserley'in küçük arabasında oturup karı izlediler. Yarım saat içinde etraflarındaki bütün toprak beyaz tozla kaplanmış, parlak kristal gibi bir köpük ön camı örtmeye başlanıştı.

"Bu bir... mucize," dedi Amlis sonunda. "Sanki gökte yüzen bir deniz daha var."

Isserley ilgiyle başını salladı: nasıl da sezerek anlamıştı bunu! Kendisi de tam olarak aynı şeyi düşünürdü çoğu zaman.

"Hele güneş çıkana kadar bekle! Gözlerine inanamayacaksın!"

O zaman aralarındaki havanın moleküllerinde rahatsız edici bir şey oldu.

"Ben bunu göremeyeceğim, Isserley," dedi Amlis üzüntüyle. "O zamana kadar gitmiş olacağım."

"Gitmiş mi olacaksın?"

"Bu akşam dönüyorum," dedi.

Isserley onun ne demek istediğini hâlâ kavrayamamış gibi görünüyordu.

"Gemi," diye hatırlattı Amlis, "birkaç saat içinde yola çıkıyor. Ben de içinde olacağım tabii ki."

Isserley bu haberi idrak etmeye çalışırken hareketsizce durdu.

"Sana söylenilen şeyi yapacak biri değilsin aslında," dedi bir süre sonra şakayla.

"Eve dönmem ve burada gördüklerimi anlatmam gerekiyor," diye açıkladı Amlis, "İnsanlar kendi onaylarıyla neler yapıldığını öğrenmeli."

Isserley acımasızca güldü. "Demek ki savaşçı ruhlu Amlis, bütün insan ırkını gerçeğin ışığıyla aydınlatacak."

Amlis gülümsedi, ama gözleri acıyla parıldıyordu. "Sen insanları hep küçük gören bir yaratıksın, Isserley. Dinle bak, eğer senin için kabullenmesi daha kolay olacaksa hiçbir idealimin olmadığını ve yalnızca eve geri dönüp babamı çileden çıkarmak istediğimi düşünebilirsin."

Isserley yorgunlukla gülümsedi. Kar artık ön camı neredeyse tamamen kaplamıştı; birazdan temizlemesi gerekecek, yoksa klostrofobi hissetmeye başlayacaktı.

"Şu anne babalar," diye sızlandı Amlis tuhaf bir şekilde, aralarındaki kırılgan bağı korumak için. "Siktirip gitsinler." Sözlerindeki kabalık onun ağzından zorlama ve utanç verici bir biçimde çıkmıştı; sesinin tonunu ayarlayamamış, kontrolünü biraz kaybetmişti. Çekingen bir şekilde Isserley'e doğru uzanıp elini kolunun üzerine

koydu.

"Her neyse," dedi, "bu dünya tarafından baştan çıkarılmak çok kolay olurdu. Burası çok... çok güzel."

Isserley direksiyonu tutmak için kollarını kaldırdı. Loş ışıkta kontak anahtarına kolayca ulaşırken Amlis'in eli de aşağı kaydı. Motor hırıldayarak uyandı, arabanın farları yandı.

"O zaman seni geri götüreyim," dedi Isserley. "Zaman akıp gidiyor."

Çiftlik binasına geri döndüklerinde büyük alüminyum kapı aralıktı ve Isserley Ensel'in burnunu dışarı uzatıp uzun zamandır etrafa bakındığını görebiliyordu. Büyük ihtimalle nöbetteydi; Amlis'in ortadan kaybolduğu saatler boyunca ter döktüğünü kolayca tahmin edebiliyordu. Kolaysa bu sefer de dışarı çıkıp yakaladığı avın şimdiye kadarkilerin en iyisi olduğunu söylesindi, yalaka herif.

Ama Ensel olduğu yerde durup bekledi.

Isserley Amlis'in üzerinden eğilip yolcu tarafındaki kapıyı açtı, çünkü Amlis kapı kolunun mekanizmasını çözememişti. Kolunun ön tarafı bir an için tüylerine hafifçe dokundu ve sıcak etinin kokusunu duydu. Kapı hızla açıldı ve birden içeri soğuk hava ve tüy gibi kar taneleri doluştu.

"Sen içeri gelmiyor musun?" diye sordu Amlis.

"Kendi evim var benim," dedi Isserley. "Hem sabah çalışmam gerekiyor."

Son bir kere daha göz göze geldiler, aralarında birbirlerine ters düştüklerini gösteren bir kıvılcım çaktı.

"Kendine dikkat et," diye fısıldadı Amlis, eğilip arabadan çıktı ve beyaz kaplı zemine indi. "İçinde seninle konuşan bir ses var. Onu dinle."

"İçimdeki ses siktir git diyor," dedi Isserley, ama ağzı çarpık gülümsüyor, aynı zamanda ağlıyordu.

Amlis karı adımlamaya başladı ve onun için açılan kapıya doğru ilerledi.

"Günün birinde yine geleceğim," diye seslendi, yürürken başını omzunun üzerinden çevirerek. Sonra da sırıttı: "Tabii eğer beni getirecek araç bulabilirsem."

Isserley arabayı evine sürdü, garaja park etti ve içeri girdi. Eve en son gittiğinden beri çiftliğe izinsizce giren gizemli kişiler, ön kapısının altından parlak kağıda basılmış el ilanları atmıştı. İşe yaramayacak kadar cılız bir grup vodsel, seçimlerde ondan oy istiyordu; İskoçya'nın geleceği tehlikedeydi ve çözüm onun ellerindeydi. Ayrıca Esswis'ten, Isserley'in okumaya tenezzül bile etmediği bir not vardı. Notu okumak yerine doğruca yatağına gitti, çıplak vücudunu battaniyeye sardı ve saatlerce ağladı.

Dijital saatin üzerinde yanıp sönen sayılar toptan gitmişti, ama nakliye gemisi kendine özgü iniltisiyle nihayet hareket edince saatin sabah dört olduğunu tahmin etti.

Hemen ardından ana binanın çatısının kapanma sesini duydu. Sonra Ablach Çiftliği'nin sessizliğinde çalan dalgaların müziğiyle yatışıp, beşikte yatar gibi uykuya daldı.

12

KOLLARINI göğsünde kavuşturmuş, avuçları omuzlarında, gözlerini kapadı ve suyun içine doğru kaykıldı. Boynunun çilekeş kasları ve kemiklerine başını serbest bırakması için izin verince küçük ve ağır kafatası bir taş gibi suya batarken saçlarının dönerek yüzeye çıktığını hissetti. Dünya karanlığa gömülmüş, Ablach Çiftliği'nin bildik sesleri suyun altında donuk bir uğultuya dönüşmüştü.

Isserley'in bedeninin geri kalanı başından daha da yavaş bir şekilde suya gömüldü; önce suyun üzerinde kalmaya çalışarak yeni bir ağırlık merkezi denemesi yaptı; sonra dibe indi. Kulakları ve burnundan hava kabarcıkları çıktı. Ağzı hafifçe açıktı, nefes almıyordu.

Bir ya da iki dakika sonra gözlerini açtı. Işıldayan suyun ve yosun gibi dalgalanarak yüzen saçlarının arasından, karanlık bir koridorun sonundaki açık bir kapıyı görür gibi güneş ışığının biçimsiz parıltısını görebiliyordu. Aynı ışık, akciğerleri acımaya başlayınca genişlemeye, sonra da zorlukla atan kalp atışıyla uyum içinde titreşmeye başladı. Hava almak için dışarı çıkma vakti gelmişti.

Yukarı doğru kendini kaldırıp başını ve omuzlarını suyun üzerine çıkarttı; temiz havayı içine çekti; saçlarını yüzünden geriye ittirdi, gözlerini kırpıştırdı ve burnunu çekti.

Vücudunun ağırlığı tekrar omuzlarının üzerine binerken etinin altına hapsolmuş iğrenç bir kıkırdak sesiyle omurgası yerinden oynayıp çıtırdadı.

Suyun dışındaki dünyada güneş ışığı artık titreşmiyordu: banyonun kirli camından içeri ılık ılık yansıyor ve durağanlıkla parıldıyordu. Duş başlığı bir lamba gibi ışıldıyor, tavandaki örümcek ağları dikenli tele takılmış bir tutam koyun yünü gibi ışık saçıyordu. Rezervuarının kapağı göz kamaştıracak kadar parlaktı, o yüzden Isserley'in gözleri kapağın cilalı gövdesinde takılıp kaldı. Üzerinde soluk mavi harflerle yazan ARMITAGE SIHHİ TESİSAT yazısı, her ne kadar Isserley bu dili yıllardır biliyor olsa da hâlâ anlaşılmazdı. Duş yapmak yerine küveti doldurduğu her seferinde yaptığı gibi sıcak su tankı yine yutkunma ve geğirme sesleri çıkardı. Ayağının dibindeki paslı pirinç musluklar gürüldedi ve hışırdadı. Yeşil plastik şampuan şişesinin üzerinde HER GÜN KULLANIM İÇİN yazıyordu. Her şey tekrar normale dönmüştü. Amlis Vess gitmişti, o kalmıştı ve çoktan ertesi gün olmuştu. Böyle sona ereceğini en baştan bilmeliydi.

Isserley başını arkaya eğdi ve sızlayan kafatasını banyonun seramik kenarına dayadı. Küvetin tam üzerindeki yıllar boyu buharla yıpranmış tavanın iltihap renkli boyası, karmaşık desen oluşturmuş kırık parçalar ve kabarcıklarla kaplıydı. Jeolojik tabakalar gibi kat kat sürülmüş boya, bu yıpranmayla delik deşik olmuştu. Isserley'in bu dünyada karşısına çıkan ve çocukluğunun doğa manzaralarına en çok benzeyen şey buydu. Gözlerini aşağı çevirdi.

Suyun ayna gibi yüzeyinin altındaki vücudu görünmüyordu, yalnızca ayak parmaklarının uçları ve göğüslerinin kıvrımları dışarıdaydı. Bu yabancı et çıkıntılarına baktı, onları oldukları şeyden farklı hayal etmek kolaydı. Güneşin aydınlattığı suyun ortasında

mahsur kalmış gibi duran göğüsleri, ona okyanusta denizin çekilmesiyle ortaya çıkan kayalıkları hatırlattı. Göğsünün üzerinde durup onu aşağı doğru çeken birer taş gibiydiler. Amlis Vess onu önünden fırlayan bu yapay tümörler olmadan hiç görmemişti; erkeklerin okşamaktan kendilerini alamadıkları sert ve düzgün, parlak kahverengi tüylerle kaplı ve onunkine yaraşır pürüzsüz bir göğsü olduğunu asla bilemeyecekti.

Şekli bozulmuş kulaklarından dışarı süzülen suyun verdiği berbat duyguya katlanırken gözlerini sıkıca kapadı. Bu bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilir gibi birkaç damla kaynar su bir anda musluktan sol ayağının üzerine aktı. Isserley şaşkınlıkla inledi ve ayak parmaklarını yumruk yaptı. Ne kadar garip, diye düşündü; Amlis gitmiş ve o ölmeye hazır olmasına rağmen bu kadar küçük, önemsiz bir rahatsızlık bile sorun olabiliyordu.

Küvetin yanına tutturulmuş paslı sabunlukta, karton kutusunda duran birkaç kullanılmamış jilet vardı. Bir tanesini çıkarıp kutusunu fırlatıp attı. Fayans döşeli kirli zemine doğru eğilip aşağı kata getirdiği aynayı eline aldı. Yukarı doğru tutup açısını en iyi ışık alacak şekilde ayarladı ve doğrudan yüzüne baktı.

Bir vodsel onu nasıl görüyorsa o da kendisini öyle görmeye çalıştı.

İlk bakışta bile kendini ne kadar bırakmış olduğuna inanamadı. İnsanla hayvan arasındaki çizgiyi geçmek için kendini zorlayarak yapması gerekeni sanki daha birkaç gün önce yapmıştı, ama üzerinden daha uzun süre geçmişti büyük olasılıkla. Onu yakın zaman önce gören vodseller için ne kadar da tuhaf bir görüntü oluşturmuş olmalıydı. Neyse ki son birkaç tanesi tasfiye edilmişti, çünkü itiraf etmeliydi ki bu hali iş yapmak için pek uygun değildi; vücudunun artık hiç tüy bitmeyecek kadar ciddi şekilde yara olmuş kısımları ya da yapay dokuları hariç her yerinde tüyleri yeniden uzamıştı. Neredeyse insan gibi görünüyordu.

Saçlarının başladığı çizgi artık zorlukla fark edilebiliyordu; incecik tüyler alnını kaplamıştı ve kaşlarındaki daha kalın tüylerle

birleşmişti. Gözlerinin altındaki kirpikler neredeyse kirpik olmaktan çıkmış, yanaklarındaki uzadıkça yumuşayan kahverengi tüylere karışmıştı. Omuzları ve kollarının üst kısmını da belli belirsiz kestane rengi kıllar kaplamıştı.

Eğer Amlis Vess biraz daha uzun süre kalsaydı, seçkin tabakadaki adamların neden ona hep olması gereken yerde kalmasını sağlayacaklarına, zamanı geldiğinde hakkında iyi şeyler söyleyeceklerine ve onun kadar güzel bir kızın zorla gönderilmemesi gereken yere asla gönderilmeyeceğine dair söz verdiklerini anlamış olacaktı. Bir seferinde adamlardan biri vücudunun yan tarafını okşayarak yumuşak cinsel organına doğru inerken, onu böyle bir yere göndermenin doğaya karşı işlenmiş bir suç olacağını söylemişti.

Isserley jileti büyük bir dikkatle kullandı. Yanaklarına şampuan sürmüştü, ama tüyleri göz kapaklarına kadar devam ettiği için köpüğü gözlerine doğru itmemeye dikkat etmeliydi. Çoğunlukla gözlük takmak zorunda olduğu için gözleri zaten yeterince acıyordu. Ayrıca Amlis için ve genel olarak hayatının gidişatına ağladığı için yanıyorlardı.

Yüzünü nazikçe ve yavaşça tıraş etti ve kaş olarak birkaç tüy bıraktı. Jileti alnına sürerken düzleşmesi için kaşlarını çatmamaya çalıştı. Her seferinde jileti küvetin içindeki suya daldırıp yıkıyordu; kısa süre içinde tüyleri, şampuan köpüğü filosu üzerinde birikmiş, dört bir tarafında yüzer hale gelmişti.

İşini bitirince aynayı yeniden alıp kendini inceledi. Bir damla suyla karışık kan, alnından aşağı sızıyordu; gözünün içine girmeden eliyle sildi. Kesik birkaç dakika içinde iyileşmiş olacaktı.

Saçlarının kenar çizgisini arabanın ön camı gibi düz bırakmak yerine, denemek için V şeklinde kesmişti. Bunu daha önce birkaç vodselde görmüş, epey çekici olduğunu düşünmüştü.

Ondan sonrası kolaydı. Kutusundan yeni bir jilet alıp kollarını, bacaklarını, omuzlarını ve ayaklarını tıraş etti. Oflayarak kollarını

arkasına doğru çevirdi ve bir eliyle aynayı tutup diğer eliyle bıçağı kullanarak sırtını tıraş etti. Karnı sadece birkaç rötuş gerektiriyordu; kesilip atılmış meme uçlarından geriye kalan yara dokusu alkol ve yağlı yemeklerden uzak duran zayıf, kaslı bir vodselin gövdesi gibi çukur ve sertti. Bacaklarının arasındaki karmaşık et düğümüne ne dokundu ne de onu inceledi, zaten o konuda yapacak hiçbir şey yoktu.

Etrafındaki su soğumuştu ve kahverengi suyosunlarıyla kaplı durgun bir göle benzemişti. Ayağa kalktı ve kesilmiş tüylerden kurtulmak için duşun altında sıcak suyla hemen durulandı. Sonra küvetten çıkıp soğuk fayansa, üzerinden çıkarttığı paspal giysi yığınının yanına adımını attı. Kıyafetleri ayak parmaklarıyla kavrayıp küvetin içine attı ve suyun içine batırdı. Su hemen kirleniverdi.

Amlis Vess gitmişti ve işe dönmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Egzersizlerini yaparken televizyonda öğle haberleri gösteriliyordu. Yıllardır ilk defa haberlerin onunla bir ilgisi vardı.

"Perthshire'lı kayıp William Cameron için arama devam ediyor," dedi endişeli bir kadın sesi. Isserley'in yatak odasındaki kirli ekran, günler önce arabasına aldığı aslan yelesi gibi kızıl saçlı, örgü kazaklı vodselin resmini gösterdi. "Son olarak Pazar günü Inverness'ten evine gitmek üzere otostop çekerken görülmüştü," diye devam etti ses. Başka bir fotoğraf öncekinin yerini aldı, bu seferki resim vodseli bir karavanın önünde, bacaklarının arasındaki uykulu gözlerle bakan kalın gözlüklü bir dişiye sarılmış olarak gösteriyordu. Bulanık görüntülü, yürümeye yeni başlamış iki tombul bebek fotoğraf makinesinin flaşıyla şaşkınlıktan gözlerini fal taşı gibi açmış, arka planda donup kalmıştı. "Polis, henüz Bay Cameron'un ortadan kaybolmasıyla Pazar günkü Anthony Mallinder cinayeti arasında bağ kuracak bir delil olmadığını söylüyor." Kızıl yeleli ve ailesi gözden kayboldu, onun yerini sarı tulumlu kel

kafalı canavarın kumlu görüntüsü aldı ve o anda Isserley'in tüyleri diken diken oldu. "Ancak polis, olayın en son Aviemore'da görülen Alman tıp öğrencisi Dieter Genscher'in ortadan kaybolmasıyla ilişkisi olabileceğini belirtiyor." Neyse ki kel kafalının rahatsız edici görüntüsünün yerini Isserley'in daha önce gördüğünü hatırlayamadığı zararsız görünen bir vodselin fotoğrafı aldı. Bir saniyeden bile kısa gibi gelen bir süre sonra A9 otoyolunun iyi kalitede kamera görüntüsü ekrandaydı; bir otostopçunun gözünden yoldan geçen arabaları göstermek için kamera yere yakın bir yere yerleştirilmişti.

Isserley egzersizlerine devam ederken haber programı diğer konulara geçti: yabancı bir ülkede açlıktan ölen insan sürüleri, adı John Martyn olmayan bir şarkıcının uygunsuz davranışları, spor karşılaşmaları, hava durumu. Eğer tahminler doğru çıkarsa yol durumu da iyi olacak gibi görünüyordu.

Egzersiz yapmak ve camdan içeri giren güneş ışığı saçını kurutmuştu. Ayna karşısında kaşlarını çatarak kendine baktı. Temiz siyah gömleği –gardırobundakilerin en temiz görüneni– biraz eskimişti. Hâlâ şıktı, ama biraz yıpranmıştı.

Durup dururken, o kızıl saçlı vodseli almamalıydın, dedi kendi kendine. Adı William Cameron olanı.

Düşünceyi aklından silerken, dikkatini o anki soruna çevirmeye çalıştı. Nereden yeni giysi alabilirdi? Donny'nin Tamirhanesi giysi satmıyordu. Yıllar boyunca, birileri kıyafetleri tanır ve belli bir vodsele ait olduğunu hatırlar korkusuyla işini yaparken eline geçen şeyleri giymenin cazibesine karşı koymuştu, ama belki de...

O vodseli almamalıydın, dedi kendi kendine yeniden. Kaybettin. İş işten geçti.

Yeşil kadife pantolonu iyi durumdaydı, gösterişli ve temizdi. Üzerine oturduğu yer biraz yıpranmıştı belki, ama her şey yolunda gittiği sürece kimse orasını görmezdi. Ayakkabıları pırıl pırıldı ve gayet dayanıklı görünüyordu. İki göğsünün arası vodsel dergileri-

nin kapak sayfalarından fırlamış gibi güneş ışığında parıldıyordu. Saçının dibindeki küçük kesik çoktan iyileşmişti; kabuğu kaldırınca tekrar kanamadı bile. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi, on tırnağı da yerli yerindeydi. Soğuk temiz havayı burun deliklerinden içeri çekerek derin derin nefes aldı ve omurgasını düzeltti. Pencerenin dışında, ötesindeki evrenin sonsuzluğunu kapatan atmosfer parlak ve maviydi.

Hayat devam ediyor, diye diretti içinden.

Isserley evden çıkarken, Esswis'in yazdığı ve tamamen aklından çıkmış olan notu buldu. Görünüşünden, günlerdir kapının altında bekliyor olduğu belliydi. Nemli ve rengi solmuş yazıyı ışığa tuttu. Esswis'in kargacık burgacık çiziktiriverdiği yazıyı okumak kolay değildi, ama kesin olan bir şey vardı: bu kişisel bir mektup değildi. Sadece Vess Şirketi'nden gelen bir mesajı iletiyordu; Esswis Isserley'in üstü olduğu için öncelikle ona bildirilmişti.

Isserley'in çözebildiği kadarıyla Vess şirketi normalden biraz daha fazla vodsel getirmesi mümkün mü diye merak ediyordu. Yılda yüzde yirmi fazla vodsel yeterliydi. Eğer bir zorluk çıkarsa şirket ona yardımcı olması için birilerini gönderebilirdi. Aslına bakılırsa her durumda birisini göndermeyi ciddi olarak düşünüyordu.

Isserley notun tamamını okumadan katlayıp pantolonunun cebine koydu. Vess Şirketi, onunla böyle oyun oynayamayacağını öğrenmeliydi. Bir sonraki nakliye gemisiyle onlara bir mesaj gönderecekti. Bu arada iş hayatında ne gibi değişiklikler yapması gerektiğini düşünecekti.

Isserley'in yemek salonuna girmesi adamlar arasında boğuk homurdanmalara neden oldu. Küçük düştükten bu kadar kısa süre sonra tekrar ortaya çıkmasını belli ki beklemiyorlardı, çünkü aptaldılar ve hiçbir şey anlamıyorlardı. Onun hakkında dedikodu yapacak biraz daha zaman olmasını nasıl da isterlerdi! Sinirlerinin

bozulup işlem merkezinden dışarı atılması o küçük, durgun hayatlarını nasıl da heyecanlandırmış olmalıydı! Eğer günler boyunca utançtan hiçbir şey yapamayacak halde küçük evinde gizlense, sonunda açlıktan zayıf düşüp sürünerek yanlarına inmek zorunda kalsa efsane nasıl da büyürdü! Ama onlara bu zevki tattırmayı reddediyordu. Bütün bunlara göğüs gerecek, onlara gerçek gücünü gösterecekti.

Adamların hepsine birden küçümseyerek baktı. Amlis Vess'le karşılaştırıldığında iğrenç birer hilkat garibesi, kuş beyinli ilkel yaratıklardı. Kendi biçimsizliği için asla utanç duymamalıydı; onlardan daha çirkin değildi kesinlikle, hem onlardan kat kat iyi yetişmişti.

"İyi kalite etin hepsi bitti mi?" diye sordu, servis masalarının üzerindeki tencere ve çanakların altını üstüne getirirken.

Hilis'in Amlis'in şerefine hazırladığı terbiye edilmiş mükemmel bifteğin bir tadımlık hatırası aklına takılmıştı birdenbire.

"Affedersin Isserley, iyi et burada," dedi ismini hep unuttuğu, suratı küflü, şaşı olan. Uyuz olmuş şişkin göbeğine avcuyla vurdu ve hırıltılı bir şekilde güldü.

Isserley aşağılama dolu bir bakış attı ona. Seni samanla beslemeleri gerek aslında, diye düşündü; sonra arkasını döndü ve her zaman hazırda bekleyen ekmek ve musanta ezmesiyle ilgilendi. Tatsız tuzsuz olsa da üzerinde kabarcıklar çıkmış yağlı sosisleri ve gevşemiş börek dilimlerini yiyerek risk almaktansa bunu yemek daha iyiydi: o iğrenç şeylerin içinde ne olduğunu kimse bilemezdi.

"Bol bol börek var," dedi birisi.

"Teşekkürler, kalsın," diye samimiyetsizce gülümsedi, şu ya da bu adamla yerde oturması için gelen teklifleri görmezden gelip tezgahlardan birine yaslandı. Kırıntı dökülmemesi için bir elini üzerine incecik ezme sürülmüş ekmeğin altında tutup yemeğe başladı, adamların başlarının üzerinden gözlerini boşluğa dikip günün planını yaptı.

"Lüks et kesinlikle güzeldi," diye hatırlattı mühendis olan Yns, sonra kıs kıs gülerek espri yaptı: "Amlis Vess birkaç kez daha bizi ziyarete gelse keşke, değil mi?"

Isserley, çürük dişleri ve burnuna bulaşmış et suyuyla ona dönüp sırıtan Yns'e baktı. Ondan hiç hoşlanmamasına rağmen bir anda onun zararsız, işe yaramaz bir köle, kullanıp atılacak bir araç olduğunu anladı. Yeraltına hapsolmuştu, Yeni Topraklar'da kalsa yaşayacağından en fazla bir nebze daha iyi bir hayat yaşıyordu. Tamamen dürüst olmak gerekirse, herhangi bir makinenin fazla kullanılmış parçaları veya iş daha bitmeden bozulup gidecek ucuz aletler gibi bütün bu adamlar yavaş yavaş dağılıp gidiyorlar, saçları ve dişleri dökülüyordu. Isserley havadar ve kısıtsız çalışma ortamında gezinirken onlar Ablach Çiftliği ahırlarının altında hapsolmuş tekdüze işlerini yapıyor, loş tungsten ışığı altında didinip duruyor, kokuşmuş havayı soluyor, efendileri için yenmeyecek kadar iğrenç artık etleri yiyorlardı. Onca kaçıp kurtulma ve öncü olma tantanası arasında Vess Şirketi onları bir delikten çıkarıp başka bir deliğe tıkmıştı.

"Eminim Amlis Vess'in ziyaret etmesine gerek kalmadan da burada bazı değişiklikler yapılabilir," dedi Isserley.

Bu sözleri daha da fazla boğuk homurtulara, ümitsiz yaratıklar tarafından ağızda gevelenen anlamsız bir başkaldırıya yol açtı. Yalnızca bir adam açık açık konuştu.

"Vess Şirketi'nin daha çok sevkiyat istediğine dair bir söylenti var," dedi Ensel. Bir tabaktan yeşil sebze püresi yiyor, üzerine de diğer adamların tercih ettiği ezziin yerine saf su içiyordu. Isserley birden ona karşı bir acıma hissetti içinde, kendine dikkat etmeye ve bir şekilde seviyesini düşürmemeye çalıştığını fark etti. Belki de bütün bu zaman boyunca kendini onun için saklıyor, yıkanmamış patates renginde ve dokusu eski bir anorak gibi olan tüylerinin dökülmesini özenle engellemeye çalışıyordu.

"Eminim Vess Anonim Şirketi hepimizin daha fazla çalışmasını çok isterdi," dedi Isserley.

Bir süre hepsi sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Kızıl saçlı olanı almamalıydım, diye düşündü yeniden Isserley. İş işten geçti.

Yüzünü buruşturdu; sonra bunu saklamak için ekmeğinden ısırdı. Bu kadar korkak olma, diye azarladı kendini. Bir hafta içinde hepsi unutulup gidecek.

Yemekler tabaklara doldurulup yavaş yavaş yok oldu, her birinin kokusu teker teker azaldı ve yerlerini erkek teri ve mayalanmış alkol kokusu dolu bir hava aldı. Normalde bu atmosfer kesinkes Isserley'in midesini bulandırırdı, ama o gün bunun üstesinden gelebildi. Aslında yüzleşmesi gereken adamların yalnızca o sırada orada olan adamlar olduğunu fark ettikçe rahatlamaya başlamıştı. Küçük düştükten bu kadar kısa süre sonra karşılaşmaya ödünün patladığı Unser etrafta görünmüyordu ve yemekler de hızla tükeniyordu. Hilis de her zamanki gibi yemek servis edildiğinde çoktan ortadan kaybolmuştu. Bu iyi bir şeydi, durum onun için uygundu.

Geri dönüp baktığında o mutfağa asla girmemesi gerektiğini düşünüyordu; Hilis onunla fazlasıyla samimi olmaya çalışmış, sanki ortak yönleri varmış gibi davranmıştı. Oysa onun kimseyle ortak yönü yoktu; bunu ne kadar erken anlarsa, ikisi için de o kadar iyi olurdu. Unser'e gelince, piç kurusu onu en hassas anında küçük düşürmüştü. Gücünü kötüye kullandığı için onu gezegenden silip atmayı isterdi. Onun da yüzünü göstermemesi iyi bir şeydi.

Yemek saati sonra eriyordu; adamlardan bir tanesi çoktan çekip gitmişti, diğerleri de ağızlarını şapırdatarak tabaklarının ve bardaklarının dibini yalıyorlardı. Isserley'in Hilis ve Unser konusunda içinin rahatlaması sonunda meraka dönüştü: neredeydiler acaba? Sonra bütün bunların bir hiyerarşi ve ayrıcalık meselesi olduğunu fark etti. Unser ve Hilis yemek salonuna dağılmış bu kaslı tiplerin

bir derece üstündeydi; büyük ihtimalle bu ikisi -şüphesiz daha iyi kalite yemeğin tadını çıkararak- kuytu bir köşede birlikte yiyorlardı. Acaba neyi ziyafet çekiyorlardı? Isserley bilmek isterdi. Şu her ay gönderilen mallarla gelen mühürlü erzak sandıkları: gerçekten içlerinde sadece serslida ve musanta mı vardı, yoksa hiç tadına bakma şansı bulamadığı gizli lüks yiyecekler mi? Peki ya her şey onun etrafında dönmesine rağmen Vess Şirketi'nin mesajları Esswis aracılığıyla göndermesine ne demeliydi? Erkekler ve anlamsız güç gösterileri! Bu eşitsizliklerin üstesinden yakında gelecekti.

Isserley bir ekmeğe daha musanta ezmesi sürdü, sonra Ensel'in yediği yeşil sebzelerin ayrısından bir tabak aldı. Bu günden sonra evden uzakta açlığın onur kırıcı çaresizliğine bir daha asla teslim olmamak için karnını her zaman iyice doyurup yola çıkmaya kararlıydı. Bardak dolusu su içince midesinin şiştiğini hissetti.

"Başka bir kadının daha gelebileceğini duyduk," dedi suratı küflü adam pat diye, sonra Isserley ona kızgınlıkla bakarken kıs kıs güldü.

"Yerinde olsam nefesimi tutup beklemezdim bunu," dedi Isserley.

Suratı küflü adam boyun eğip ezziin dolu bardağına geri döndü, ama Isserley Ensel'in gözünü o kadar kolay korkutamamıştı.

"Yine de ya eğer birisini gönderirlerse?" diye sordu nazikçe. "Hayatında büyük bir değişiklik yaratır bu, değil mi? Şimdiye kadar zaman zaman kendini yalnız hissetmişsindir. Sorumlu olduğun bu kadar büyük bir bölge var ve bu işi yapan bir tek sen varsın."

"Ben idare ediyorum," dedi Isserley doğrudan.

"Yine de arkadaş gibisi yoktur, değil mi?" dedi Ensel ısrarla.

"O kadarını bilemem," dedi Isserley.

İki dakika içinde yemek salonunu terk etmiş, tekrar yeryüzüne çıkmıştı.

Arabasını A9 otoyolunda sürerken belli belirsiz görünen ufuk yönünden sis bastırmaya başlanıştı. Yolda görüş hâlâ yeterince açıktı, ama her iki taraftaki tarlalar yarı yarıya gözden kaybolmuştu; tahıl ambarları pusun içine batıyor, inekler ve koyunlar sisin onları yutmasına uysalca izin veriyordu. Beyaz bir pus dalgası otoyolun çimenli kenarlarını kuşatıyordu.

Amlis'in görmek için her şeyi yapacağı bir diğer şey de bu olsa gerek, diye düşündü Isserley. Bulutların dünyanın üzerine doğru inmesi. Saf suyun duman gibi havada yüzmesi.

Ayrıcalıklı bir insan olmasına, güzel ve sağlıklı olmasına rağmen Amlis'in asla yaşayamayacağı milyonlarca şey vardı. Evine dönerken bir prensti, ama Isserley'inkiyle karşılaştırıldığı zaman krallığı çöp yığınından başka bir şey değildi. En kötü çirkinliklerden korunan seçkin tabaka bile zengin kafeslerinin içinde tutsak gibiydi; hayatlarını Isserley'in her gün etrafında gördüğü güzelliği hayal bile edemeden yaşayıp gidiyorlardı. Kendilerini adadıkları her şey kapalı kapıların ardındaydı: para, seks, uyuşturucu, akıl almaz derecede pahalı yiyecekler (bir voddissin filetosu için on bin liss!). Hepsi de güvenli ince derilerinin hemen dışında pusuya yatmış onları bekleyen korkunç perişanlık, karanlık ve çürüme karşısında dikkatlerini dağıtmak içindi.

Burada, Isserley'in kendine ait özel dünyasında her şey tam tersine çevrilmişti. Geniş gökyüzünün altındaki nokta kadar küçük evlerin içinde olup bitenler önemsizdi; binalar ve içlerinde yaşayanlar, açık mavi renkli oksijen denizinin altına kurulmuş küçük deniz kabukları ve karidesler gibiydi. Yerde olan hiçbir şey onun üzerinde olup biten görkemli olaylarla yarışamazdı. Amlis bunu bir an için görmüştü; gökyüzünden birkaç saat için kuşku dolu bir bakış çalmış, sonra peşini bırakmıştı; Isserley ise bir fedakarlık yapmış ve dünyaya sonsuza kadar sahip olmuştu.

Hiç kimse buraya gelmemeli, dedi kendi kendine.

Uzakta, yolun onun olduğu tarafında duran bir otostopçu, gelen her kim olursa olsun ümitle el işareti yapıyordu. Isserley ona iyice bakmak için yavaşladı. Arkasından gelen başka bir araba, öne geçmek için sabırsız, huzlanarak korna çaldı. Isserley onu görmezden geldi. O kararını verene kadar otostopçuyu rahat bıraktığı sürece istediği kadar şikayet edebilirdi.

Otostopçu iri bir adamdı, takım elbise giyiyordu, yağmurluğu yoktu ve başı açıktı. Kel değildi: aslına bakılırsa rüzgarda uçuşan gri bir hale gibi saçları vardı. Üzerinde **P** işareti olan bir tabelanın yanında duruyor, böylece şoförlere durmalarının sorun olmayacağını gösteriyordu. Isserley, arkasından korna çalıp gürleyen araba yüzünden ancak bu kadarını görebilmişti.

Otostopçuyu geçip, kızgın şoföre yol vermek için park alanına döndü. Tabii ki otostopçu onun için kenara çektiğini sandı, ama Isserley'in böyle bir karar vermesi için çok erkendi; artık daha fazla hata yapmayacaktı. Ortalık boşalır boşalmaz yola tekrar çıktı, koşar adım arabasına doğru ilerleyen otostopçu da arabanın egzoz dumanı içinde kalınca birdenbire duruverdi.

Yolun karşı tarafından ikinci kez yaklaşırken adamın kılıksız olduğunu fark etti. Giysileri aslında kaliteliydi; koyu gri renkli bir takım elbise, içine de açık gri kazak giymişti; ama yağlı gibi parlıyor, iri cüssesinden gevşek deri gibi sarkıyordu. Ceketinin cepleri fazladan birer kesik gibi aşağı düşmüş, pantolonunun dizleri çuval gibi sarkık ve soluk renkliydi, önünden geçen arabalara gevşekçe salladığı eli kirli görünüyordu. Peki ama adam aslında nasıl birisiydi?

Yolun her iki tarafında da o kadar az araç vardı ki, Isserley önünden geçerken adam dönüp arabaya baktı. Eğer bir dakika önce neredeyse onu almak için duran şoför olduğunu hatırlamışsa bile hiç belli etmedi; yüzü ifadesiz bir maske gibi sert ve kırışık doluydu. Isserley, adamın şimdiye kadar gördüğü en etkileyici tip

olmadığını itiraf etmeliydi. Biraz yaşlıydı; saçlarında beyazlar, boz renkli sakalının içinde gümüş benekler vardı, ayrıca duruşu da dimdik değildi. Vücudunda bolca kas vardı, epey de yağ. Vodseller arasında bir Amlis Vess değildi kesinlikle, ama Yns de değildi. Ortalama bir yerdeydi.

Üçüncü sefer yaklaşırken onu arabaya almaya karar verdi. Neden olmasındı ki? Sonuçta ne fark ederdi? Vess Şirketi'nin, işini olduğundan daha da zorlaştırmaya ne hakkı vardı? Onlara kalsa dünya üzerinde yaşayan herkesi teker teker inceliyor olur, deli gibi mükemmelliği ararken bitip tükenmeyen milyonlarcasına bakıp neredeyse hepsini geri çevirirdi. Dışarıdaki gerçekleri görmelerinin artık vakti gelmişti. Bu otostopçu da dışarıdaki gerçeğin ta kendisiydi.

Geçen seferki gibi arabayı park alanına doğu çekti ve ikinci bir defa aldatılmaktan çekinmesin diye kornayı yumuşakça çaldı. Adam ona doğru ilerlerken ön cama yağmur damlaları düşmeye başlamıştı; arabaya ulaşana kadar geçen birkaç saniye içinde sağanak bastırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Isserley, adam, suratsız kafası omuzlarına vidalanmış, buruş buruş, gri bir kütle gibi yanındaki koltuğa otururken.

"Acele etmeden herhangi bir yere," dedi adam, doğrudan önüne bakarak.

"Efendim?"

"Affedersin," dedi, ona hafif bir gülümsemeyle teşekkür ederken; kan çanağı gibi gözleri gayet ciddiydi. "Durduğun için teşekkürler. Devam et, devam et."

Isserley ona yukarıdan aşağıya çabucak bir baktı. Kılıksız olmanın yanı sıra giysileri tüylerle kaplıydı; kendi tüyleri değil, siyah ve beyaz tüylerle. Saçları epey eskiden basitçe kesilmişti ve modelinin ilk şekli hâlâ görülebiliyordu, ama kenarlarda yosun gibi bir tutam yeni çıkmış saç filizlenmişti: ensesinde çalılık gibi teller, çenesinde

dik başlı uçuşan tüyler ve yanaklarından kazağının kirli yakasına kadar neredeyse bütün tenini kaplayan dik kıllar.

"Peki nereye gitmek istiyorsun?" diye ısrarla sordu Isserley.

"Umurumda değil," dedi adam, donuk ve tekdüze sesinde asabiyet belirtisi vardı. "Bildiğin ilginç bir yer var mı? Benim yok."

Isserley, adamdan herhangi bir tehlike gelip gelmeyeceğine karar vermek için içgüdülerini dinlemeye çalıştı. Garip biçimde hiçbir şey hissetmedi. Başıyla emniyet kemerini işaret etti, adam da tırnakları kirden simsiyah olmuş güçlü elleriyle kemerin tokasını aradı.

"Beni aya götür, buna ne dersin?" dedi aksi ses tonuyla. "Timbuktu'ya götür beni. Tipperary'e götür. Çok uzaktaymış, öyle diyorlar."

Isserley şaşkınlıkla diğer tarafa baktı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ön camın sileceklerini ve sinyal lambasının kolunu kaldırdı.

Emniyet kemerini bağlarken bile hâlâ fikrini değiştirecek zamanı olduğunu düşünüyordu otostopçu. Bütün bunları yaşamanın ne anlamı vardı ki? Neden hemen oracıkta arabadan inip geldiği yere geri dönmüyor ve kendi... kendi *zehrini* kendisine saklamıyordu? Böyle her gün yola çıkıp zavallı bir salağı onu arabasına alması için tuzağa düşürüyordu ve bu işte bir iğrençlik vardı. Sonra dinleyicisini esir alır almaz ağzını açıp gözünü yumuyordu, hem de yüzüne karşı, tam suratının ortasına. Hep aynı şey oluyordu. Neden yapıyordu ki bunu? Neden? Ardından daha iyi hissettiği hiç olmamıştı; hatta genelde daha kötü hissediyordu. Onu alan şoförler de daha kötü hissediyorlardı şüphesiz; tabii bir şey hissedebilirlerse eğer. Yalnızca yardım etmeye çalışan insanlara böyle mi davranılırdı?

Belki bu seferkine farklı davranırdı, çünkü o bir dişiydi. Bir kadının, hele de bu kadar genç bir kadının onu arabasına alması gayet ender görülen bir şeydi. O da, kısacık hayatında acı çekmiş

gibi görünüyordu: onun için de işler kolay değildi. Solgun, kaskatı oturuyor, cesur görünmeye çalışıyordu. Bunu daha önce de görmüştü adam. Çok genç yaşta fazla şey görüp geçirmiş bu kız. Seksi olmaktan vazgeçmeye hazır olmadığını göstermek için göğüslerini sergiliyor, ama geri kalanı erkenden yaşlanmış, bitkin ve harap. Anne babasının evinde, avazı çıktığı kadar bağırarak onu bekleyen iki ufak çocuğu mu var acaba? Ya da bir tür bağımlı filan mı? İki yakayı bir araya getirmek için farklı bir yol bulmaya çalışan bir fahişe mi? Direksiyona sıkı sıkı kenetlenmiş cılız ellerinin derisi kuru ve yara izleriyle kaplı. Şimdi yüzünü göremiyordu ama bir anlık gözüne iliştiğinde acı deneyimlerin yaşandığı bir savaş alanı gibi görünmüştü. Tanrım, keşke insanüstü çaba harcayıp her şeyi içinde tutabilse, kızı ona yaşatacaklarından kurtarabilseydi... Ama hiç şansı yoktu. Diğerleri gibi o da nasibini alacaktı. Bir şey onu durdurana kadar. Sonunda her şey bitene kadar.

O küçük burnunu, perde gibi inen saçlarının arkasından dışarı uzanmış havayı koklayan burnunu görebiliyordu. Onu kokluyordu elbette. Hepsi öyle yapardı zaten. İşte başlamıştı yine.

"Camı açayım mı?" diye teklif etti bezginlikle.

Isserley beceriksizce gülümsedi, yakalandığı için utanmıştı.

"Hayır, hayır, yağmur yağıyor," diye itiraz etti. "Islanırsın. Ben... ben aslında kokudan rahatsız olmadım. Sadece ne olduğunu merak ettim.

"Köpek kokusu," dedi adam, doğrudan önüne bakarak.

"Köpek mi?"

"Saf köpek aroması." diye doğruladı. "Av köpeği esansı." Ellerini kalçaları üzerinde yumruk yaptı ve ayaklarını yerde sinirle salladı; Isserley adamın çorap giymediğini fark etti. Adam sivri bir aletle dürtülüyormuş gibi durmadan oflayıp puflayarak yüzünü ekşitti ve kucağına baktı, sonra birdenbire sordu, "Kedi sevenlerden misin, yoksa köpek sevenlerden mi?"

Isserley bu konuyu bir dakika boyunca düşündü.

"Aslına bakılırsa hiçbiri," dedi, hâlâ bu garip sohbette nasıl adım atması gerektiğine emin değildi. Kediler ve köpekler konusunda bildiği azıcık şeyi hatırlamak için zihnini kurcaladı. "Evcil bir hayvana iyi bakabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti, bu arada bir sonraki yokuşta başka bir otostopçu gözüne çarptı ve bunu seçerek hata yapıp yapmadığını merak etti. "Duyduğum kadarıyla karmaşık bir işmiş. Patronun kim olduğunu göstermek için köpeği durmadan yataktan aşağı itmek gerekmiyor mu?"

Vodsel, sinirli bir şekilde bir bacağını diğerinin üzerine atarken dizini torpido gözünün altına çarptı ve bu sefer acıyla ofladı.

"Kim söyledi bunu sana?" dedi alay ederek.

Isserley, polisin onu arıyor olma ihtimaline karşı köpek çiftleştiricisi adamdan bahsetmemeye karar verdi. "Sanırım bir yerlerde okumuştum," dedi.

"Ben yatakta uyumam," dedi kılıksız vodsel ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sesi yine tekdüzeleşmiş, küstahlıkla anlaşılmaz bir umutsuzluk karışımı hal almıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Isserley. "Neyin üzerinde uyuyorsun?"

"Karavanımın arkasındaki şiltede," dedi, sanki Isserley onu vazgeçirmeye çalışıyordu da o da artık umursamayı bırakmıştı. "Köpekle birlikte."

Adam işsiz, diye düşündü Isserley. Sonra birdenbire ne fark eder ki, diye düşündü. Bırak gitsin. Her şey bitti. Amlis çekip gitti. Seni hiç kimse sevmiyor. Polis işe el attı. Eve git.

Ama gidecek bir evi yoktu, gerçekten de yoktu. İşini yaptığı sürece değil tabii. Yenilgiye teslim olan düşünceleri bir kenara itip, elindeki vodsel hakkında mantıklı düşünmeye çalıştı.

"Madem karavanın var, neden otostop çekiyorsun ki?" diye nazikçe meydan okudu Isserley. "Neden kendi arabanı kullanmıyorsun?"

"Benzin parasına gücüm yetmiyor," diye mırıldandı adam.

"Devlet sana eee... aylık vermiyor mu?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"İşsiz olan herkes devletten aylık alıyor sanıyordum."

"Ben işsiz değilim," diye sertçe karşılık verdi adam. "Bir işyerim var."

"Haa." Isserley gözünün bir ucuyla tuhaf bir değişikliğin adamın yüzüne yayıldığını gördü. Yanaklarına kadar kızarmış, gözleri ateşli bir coşkuyla ya da belki gözyaşıyla parıldamaya başlamıştı. Araları yemek artıklarıyla sıvalı dişlerini gösterdi.

"Kendime maaş ödüyorum yani," dedi, birdenbire kendini daha açık ifade etmeye başlamıştı. "Ne kadar ödemeye gücüm yeterse. Bir zamanlar işçilerime de ödemiştim."

"Hmm... Peki senin için çalışan kaç kişi var?" diye sordu Isserley, adamın sabit gülüşünden ve dikkatinin yoğunluğundan tedirgin olmuştu. Komadan uyandırılmış gibi görünüyordu, sanki damardan kuvvetli bir öfke, kendine acıma ve neşe kokteyli verilmişti.

"Evet, bu güzel bir soru, güzel bir soru," dedi adam, parmaklarını kalçalarına vururken. "Hepsi fabrikaya gelmiyor olabilir tabii. Kilit vurulmuş kapılar cesaretlerini kırmış olabilir. Işıkların sönük olması gözlerini korkutmuştur ya da. Ben de son birkaç haftadır gitmedim oraya. Fabrika Yorkshire'de, anlarsın ya. Yorkshire'e gitmek için çok benzin lazım. Hem sonra bankaya yaklaşık üç yüz bin pound borcum var."

Yağmur artık yavaşlamaya başlamış, Isserley de durumunu daha iyi değerlendirir hale gelmişti. Eğer adamın çılgınlığı iyice kontrolden çıkarsa onu Alness'te indirebilirdi. Daha önce onun gibi birisini hiç almamıştı arabaya. Endişeyle ondan hoşlanıp hoşlanmadığını düşündü.

"Bu başının dertte olduğunu mu gösteriyor?" diye sordu, parayı kastederek.

"Dertte mi? Benim mi? Yooooo," dedi. "Kanunları çiğnemedim ben."

"Ama seni aramıyorlar mı?"

"Aileme kartpostal yolladım," diye cevabı yapıştırdı hemen; bu arada sırıtıyor, kaşlarının ve bıyığının üzerinde ter damlaları parıldıyordu. "Bir posta pulu masrafına karşılık gönül rahatlığı. Polisi de değerli zamanını harcamaktan kurtarıyor."

Isserley, polis sözü edilince kaskatı kesildi. Ama vücuduna rahatlamasını emrettikten sonra, vodsellerin kas yapısına göre imkansız bir açıyla kolunu sarkıtmış olabilir diye birdenbire endişeye kapıldı. Başını eğip adama yakın olan koluna baktı. İyi görünüyordu. Peki ama başının hemen yanındaki bu korkunç gıcırdama da neydi? Ah, tamam: ön camın silecekleri kuru cama sürtünüyordu. Silecekleri hemen kapattı.

Vazgeç artık, her şey bitti, diye düşündü.

"Evli misin?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Evet, bu güzel bir soru, güzel bir soru," diye cevapladı öfkeyle, neredeyse oturduğu yerden kalkarak. "Evli miyim? Evli miyim? Düşüneyim bir." Gözleri şiddetle parlıyor, patlamaya hazır görünüyordu. "Evet, sanırım evliydim," dedi sonunda. Sanki yenilgiye uğradığını kabul eder gibi ürkütücü bir keyif içindeydi. "Doğrusunu istersen yirmi iki yıl boyunca. Geçen aya kadar, aslına bakılırsa."

"Yani eşinden boşandın mı?" diye sormaya devam etti Isserley.

"Öyle diyorlar, öyle diyorlar," dedi adam, şiddetli bir tiki varmış gibi göz kırparak.

"Anlamıyorum," dedi Isserley. Başı ağrımaya başlamıştı. Arabanın içi sarhoş edici bir köpek kokusu, manevi işkencenin yakıcılığı ve doğrudan gözüne giren öğle güneşinin ani aleviyle dolmuştu.

"Kimseye aşık oldun mu hiç?" diye sordu vodsel.

"Ben... bilmiyorum," dedi Isserley. "Sanmıyorum." Adamı bir an önce almalı ya da bırakmalıydı. Kalbi zorlanmaya, midesi sanki kasılmaya başlamıştı. Arkadan bir yerlerden kükreme sesi geliyordu; dikiz aynasına çabucak bakınca bir başka aracın –dev gibi bir

minibüsün– sabırsızlıkla bir o yana bir diğer yana gidip geldiğini gördü. Isserley kendi hızını kontrol edip saatte elli beş kilometre ile gittiğini görünce –ki bu onun için bile yavaştı– cesareti kırıldı, o yüzden arabayı yolun kenarına daha yakın sürmeye başladı.

"Karımı seviyordum, anlıyorsun ya," diyordu köpek kokan vodsel. "Onu çok seviyordum. O benim dünyamdı. Aynen Cilla Black'in dediği gibi."

"Efendim?"

Minibüs, gölgesini Isserley'in arabasının üzerinden sıyırarak yanlarından geçip giderken, vodsel hiç çekinmeden ve yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

"O benim dünyamdı, o benim gecemdi, gündüzümdü; o benim dünyamdı, o aldığım her nefesti; eğer aşkımız biterse, benim için dünyanın sonu gelmiş demek!" Başladığı gibi birdenbire sustu; yine Isserley'e vahşice sırıtıyor, kır sakallı yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Isserley arabayı tekrar yolun ortasına doğru yavaşça sürerken başı zonkluyordu.

"Uyuşturucu mu kullandın?" diye sordu adama.

"Olabilir, olabilir," diyerek tekrar göz kırptı. "Mayalanmış patates suyu, Portekiz malı. Acıya ve acıya sebep olan şeylere karşı çok etkili ve şişesi sadece altı pound kırk dokuz peni. Gerçi yatakta biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Sohbet de tek taraflı oluyor sanırım."

A9 otoyolu, öne ve arkaya doğru birkaç yüz metre boyunca boştu ve minibüs hızla giderek ufka giden yolu yarılamıştı. Isserley bir parmağını ikpatua kolunun üzerine koydu. Kalbi her zamanki gibi hızlı çarpmıyordu ama midesi bulanıyor, her an kusacakmış gibi hissediyordu. Köpek aromalı havadan derin bir nefes çekip, son bir noktayı da açıklığa kavuşturmak için gayret etti.

"Sen dışarıda otostop çekerken köpeğine kim bakıyor?"

"Hiç kimse," diyerek yüzünü buruşturdu. "Karavanda kalıyor."

"Bütün gün boyunca mı?"

Ses tonunda suçlayıcı bir vurgu yoktu, ama soru adamı derinden yaralamış gibiydi. Çılgın enerjisi bir anda dışarı taştı ve sonra bitkin düştü ve cesareti kırıldı.

"Hiç o kadar uzun zaman dışarıda kalmıyorum," diye öne sürdü, sesi yine tekdüzeleşmişti. "Benim de yürüyüşe çıkmaya ihtiyacım var. O bunu anlayışla karşılıyor."

Isserley'in parmağı ikpatua kolunun üzerinde titredi, sonra aniden yükselen mide bulantısı hissini içine atarak duraksadı.

"Epey büyük bir karavan," diye mırıldandı vodsel kendini savunmak için.

"Hmm," dedi Isserley dudağını ısırarak, ona inandığını göstermek için.

"Geri döndüğümde hâlâ orada olacağını bilmem lazım," diye açıkladı adam.

"Hmm," dedi Isserley. Sol elinin parmakları ter içindeydi ve bileği ağrıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben... arabayı bir dakika için kenara çekmek zorundayım. Kendimi... iyi hissetmiyorum da."

Araba zaten sürünerek ilerliyordu. Isserley onu en yakın park alanına doğru sürerek durdurdu. Motor sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Isserley titreyen bir eliyle direksiyona yaslanıp diğer eliyle pencereyi açtı.

"İyi değilsin, değil mi?"

Isserley başını iki yana salladı, konuşacak gücü yoktu.

Temiz hava içeri doğru eserken bir süre sessizlik içinde oturdular. Vodsel de Isserley gibi derin derin nefes aldı. Isserley de vodsel gibi bir şeylerle boğuşuyordu.

Sonunda adam perişan bir ses tonuyla, ama tane tane konuştu:

"Hayat çok boktan, biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyerek içini çekti Isserley. "Bu dünya çok güzel."

Adam küçümseyerek homurdandı.

"Hayvanlara bırakmalı bence. Her bir haltı hayvanlara bırakmalı." Konu hakkında son sözleri bunlar gibiydi, ama sonra Isserley'in ağlamaya başladığını görünce kirli elini kaldırıp tereddütle Isserley'in omzunun yanındaki havayı eşeledi. Sonra daha iyi olacağını düşünüp her iki elini kucağında kavuşturdu, başını diğer tarafa çevirdi ve pencereden dışarı baktı.

"Bugünlük gezintimi yaptım," dedi usulca. "Beni burada indirmeye ne dersin?"

Isserley doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. Henüz akmamış gözyaşlarıyla parlıyor, her birinden birer küçük Isserley yansıyordu.

"Anlıyorum," dedi ve ikpatua kolunu kaldırdı. Vodselin kafası karşı cama doğru eğildi ve orada kaldı. Ensesinden çıkan ince gri tüyler rüzgarda uçuştu.

Isserley penceresini kapatıp camları karartan düğmeye bastı. Arabanın içi loş ve dışarıdan kimsenin göremeyeceği hale gelince vodseli pencerenin kenarından kaldırıp yüzünü öne doğru çevirdi. Gözleri kapalıydı. Huzurlu görünüyordu, diğerleri gibi sarsılmış ve endişeli değildi. Uyuyor da olabilirdi; uzun bir yolculukta kestiriyor, bin ışık yılı boyunca şekerleme yapıyordu belki de.

Isserley torpido gözünü açıp içinden bir peruk ve gözlük seçti. Arka koltuktan anorağı aldı. Seyahat arkadaşını dikkatlice giydirdi, bir zamanlar kendisininki kadar siyah ve parlak olan saç yumağının altındaki solgun ve cansız tüyleri düzeltti. Yaralarla kaplı avuçlarıyla hissettiği kaşları sıcak ve sertti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Adam hazır olunca camların rengini açtı ve arabayı çalıştırdı. Trafik izin verirse yirmi dakikadan az bir zamanda eve ulaşırdı.

Ablach Çiftliği'ne vardığında onu karşılamak için binadan ilk çıkan her zamanki gibi yine Ensel oldu. Her şey yeniden normale dönmüş gibi görünüyordu.

Isserley arabanın yolcu tarafındaki kapısını açtı ve Ensel koltukta oturana değer biçti.

"Harika bir parça," diye iltifat etti. "En iyilerden biri."

İşte o zaman Isserley kontrolünü kaybetti.

"Söyleme şunu artık!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. *"Neden hep bu boktan şeyi söylemek zorundasın ki!"*

Ensel, Isserley'in verdiği cevabın şiddetiyle irkilip aralarındaki vodseli tuttu. Vodsel onu bekleyen adamların açık kollarına doğru koltuktan aşağı sürüklenirken, Isserley de bir yandan onu doğrultmaya çalışıyordu. "O *en iyisi* değil" dedi öfkeyle, onu sıkıca tutup iterken. "Ama en kötüsü de değil. O sadece... sadece..." Vodsel, onu tutan bütün ellerden kayıp taşlık yere sertçe düştü. Isserley öfkeyle bağırdı: *"Siktir git!"*

Vızıldayıp homurdanan iğrenç yaratıkları bırakıp arkasında bir toz bulutu bırakarak arabayı evine sürdü.

İki saat sonra tam sakinleşmeye başlamışken cebinde Esswis'in notunu buldu ve tekrar okudu; bu sefer son birkaç satırın anlamını çözmek için kendini zorladı. Görünüşe göre Vess Şirketi'nin ondan son bir isteği vardı. Onlara dişi bir vodsel sağlaması mümkün mü diye merak ediyorlardı, tercihen de yumurtaları sağlam olan bir tane. Dişiyi işlemden geçirmeye gerek yoktu. Yalnızca dikkatlice paketleyip göndermeleri yeterliydi, Vess Şirketi işin geri kalanını halledecekti.

13

ISSERLEY, üzeri çıplak halde ve uyumaktan korkarak evini bir odadan diğer odaya saatler boyunca dolaştı. Yatak odasından başlayıp evini döne döne gezindi, sahanlık boyunca yürüyüp hiç kullanmadığı diğer yatak odasına gitti, sonra aşağı kata inip yer kaplamaları çürük holde dolaştı; boş ana yatak odasına, dal parçalarıyla dolu ön odaya, içi boşaltılmış mutfağa, nemli banyoya girdi. Şimdiye kadarki hayatını ve bundan sonra ne yapabileceğini aklından geçirerek her bir odayı teker teker arşınladı.

Onu en azından sabaha kadar idare etmesi için düşündüğü şeyler arasında evin iç duvarlarını yıkmak vardı. Bu fikir aşağı kattaki ön odada yerden büyük bir dal parçası alıp bütün kuvvetiyle en yakın duvara atınca aklına gelmişti. Bu çok tatmin edici bir duyguydu: sıvalar çarpmayla patlamış, karanlık bir delik ve kaba tahtadan kiriş ortaya çıkmıştı. Duvara tekrar vurdu, biraz daha sıva döküldü. Belki evi tek bir büyük odaya dönüştürürdü. Belki de bu kahrolası evin tamamını yerle bir ederdi.

Duvara yaklaşık yirmi dakika boyunca vurduktan sonra içinden emekleyerek geçilebilecek bir delik açmayı ancak başarmıştı

ve dal parçasıyla yaptığı şeyde ilk birkaç darbenin verdiği tatmin duygusu kalmamıştı. Altıncı parmağının kesildiği yara yeri sızlıyordu ve hareketlerinin şiddeti omurgasına hiç de iyi gelmiyordu. O yüzden vazgeçti, evi arşınlamaya devam etti. Ayaklarına toz toprak yapıştı. Tırnaklarını duvara tıklatarak odadan odaya dolaştı. Ev gıcırdıyor ve hışırdıyordu. Dışarıda, Ablach Çiftliği'nin ağaçlarının arasında baykuşlar birbirlerine sesleniyor, orgazm olan dişi vodseller gibi çığlık atıyorlardı. Rüzgar deniz kıyısına çarpan dalgaların sesiyle doluydu. Daha da uzakta bir yerde bir sis düdüğü çaldı.

Isserley, sonunda artık düşünemeyecek kadar yorgun düşüp yattığında vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Şimdi aklında birkaç yarım yamalak plan vardı ve yeterince uzun süre uyanık kaldığını, uyandığında güneşin doğmuş olacağını umdu.

Çok uzun gibi gelen bir süre derin derin uyudu, ama dehşet içinde soluyarak uyandığında etraf hâlâ kapkaranlıktı. Çarşaflar bacaklarına sıkıca dolanmıştı, ıslak ve nemliydiler; sıva tozları, dal parçaları ve toprakla zımpara gibi olmuşlardı. Bütün vücuduna dokundu: kolları ve omuzları fırından yeni çıkmış et gibi sıcak, bacaklarıysa buz gibi soğuktu. Uyanılacak bütün evrelerin içinde en kötüsü buydu.

Vücudu henüz dengesini sağlamaya vakit bulamamışsa da her zamanki kabusunu acımasızlıkla araya sıkıştırabilmiş, rüyasında canlı canlı gömüldüğünü, terk edildiğini, havasız bir hücrede ölüme mahkum edildiğini görmüştü.

Yine de... bu her zamanki gibi bir *kabus muydu*? Aklında kalan görüntü zihninden yavaşça silinirken, bunda değişik bir şey olduğunu fark etti. Ona hissettirdikleri her zamankiyle aynıydı, ama ilk defa trajedinin merkezindeki yaratık kendisinden başkası gibiydi. Hayır, ilk başlarda değil: başlarda kesinlikle kendisiydi, dünyanın en dibine götürülüyordu. Ama rüyanın sonuna geldiğinde şekli, büyüklüğü değişmiş, başka tür bir canlı olmuştu. Ayrıca uyan-

madan önceki birkaç huzursuz saniye boyunca rüyası bir insanla değil, uçsuz bucaksız bir yerdeki bir arabanın içine hapsolmuş bir köpekle ilgiliydi. Sahibi geri dönmeyecek, köpek ölecekti.

Tamamen uyanır uyanmaz Isserley dolandığı çarşaflardan kendini kurtardı, soğuk bacaklarını sıcak kolları arasında kavuşturdu ve panik olmak üzereyken kendi kendisini vazgeçirdi.

Rüyasında gördüğü köpek tabii ki dünkü vodselin köpeğiydi, ama bunun için kabus görmenin bir gereği yoktu. Hayvan başının çaresine bakardı. Kuşkusuz sahibi karavanın camlarını az da olsa aralık bırakmış olmalıydı. Bırakmamış olsa bile arabalar hava geçirmeyecek şekilde sıkı sıkı kapalı olmazdı, hem hava da soğuktu. Köpeğin açlıktan öleceği düşüncesi ise aptalcaydı. Köpek acıkınca havlamaya başlar, sonunda insanlar gürültüden rahatsız olur ve sesin nereden geldiğini arardı. Her durumda, bir köpeğin kaderi neden önemli olsundu ki? Köpekler her gün ölüyordu. A9 otoyolunda yamyassı olmuş pek çok köpek leşi görmüş, bizzat kendisi tehlikeli bir şekilde direksiyonu kırmak yerine kalıntılarının üzerinden geçmişti. Tekerleklerin altında zar zor hissedilen bir tümsek oluşturuyorlardı yalnızca. Bilinçleri en alt düzeydeydi.

Isserley gözlerini ovuşturup yukarıya baktı. Dün hayatını tekrar kontrol altına alma planının bir parçası olarak saate yeni piller takmıştı. alet şimdi 4:09 diye parlıyordu. Belki de güneşin doğması için daha ne kadar beklemesi gerektiğini bilmese iyi olurdu. Belki de hiç uyanmasa daha iyi olurdu.

Her zamanki gibi sakat bir şekilde yataktan emekleyerek çıktı. Ona bunu yapan cerrahlardan intikam almak ne büyük mutluluk olurdu! Yüzlerini hiç görmemişti bile: onlar bıçaklarını içine sokana kadar ilaçla uyutulup bilinçsiz hale getirilmişti. Şimdi büyük ihtimalle Vess Şirketi'ne hatalarından ne kadar çok şey öğrendiklerini, sergiledikleri mucizelerle Esswis ve Isserley üzerinde yaptıkları kaba deneyler arasında karşılaştırma bile yapamayacaklarını söyleyerek böbürleniyorlardı. Adil bir dünyada ölmeden önce o

cerrahları bir kazığa bağlayıp üzerlerinde kendi deneylerini yapması için ona fırsat verilmeliydi. Cinsel organlarını kesip atarken onlar da dilleri sökülmüş halde seyrederlerdi. Seslerini kısmaları için kendi kuyruklarından kesilmiş büyük bir parçayı ağızlarına tıkardı. Omurgalarına demir şişler batırırken anüsleri kasılırdı. Onlara muhteşem yeni yüzler yontarken kan içindeki gözlerini kırpıştırırlardı.

Isserley televizyonu açıp egzersizlerini yapmaya başladı.

"Aşksız bir hayata dayanamam," diye bir ses fısıldadı karanlık odasının içine doğru. Ufak tefek, siyah beyaz bir dişinin görüntüsü ortaya çıktı; diğer tarafa, gökyüzüne doğru bakan geniş omuzlu bir erkeğe tutunuyordu.

"Aptal olma," diye azarladı adam onu nazikçe. "Aşksız yaşamak zorunda kalmayacaksın."

İnce uzun, gösterişli bir uçak, pervaneleri hızla dönerek loş gökyüzüne doğru uçup giderken Isserley kanalı değiştirmek için ayağıyla uzandı.

Soyut, değişken ve sıcak renkler ekranı kapladı. Kamera görüntüsü geriye doğru çekildi ve üzerine çorba dökülmüş tek bir gözlük camı gibi duran, dev bir başparmak ve işaret parmağının tuttuğu yanardöner renkli yuvarlak ve ıslak bir cama odaklandı.

"Bunun gibi bakteri kültürleri," dedi otoriter bir ses, "kansere gerçek anlamda çare üretiyor olabilir."

Isserley ayakta durmuş, yaktığı ateşe neredeyse büyülenmiş bir şekilde bakıyordu. Normalden daha büyük bir dal yığını yapmıştı ve şafak vakti alevler altın rengi ve turuncu parıldıyordu. Zorlukla ayıldı ve çoktan barakadan çıkarmış olduğu, önü dışarı, çiftliğe dönük ve motoru çalışır halde olan arabasının yanından yürüyüp geçti. Ayakkabılarını taşlı yolda sürüyüp yalpalayarak çiftlik binasına doğru ilerledi. Omurgasının dibinde yaptığı egzersizlerin düzeltemediği bir terslik vardı.

"Isserley," dedi diyafona.

Kimse cevap vermedi, ama büyük metal kapı sürülerek açıldı. Hemen içerde, tam umduğu gibi son vodselin kişisel eşyalarıyla dolu siyah plastik torba duruyordu. Her kim nöbetteyse onunla sohbet etmek için dünyanın derinliklerinden çıkıp gelir belki diye torbayı alıp binadan hemen çıktı.

Ateşin başına geri dönünce torbadan vodselin ayakkabılarını, kazağını ve üzeri köpek kılı dolu takım elbisesini çıkartıp geri kalanları gözden geçirdi. Çok fazla şey yoktu: belli ki kazağının içine kirli bir tişört dışında iç çamaşırı da, başka bir şey de giymemişti. Ceketinin içi de boştu, pantolonunun ceplerinden de araba anahtarı ve cüzdan dışında bir şey çıkmadı.

Kazağı çiyle ıslanmış çimenlerden uzak tutmak için arabanın kaportasının üzerine koydu ve ceketin, tişörtün, pantolonun ve ayakkabıların üzerine benzin döküp ateşe attı. Ellerine ummadığı kadar çok köpek tüyü bulaşmıştı ama üzerindeki giysilere sürerek temizlemek istemedi. Biraz şansı varsa kendi kendiliğine temizlenirlerdi.

Rahatsızlıkla homurdanıp cüzdanın içine göz atmak için çömeldi. Daha önce gördüklerine kıyasla daha şişkin bir cüzdandı, ama içinde fazla çeşitlilik yoktu. Her zamanki plastik kaplı kartlar, ruhsatlar ve belgeler, adresler, biletler ve satış fişleri yerine sadece para ve minyatür harita gibi katlanmış bir karton vardı. Cüzdanın kalınlığı bütünüyle kağıt para yüzündendi. Birkaç madeni parayla birlikte çoğunlukla yirmilik, birkaç da onluk ve beşlikten oluşan bir deste para, toplamda üç yüz yetmiş beş pound vardı. Isserley daha önce hiç bu kadar çok para görmemişti. Beş yüz otuz beş litre benzin, mavi şampuandan yüz doksan iki şişe, binden fazla jilet ya da... vodselin bahsettiği mayalanmış patates suyundan elli yedi şişe almaya yeterdi. Paraları pantolonunun ceplerine aktardı, mümkün olduğunca az kabarıklık yapması için iki farklı cebine bölüştürdü.

Karton parçası, birçok kez katlanmış büyük boy renkli bir fotoğraftı. Açılıp düzeltilince vodselin çok daha genç hali ortaya çıktı; tiril tiril beyaz elbiseli bir dişiyi kucaklıyordu. İkisinin de parlak siyah saçları ve pembe yanakları vardı ve kocaman gülümsüyorlardı. Isserley'in vodseli tertemiz tıraşlıydı, kırışıksızdı, kirsizdi. Dişlerinin arasında yemek artığı yoktu, dudakları ıslak ve pembeydi. Isserley yalnızca tahminde bulunuyordu kuşkusuz, ama sadece yüz ifadesinden mutluluğunun gerçek olduğunu söyleyebiliyor olmak hoşuna gidiyordu. Adamın adının ne olduğunu düşündü. Fotoğrafın sağ alt köşesinde süslü bir yazıyla *Pennington Stüdyosu* yazıyordu; vodselin kendisi yabancı gibi gelmese de bu Isserley'de yabancı bir isim izlenimi bıraktı.

Pennington'un kıyafetleri yanarken bile Isserley gidip onu kurtarmayı aklından geçirdi. Amlis birkaç vodseli serbest bırakmakta herhangi bir sorun yaşamamıştı; o da kesinlikle fazla zahmete girmeden bunu yapabilirdi. Aşağıdaki adamların her biri budalanın tekiydi, çoğu da şimdi uyuyor olmalıydı.

Ama tabii ki artık çok geçti. Dün akşam Pennington'un dili ve testisleri kesilip atılmıştı. Zaten yaşamayı çok da istemiyordu, şimdi de fikrini değiştirmiş değildi büyük ihtimalle. En iyisi onu kendi haline bırakmaktı.

Isserley ateşi bir sopayla karıştırırken her bir ayrıntı için canını neden bu kadar sıktığını merak etti. Alışkanlık işte. Sopayı ateşe atıp arabasına yürüdü.

Güneş, Isserley A9 otoyolu boyunca arabasını sürerken ufukta yükseliyor, tepesi karlı dağların ardında gece boyunca başına her ne geldiyse ondan kurtuluyordu. Bulutsuz ve özgürdü; beklenmedik bir yoğunlukla parlıyor, bütün Ross–shire üzerine cömertçe altın renkli bir ışık yansıtıyordu. Sadece doğru zamanda doğru yerde olmakla Isserley de bu manzaranın bir parçası olmuştu; elleri direksiyonun üzerinde altın gibi parlıyordu.

Bunun kadar güzel bir ışık her şeye değer, diye düşündü; ya da hemen hemen her şeye. Vücudundaki çarpık kemikleri ve yaralı deriyi saymazsak hayat hiç de boktan değildi.

Pennington'un kazağı derisine değdikçe hâlâ biraz garip hissediyordu, ama giymeye alışmaya başlamıştı. Kazağın bileklerini sıkıca sarması, yıpranmış liflerinin güneşte parlaması hoşuna gidiyordu. Başını eğip göğüslerine baktığında iğrenç yapay yağ çıkıntılarının arasını görmektense kendi doğal halinin yanılsaması gibi tüylüymüş izlenimi edinmek hoşuna gidiyordu.

Yakınlarda bir yerde bir otostopçu eliyle işaret ederek yol kenarında duruyordu. Genç ve zayıftı, ve üzerinde NIGG yazan paralanmış bir karton tutuyordu. Isserley yavaşlama gereği bile görmeden önünden geçip gitti. Dikiz aynasında vodsel de 'siktir git' işareti yaptı ve sıradaki araba için arkasını döndü.

Pennington'u arabasına aldığı noktayı bulmak kolay oldu. Yolun özellikle oraya giden bölümü daha dardı; o yüzden arabalar arkasında yığılmışlardı ve tabii ki araması gereken üzerinde **P** yazan tabela vardı. Tabelayı bulunca, arabayı belki birkaç karış fakla aynen bir önceki gün durdurduğu yerde park etti. Arabadan indi, kapıları kilitledi ve çayırın içine doğru giden en yakın patikayı aradı.

Pennington'un karavanını bulmak da tahmin ettiğinden kolay oldu. Eğer kendisi de bu küçük çiftlikte saklanmak istese arabasını aynı yere park ederdi. Bir sıra uzun ağacın gölgesinde çatısız ve sadece iskeleti kalmış, yıkık bir değirmen vardı; yanına saman balyaları yığılmıştı. Olağanüstü hava koşulları yüzünden samanlar bozulmuş ve çürümeye terk edilmişti. A9 otoyolunda giden sürücüler açısından bakılırsa biraz yıkıntı ve saman dışında görülecek bir şey yoktu. Bir kilometre ötedeki çiftlik evi açısından bakılırsa orada yalnızca çiftçiyi temizlemesi pahalıya mal olacak çürümüş bitkileri hatırlamaktan kurtaran bir grup ağaç vardı. Ağaçlar ve

değirmenin arasındaki alanda da yalnızca izinsiz girildiğinde görülebilecek şekilde Pennington'un karavanı duruyordu.

Isserley'in tahmin ettiğinden çok daha lüks bir arabaydı. Paslı, yola çıkmayacak kadar yıpranmış, belki koyu mavi renkli, yan tarafında solmuş yazılar olan bir şey gözünde canlandırmıştı Isserley. Ama parlak krem rengiydi, cilalı krom ve gıcır gıcır siyah plastik kaplıydı; Donny'nin Tamirhanesi'nin vitrinindeki yepyeni karavanlar gibiydi.

Aracın parlak gövdesinin içinde Pennington'un tutsak köpeği koltuktan koltuğa atlıyor, çılgınca havlıyordu. Isserley, hayvanın ciğerleri sökülürcesine bağırdığını görebiliyordu, ama kapalı camların ardından sesi cılız ve kısık geliyordu; yakından kuru gürültü gibiydi ama gecenin ıssızlığında bile uzaktan duyulacağından şüphe etti.

"Aferin oğlum," dedi, karavanın merdivenlerini çıkarken.

Karavanın yan kapısını Pennington'un anahtarlarıyla açarken, Isserley'in aklına korkmak gelmedi bile. Köpek ya kaçacak ya da ona saldıracaktı; o yüzden ya onu uzaklara doğru koştururken seyredecek ya da öldürmek zorunda kalacaktı. Her iki durumda da vicdanı temiz olacaktı.

Kapıyı açınca köpek, egzoz gazının geri tepmesi gibi bir hızla dışarı fırladı. Çimenlere neredeyse takla atarak indi, sonra hızla ürperip sıçrayarak Isserley'e doğru döndü. Hayvan formundaki Amlis'in minyatür hâli gibi simsiyah ve bembeyazdı; ona kızgın ve kafası karışık bir ifadeyle baktı, koyu renk alnının tüylerini kırıştırarak kaşlarını çattı.

Isserley karavanın kapısını açık bırakıp A9 otoyoluna doğru geri yürüdü. Köpek, Isserley'in kalçalarından aşağı bir elbise gibi sarkan Pennington'un kazağını koklayarak onu takip ettiği zaman pek de şaşırmadı. Köpeğin burnu durmadan kalçasını itekliyordu; sonra ıslak diliyle bir elini yaladığını hissetti. Tiksintiyle inleyip

teslim olmuş gibi iki kolunu da havaya kaldırdı ve arabaya doğru hızla ilerledi.

Burnunu arabanın kapısına sıkıştırmadığından emin olmaya çalışırken Pennington'un köpeği bir kere daha elini yalamayı başardı. Isserley motoru çalıştırırken köpek de bir şey anlamadan camdan içeri ona doğru baktı.

"Artık kendi başınasın köpekçik," dedi Isserley, köpeğin onunla ortak bir dili olmadığının elbette farkındaydı.

Sonra köpeği yolun kenarında otururken bırakıp arabayı sürdü.

Eve dönüş yolunda Isserley kendini, gece boyunca hayatının geri kalanıyla ne yapacağını düşündüğü şeylerin aynısına kafa yorarken buldu.

Tabii ki cesaretini ne kadar toplayacağı ya da fiziksel acıya dayanmaya ne kadar istekli olduğuna bağlı olarak seçebileceği pek çok yol vardı. Her bir plan kendine özgü tatlı ödüller vaat ediyor, aynı zamanda korkutucu sonuçları da beraberinde getiriyordu. Ama Isserley bir geleceği diğerine karşı tartmaktan yorulmuş, buna gereğinden fazla kafa yormuştu.

Artık içgüdülerinin karar verme vakti gelmişti. Parmaklarının kontrol düğmeleri üzerinde gezinmesine izin verecek, eğer bir kolu indirecek olurlarsa da... eh, o zaman öyle olacaktı.

Birkaç dakika içinde, üzerinde *B9175: Portmahomack ve Sahil Köyleri* yazan yol tabelasına yaklaşmıştı. Dikiz aynasından yolun ilerisini kontrol etti: her iki yönde de onu arkadan ittirecek ya da geride bırakacak kimse yoktu. Parmakları sinyal kolunun üzerinde dolaştı. Ayağı gaz pedalının üzerinde sanki tutulup kalmıştı. Yol tabelası bir anda geride kaldı, ağaçlar yol sapağını yuttu, Isserley ise hâlâ kuzeye doğru sürüyordu arabayı. Karar verilmişti. Ablach Çiftliği'ni bir daha asla görmeyecekti.

Bir süre sonra, hâlâ kuzeye doğru giderken Isserley arabasını Dornoch Köprüsü yönüne çevirdi ve bir anda karnında mide bulantısı gibi bir duygu hissetti. Bu açlık değildi, ki kesinlikle bu da vardı. Hissettiği şey kötü bir şey olacağı duygusuydu. Diğer tarafta onu bekleyen bir şey vardı.

Köprünün ortasında arabayı kenara, turistler için yapılmış park alanına çekti. Korkulukların arkasından parıldayan koya bakan, fokları ya da yunusları görmek için dürbünü hazırda bir turist vardı zaten. Isserley adamın lüks karavanının arkasında arabasını durdurdu ve dikkatlice kapısını açtı. Turist dönüp selam verdi. Obezdi ve kısa boyluydu, bacaklarıysa incecikti ve uzundu: kesinlikle seviyeyi tutturamazdı.

"Merhaba." Gözlerini güneşe karşı kısarak el salladı.

"Merhaba," diye cevapladı Isserley, arabasının arkasından. Adamın olduğu yerde kalacağından emin olunca arkasını dönüp köprü boyunca anakaraya doğru baktı. Bir elini yüzüne siper yaptı, gözlüklerini çıkarıp iri gözlerini uzağa çevirdi ve kavşakta yığılmış gibi görünen trafiğe odakladı. Araçlar sanki Clashmore ve Dornoch yolları arasında kararsız kalmışlar, bir koyun sürüsü gibi duraksayarak hareket ediyorlardı.

Sonra araçların arasında inip çıkan ve kıvrılarak giden polis başlıklarını fark etti.

Isserley arabasına geri dönüp hareket ettirdi. Tahmin ettiğinden daha fazla beceri ve cesaretle köprünün ortasında U dönüşü yaptı; bu kuşkusuz yasak bir hareketti, ama uzaktaki ufacık polisler onu takip edebilecek durumda değildiler. Omzunun üzerinden korkulukların kenarında duran turisti yoklamak için baktı: uzaklaşırken adam ona hayret içinde bakıyor ama dürbününü kullanmıyordu, o yüzden büyük ihtimalle onun dış görünüşüne dikkat etmeye ya da arabasının plaka numarasını aklında tutmaya çalışmıyordu.

Eve gitmek istiyorum, diye düşündü, ama kararını vermişti: artık bir evi yoktu.

Birkaç dakika sonra konuyu tekrar düşünmenin cazibesini görmezden gelip Tain'i de geçerek güneye doğru arabayı sürüyordu. Eğer A9 otoyolundan sapmak ve kasabanın içinden geçmek istese diğer taraftan çıkıp farklı bir yol izleyerek Portmahomack'a –ve Ablach Çiftliği'ne– gidebilirdi. Ama Ablach Çiftliği onun için bitmişti. Eğer malları teslim etmezse Vess Şirketi ona sahip çıkmazdı, bunu biliyordu; hem iyi kalpliliğinden ona ev ve yiyecek de vermezdi.

Amlis'e gelince, geri döneceğini söylemişti... ama onun gibiler verdikleri sözlerde fazlasıyla bonkör olurlardı hep, değil mi? Sınıflandırma yaşına yaklaşırken onu koruyacaklarına söz veren bütün o adamlara ne demeliydi? "Yeni Topraklar? Senin gibi güzel bir kız? Hele bir denesinler, Isserley, babamla konuşurum." Hepsi de şımarık gösteriş meraklısıydılar. Siktirsinler. Hepsi de siktirip gitsinler.

Bu dünya tarafından baştan çıkarılmak çok kolay olurdu, demişti Amlis, koluna dokunduğu zaman. Bu dünya çok, çok güzel. Ne demek istemişti? Acaba *onun da* güzel olduğunu kastediyor *olabilir miydi*? Yoksa neden o anda ona dokunmuştu ki? Parmakları... Ama hayır, tabii ki bunu demek istememişti. Yanında terleyerek oturan çarpık bir sakat varken okyanusu ve karlı bir gökyüzünü ilk defa görüyordu. Yaralı derisinin cazibesi çıplak yeni bir dünyayla pek de yarışamazdı, değil mi?

Kalbinde bir sancı vardı. Ablach sahilini özlemeye başlamıştı bile. Bir önceki gece evinin boş odalarını dolaşarak geçirdiği onca zamanı orada, suyun ay ışığıyla aydınlanmış kıyısında ya da kayalıklar boyunca yürüyerek geçirebilirdi. Ama o zaman bile hoşça kal demenin işleri sadece daha da güçleştireceğini biliyor olurdu.

Evinin odalarını adımlarken aklından geçen, gerçekleşmesi olanaksız gelecek seçeneklerinden biri de Ablach sahilinde bir mağaranın içinde yaşamaktı. Klostrofobisi yüzünden asla keşfede-

mediği birçok mağara vardı orada; aslında mağarada yaşamaktaki sorunu da tam olarak buydu.

Sahilde taştan bir de kulübe vardı ('balıkçı barınağı' demişti bir zamanlar Esswis bunun için, her şeyi bilen adam havasıyla). Kapıları o kadar eskimiş ve çürümüştü ki rüzgarda perde gibi dalgalanıyorlardı; penceresiz duvarlarından içerisi zift ve kokuşmuş koyun bokuyla pislik içindeydi. Yine de orada yaşamaktaki ana sorun, yere vidalanmış koca bir makine, kayıkları kıyıya çekmeye yarayan bir inek büyüklüğünde dökme demirden bir aletti. Elbette ki artık kullanılmıyor olabilirdi, ama buna emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Eğer çıplak bir halde kulübenin bir köşesinde yayılmış uyuyorken birdenbire içeri bir tekne dolusu balıkçı girerse büyük sorun çıkardı.

Ablach kayalıklarında bir yerde kendine ufak bir ev yapmayı da düşünmüştü; dallardan, denizden çıkan odunlardan ve belki de kıyıya vurduğunu sıklıkla gördüğü yamulmuş büyük teneke plakalardan yapabilirdi evi. Ama çiftlikte bir başka yapı daha türerse Esswis kesinlikle fark ederdi; özellikle de Isserley ortadan kaybolmuşsa ve Esswis de onu arıyorsa. Hem Vess Şirketi onun kaçtığını öğrenir öğrenmez Esswis'in yapmakla görevlendirileceği şey bu olurdu.

Isserley polisi hatırlayıp kaşlarını çattı. Polisin onu durdurmasını göze alamazdı, çünkü arabası tarihi geçmiş vergi etiketleriyle bezeliydi ve ehliyeti filan da yoktu. Saklanacak bir yer bulmalı ve bir süre arabasını kullanmamalıydı. Çok zor bir şey değildi bu, kolay olacaktı. Zaten artık A9 otoyoluna mecbur değildi, fazla trafiğin olmadığı ve el değmemiş ormanın içinden giden sapa yolları keşfedebilirdi. Bir sülün gibi ağaçların içinde kaybolurdu.

Üç gün sonra Isserley cinsel rahatlamayla rüyadan uyandığında avcunda sıkı sıkı tüyler tutuyordu. Elinde tuttuğu şey, arabasının arka koltuğunda başının altına yastık yaptığı anorağın kapü-

şonuydu. Kendını o kadar rahatsız hissediyordu, ama yine de o kadar orgazm hayaliyle doluydu ki kahkaha atmak istedi.

Arabası bir gölün kıyısında, eğreltiotlarıyla kaplı bir gölgeliğin altında duruyordu. Bazı pencerelere dalların uçları bile değiyordu; küçük kuşlar arabanın tepesinden ağaçlara, sonra tekrar arabanın üzerine sıçrıyorlar, hassas pençeleri metalin üzerinde tıpır tıpır sesler çıkarıyordu. Görünmeyen yaratıklar, muhtemelen ördekler ya da kuğular, hemen yakındaki gelgitsiz sularda, özellikle de akşama doğru hışırtılı sesler çıkarıyorlardı. Tepede, üzerindeki örtü o kadar kalındı ki kar yağdığında asla yere ulaşmazdı; ayrıca gölden yansıyan ışık, ağaçların arasından sızandan fazlaydı.

Sonuçta bu gölgelik saklanmak için o kadar iyi bir yerdi ki birkaç gün önce Isserley ilk geldiği zaman orada bir başka araba daha bulmuştu. Neyse ki içinde kimse yoktu. Ancak bir araba iskeletiydi. içi bomboş, tekerleksiz, her tarafı paslanıp ormanın rengini almış, yosunla kaplanmıştı. Isserley bu fazladan kamuflajdan da faydalanarak kendi arabasını onun yanına park etti.

İlk gecenin zor geçtiği yadsınamazdı. Arabanın arka koltuğu ondan yalnızca birkaç santim daha küçüktü, ama o birkaç santim vücudunun ihtiyaçları için çok önem taşıyordu. Ama hayattaydı, sonraki iki akşam az farkla da olsa daha iyi geçmişti.

Arabasında uyumak istememişti, ama yaşayacak başka bir yer bulana kadar başka bir seçeneği yoktu. Herhangi bir çayırda kıvrılıp yıldızların altında uyuma düşüncesi çok romantik ve asice geliyordu, ama içten içe omurgasının ertesi gün onu bunun için cezalandıracağını biliyordu. Bir yatağa ya da en azından üzerinde yatacağı yumuşak bir şeye ihtiyacı vardı. Arabasının arka koltuğu en azından döşek gibi ve yumuşaktı. Eğer bir sabah gerçekten başı dertte uyanırsa kendini ön koltukların başlıklarına tutunarak kaldırabilirdi.

Eğer dünyada dilediği herhangi bir yeri seçebilse uyumak için ideal yer, en mükemmel ev, terk edilmiş bir deniz feneri olurdu.

Ama hiç terk edilmiş deniz feneri var mıydı? Öyle olmasını umdu. Açık denizin hemen yanında, tam kıyıda dururlar, kuleleri neredeyse bulutlara kadar uzanırdı. Kendini orada, tam tepede, dört bir tarafında güneş doğar doğmaz ışığı içeri alan pencerelerle yumuşak bir döşeğin üzerinde uyurken hayal edebiliyordu.

Şu anda gözlerden uzak duruyor ve gittikçe açlıktan zayıf düşüyordu. Bugün gerçekten de bir şeyler yemeliydi; evvelki akşam tarlanın birinden çaldığı çiğ şalgamdan daha besleyici bir şeyler.

Egzersizlerini yapar yapmaz gölün sığlık yerinde buz gibi suya girip yıkandı. Sonra parıldayan suda şampuanı köpürterek, bir elinde ayna, diğer elinde jilet tıraş oldu. Şampuanın gölde yaşayan canlılara bir zarar vermeyeceğini umudu. Birkaç damla kimyasal sabunun bu kadar geniş ve temiz bir su kütlesine fazla etkisi olmazdı, değil mi?

Çiftlikten ayrıldıktan sonraki ilk sıcak yemeği için geçmişte benzin aldığı bir servis istasyonuna gitti arabayla.

Günün birinde korkularını yenebilir ve gerçekten de büyük bir şehre gidip arabasını yüzlerce diğer arabanın arasına park edebilir, yemek almak istedikleri zaman vodsellerin yaptığı gibi bir süpermarkete girebilirdi. O gün henüz çok uzaktaydı. Daha geçenlerde Aberdeen'e giden A96 otoyolunun yanındaki dev bir Tesco süpermarketin önünden geçmiş, içeri girmeye cesaret edip edemeyeceğini merak etmişti. Süpermarket yola o kadar yakındı ki, renkli camlı kapısından içerisini neredeyse görebiliyordu. Televizyonda gördüğü her şey herhalde bu büyük beton binanın içine tıkıştırılmıştı, bir grup istilacı vodsel de en kaliteli lokmalar için birbirini çekiştiriyor, itişip kakışıyordu. Hayır, buna henüz hazır değildi.

Benzinciden yirmi poundluk benzin aldı. Ayrıca '**Mutlu Mide'nin**[ω] **Yol Kenarı Lokantası**' olarak etiketlenmiş metal ve plastik vitrinden paketlenmiş et yemeği seçti. Üç seçeneği vardı: Sosisli Sandviç, Tavuklu Börek, Biftek Burger. Her biri beyaz kağı-

da sarılmıştı, o yüzden içindekileri göremiyordu. Tavuklu böreği seçti. Televizyonda bifteğin tehlikeli, hatta ölümcül olabileceğini duymuştu. Vodselleri öldürebiliyorsa, ona ne yapabileceğini düşünmek bile istememişti. Sosisli sandviçe* gelince... bir köpeği ölümden kurtarmak için onca zahmete katlandıktan birkaç gün sonra başka bir tanesini yeme fikri biraz garipti.

Kağıt paketi eline alıp mikrodalga fırına koydu, sonra hangi düğmeye basması gerektiğini söyleyen talimatlarını takip etti. Kırk beş saniye sonra tavuklu böreğinin dumanı avcunun içinde tütüyordu.

Kırk beş dakika sonra ise Saltburn'de bir park alanının arkasındaki çimenlere çökmüş, kusmaya çalışıyordu. Ağzı kocaman açık, dilinin ucundan tükürükleri akıyordu, ama sonunda kusmuk boğazından yukarı doğru yükselince ağzı yerine burnuna doğru gitti ve büzülmüş burun deliklerinden dışarı gazozlu et suyu gibi püskürerek kabarcıklar halinde dışarı çıktı. Bir dakika boyunca boğularak öleceğini ya da kusmuğun içini yakarak gözyaşı kanallarına gideceğini ve gözlerinden dışarı damlayacağını sandı. Ama bunlar panik durumunda yapılan kuruntulardı ve kasılmalar çok geçmeden sona erdi.

Her şey bitince, Isserley titreyen ellerle büyük bir şişe Aqua Viva nın –görünüşe göre suydu bu– kapağını çevirerek açtı. Tavuklu börekle aynı zamanda almıştı suyu, yabancı etin midesine dokunma ihtimaline karşı. Öyle olacağını da kuvvetle tahmin etmiş, ama yine de bir şans vermişti. Bir sorun çıkmadan ne yiyebileceği bilmecesi bir günde çözülebilecek bir şey değildi. Vücudunun neyi kaldırabileceğini deneyip yanılarak öğrenecekti. Bu sırada, şişenin ucundaki plastik çıkıntıyı emerek rahatlatıcı berrak suyu yudumladı.

Açlıktan ölmezdi. Tarlalarda yetişen patatesler, koyunlar için etrafa yayılmış şalgamlar, ağaçlarda elmalar vardı. Bunların hep-

* İngilizcesi "Sıcak Köpek" anlamına gelen "hotdog" (ç.n.)

si insan tüketimi için son derece uygundu, Ablach Çiftliği'ndeki adamlar her gün yemek salonunda bunu kanıtlıyordu. Bunlar yeterli değildi, ama hayatta kalabilirdi. Zamanla, şimdi hayal bile edemediği ve ona çocukluğunun lezzetlerini hatırlatacak, kendini rahatlamış, doymuş ve bütün hissettirecek yiyecekler keşfedecekti.

Hepsi de orada bir yerdeydi, buna emindi.

Isserley ormanın içinden dar yol boyunca gölün yanındaki gölgeliğe doğru arabasını sürerken, yolun ilerisinde ona durması için abartılı el kol hareketleri yapan bir vodsel görünce paniğe kapıldı. Polis memuru değildi, otostopçuydu, ama çok telaşlı görünüyordu, neredeyse yolun ortasında dans ediyor gibiydi. Isserley ondan kaçınmak için direksiyonu kırdı, ama adam arabanın önüne sıçrayıp kollarını kocaman açınca birden frene basıp durmak zorunda kaldı.

İri yarı bir tipti, gençti ve deri ceketinin altındaki kasları mükemmeldi, ama vahşi bir yüzü vardı.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" diye bağırdı ağır bir İskoç aksanıyla, avuçlarını arabanın kaportasına vurarak yalvaran bir bakışla gözlerini ona dikti. "Ama seni durdurmak zorundaydım!"

"Lütfen yoldan çekil!" diye bağırdı Isserley camın arkasından, tehditkar bir şekilde motora gaz vererek. "Otostopçuları almıyorum!"

"Kız arkadaşım doğum yapacak!" diye haykırdı adam, kalın kolunu ormanın ötesindeki görünmez bir noktaya doğru sallayarak.

"N'olur! İki yüz elli kilometre yol geldim, daha on kilometre yolum var!"

"Sana yardım edemem!" diye bağırdı Isserley.

"Tanrı aşkına!" diye suratını buruşturdu ve eliyle alnına vurdu. "Sana elimi bile sürmeyeceğim. Sadece oturacağım! İstersen beni bağla, istersen boğazıma bıçak daya, ne yaparsan yap umurumda değil; kız arkadaşım doğum yapacak! Baba olacağım!"

Gitmesine izin vermeyeceği belliydi, o yüzden yan kapıyı açıp arabaya binmesine izin verdi.

"Sağ ol," dedi utangaç utangaç. "Çok iyisin."

Haydi Shona, diye düşünüyordu. Dayan Shona.

Isserley cevap vermedi, ama vitesten garip sesler çıkartıp arabayı sıçratarak hareket ettirdi. On kilometre sonra ondan kurtulabilirdi. Hem eğer kendisi konuşmazsa belki o da konuşmazdı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam sana," dedi adam bir kaç saniye sonra boğuk bir sesle.

"Önemli değil," dedi Isserley, dikkatlice yolun ilerisine bakarak. "İzin ver sadece arabayı süreyim."

"Onu çok seviyorum," dedi vodsel.

"İyi," dedi Isserley.

"Dün akşam aradı beni, çoktan giyinip kuşanmış, yatağa girmiştim. 'Jimmy, sancım başladı,' dedi. 'Bir hafta erken geliyor. Biliyorum eve gelemezsin, ama sadece bilmeni istedim.' Ben de yataktan fişek gibi fırladım!"

"İyi," dedi Isserley.

Araba her zamanki gibi saatte yetmiş kilometre hızla giderken bir sessizlik oldu. Isserley'e göre bulanık görüntülü ağaçlar, her iki tarafta bir görünüp bir kayboluyordu, ama itiraf etmeliydi ki terk edilmiş yolun ilerisi de durağan görünüyordu.

"Azıcık daha hızlı süremez misin acaba?" diye sordu vodsel sonunda.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Isserley. Yine de ayağını gaz pedalına biraz daha bastırdı. Sonra vodselin dikkatini arabanın hızından başka tarafa çekmek için sordu:

"Bu ilk çocuğun mu?"

"Evet, evet," dedi sevinçle, sonra da derin bir nefes aldı. "Ölümsüzlük."

"Efendim?"

"Çocuklar ölümsüzlük demek, değil mi? Tarih boyunca sonu gelmeyen bir çocuk silsilesi işte. Bence bütün o ölümden sonra yaşam safsatasının bir anlamı yok. Sence var mı?"

Isserley, vodselin ağır İskoç aksanını çözmekte ve bazı kelimeleri anlamakta o kadar zorlanıyordu ki ona tam olarak ne sorduğunu kavrayamadı.

"Bilmiyorum," dedi.

Yine de vodseli durdurmak mümkün değildi. Hassas bir noktaya değinilmişti; gerçi değinen de kendisinden başkası değildi.

"İskoçya Özgür Kilisesi bebeğimin piç olacağını söylüyor," diye şikayet etti, "çünkü kız arkadaşımla evli değiliz. Bu ne demek şimdi? Tarih öncesinden kalma bir fikir, öyle değil mi?"

Isserley bir saniye düşündükten sonra gülümseyerek yenilgiyle başını salladı.

"Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Hangi dine inanıyorsun?" diye sordu vodsel hemen arkasından.

"Benim dinim yok," dedi Isserley.

"Peki ya ailen?"

Isserley bir an için düşündü.

"Benim geldiğim yerde," dedi dikkatlice, "din... artık öldü."

Vodsel hoşgörüyle mırıldandı, sonra ormanın derinliklerine dalarlarken anlaşılmaz vaazına devam etti.

"Ruh göçü çok ilgimi çekiyor," dedi, heyecanını bastırmaya çalışarak. "Kız arkadaşım Shona ona saçma geldiğini söylüyor, ama bence bir anlamı var. Her şeyin bir ruhu vardır ve ruhu yok edemezsin. Ayrıca bir sonraki sefer daha iyisini yapabilmek için bir şansın daha olmalı." Yüksek sesle ve gösterişli bir şekilde, sanki onu da gülmeye davet eder gibi kahkaha attı. "Kim bilir ha? Bir kadın ya da ufak bir hayvan olarak geri gelebilirim dünyaya!"

Küçük bir vadiden aşağıya virajı dönerek hızlanmaya başladılar ve Isserley direksiyonu çevirirken aynı anda frene bastı yavaşça. Hiçbir uyarı vermeden şasideki tıkırtı tekrar başladı, o zamana kadarkinden çok daha yüksek ses çıkartıyordu ve birden araç sarsıldı. Hemen sonra araba eğimin en alçak noktasına ulaştı ve kilitlenmiş tekerlekleri kaygan gri buza temas etti.

Bir rüyada gibi Isserley aracının sanki suyun içine ya da havaya doğru kalkışa geçtiğini ve artık asfalta sürtünmediğini hissetti. İki büyük erkek eli, direksiyondaki kendi ellerinin üzerine kapandı ve hızla çevirmeye yardım etti, ama hiçbir fark olmadı. Araba yolun kıyısından kayarak uçtu ve şiddetle bir ağaca çarptı.

Isserley yalnızca bir saniye için –ya da yalnızca ona öyle gibi gelmişti– bilincini yitirdi. Vodsellere iğneyi batırdıktan sonra her seferinde olduğu gibi ruhu sanki yüksekte bir yerden vücudunun içine geri düşmüştü. Yine de yere inişinin etkisi alışkın olduğundan daha hafif gibiydi. Nefes alış verişi o kadar zorlamıyor, kalbi güm güm atmıyordu. Ormandaki ağaçlar gözlerinin önünde olağanüstü canlıydı, ama sonra hem gözlüklerinin hem de ön camın gitmiş olduğunu fark etti.

Aşağıya baktı. Yeşil kadife pantolonunun üzerine cam kırıkları serpilmiş, kumaş koyu renk kanı tamamen emmişti ve çarpık bir metal parça dizlerının olması gereken yerin hepsini kaplıyordu. Çok az acı hissediyordu; bunun omurgası parçalandığı için olduğunu tahmin etti. Direksiyonun hilal biçimindeki uçları göğüslerine saplanmış, gövdesine zarar vermemişti. Ama boynu yıllardır hissettiğinden çok daha iyi hissediyordu; bunu fark etmesi kendini kaybederek kahkaha ve hüzünle hıçkırığa boğulmasına yol açtı. Göğsüyle Pennington'un kazağı arasına sıkışmış ılık ve jelatinimsi bir şey vücudundan aşağıya, kucağına doğru aktı. İğrenti ve korkuyla içi titredi.

Vodsel artık yanında değildi. Ön camdan dışarı fırlamıştı. Isserley oturduğu yerden onu göremiyordu.

Pantolonunun yırtık paçalarından birisi dalgalanıp kanat çırpma sesi çıkarmaya başlamıştı. Isserley midesinin bulandığını hissediyordu ama diğer tarafa bakmayı başardı. İkpatua iğnelerinin yolcu koltuğunun döşemesinden fırladıklarını fark etti. Bozulmuşlardı. Saçma olduğunu bilmesine rağmen iğnelerin geri girmesi için koltuğun kenarını kana bulanmış yumruğuyla kuvvetsizce yumrukladı. İğneler geri girmiyordu.

Birdenbire arka tarafta bir yerlerde bir arabanın tiz bir sesle fren yaparak durduğunu duydu. Kapısı çarparak kapandı. Ayak sesleriyle birlikte çakıl taşları etrafa saçıldı.

Isserley düşünmeden torpido gözüne uzandı, eline gelen ilk gözlüğü aldı ve gözüne taktı. Birden yarı yarıya körleşmişti: gözlüklerin mercekleri gerçekti elbette, düz cam değildi.

Bir gölge ona doğru yaklaşıp bir zamanlar yan camın olduğu yere doğru eğildi; bulanık pembe bir boyun, parlak sarı giysiler ve koyu renk saçlardan bir halesi olan ufak bir gölgeydi.

"İyi misiniz?" diye sordu titrek bir dişi sesi.

Isserley elinde olmadan güldü ve akan burnunu çekip bileğine sildi. Ama gözlüğün camı yüzünden kolunun yamuk bir şekilde büyümüş halini görünce ve yanağına değen yünün verdiği yabancı hisle irkilip biraz geri çekildi.

"Hareket etmeyin," dedi dişi sesi, kendini toparlayıp. "Gidip yardım çağıracağım. Olduğunuz yerde kalın."

Isserley yeniden güldü, bu sefer diğer kadın da onunla birlikte endişeyle güldü.

Bulanık renkler yavaşça Isserley'in görüş alanından çıktı ve arabasının önündeki otların hışırtısını duydu. Sonra kadının sesi tekrar duyuldu, daha yüksek, daha ciddiydi.

"Bu sizin... erkek arkadaşınız mı?" diye seslendi, sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

"Otostopçu," dedi Isserley. "Onu tanımıyordum."

"Yaşıyor," dedi kadın. "Nefes alıyor."

Isserley başını koltuğa yaslayıp derin derin nefes aldı ve vodselin yaşamasıyla ilgili ne hissettiğine karar vermeye çalıştı.

"Lütfen onu da yanınızda götürün," dedi bir an sonra.

"Götüremem," dedi kadın. "Ambulansın gelmesini beklemeliyiz."

"Lütfen, lütfen götürün onu," dedi Isserley, yeşil ve kahverengi bulanıklığa doğru bakıp onu görmeye çalışırken.

"Gerçekten götüremem," diye ısrar etti kadın, artık daha sakindi. "Buyük ihtimalle omurgasından yaralanmıştır. Bir uzmanın bakması lazım."

"Arabamda yangın çıkacak diye endişeleniyorum," dedi Isserley.

"Hayır, çıkmayacak," dedi kadın. "Panik yapmayın, sakin olun. İyi olacaksınız."

"En azından cüzdanını alın," diye yalvardı Isserley. "Kim olduğunu bilmek için."

Otlar yine hışırdadı ve parlak renkler Isserley'in görüş alanına geri girdi. Kadın bir kez daha şoför penceresinin yerindeki boşlukta duruyordu. Sıcak, küçük bir el Isserley'in boynuna dokundu.

"Dinleyin, sizi birkaç dakika için bırakıp telefon arayacağım. Ambulans çağırır çağırmaz geri döneceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," dedi Isserley. Kadın Isserley'in omzunun üstünden eğilip arka koltuktan bir şey alırken bir an için gözünün ucuyla soluk renkli köprücük kemiklerini ve yavruağzı rengi gömleğinin içindeki göğüs kıvrımlarını gördü.

"Mercy Hastanesi çok uzakta değil," diye onu rahatlatmaya çalıştı kadın. "Sizi buradan hemen çıkarırlar."

Isserley sıcak elleri tekrar üzerinde hissetti ve biraz geç de olsa kendi vücudunun buz gibi soğuk olduğunu fark etti. Kadın anorağı onun üzerine örtüyor, kenarlarını omuzlarının arkasına sıkıştırıyordu.

"Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

"Tamam," diye başını salladı Isserley. "Teşekkürler."

Sonra kadın gözden kayboldu ve uzaklaşan arabasının sesi, sessizliğin içinde yok olup gitti.

Isserley gözlükleri çıkarıp kucağına attı ve gözlük cam kırıklarının üzerine düştü. Her şeyin neden hâlâ bulanık olduğunu düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü ve parçalanmış ön camdan dışarısının görüntüsü netleşti.

Isserley Yns'in ikpatua düzeneğini kurarken ön panelin üzerine yerleştirdiği şeye, arabanın esas tasarımına yaptığı diğer küçük değişikliğe, aviir düğmesine baktı. Kazada zarar gördüğü aşikar olan hassas elektrik ve hidrolik bağlantılı ikpatua sisteminin aksine, ön paneldeki düğmeyle aviir tüpü arasındaki bağlantı tek bir sağlam borudan oluşuyor ve yağlı sıvının içine yalnızca yabancı bir maddenin fışkırtılmasını bekliyordu.

Aviir arabasını, onu ve büyük miktarda toprağı havaya uçurup aklın alabileceği en ufak parçalarına ayıracaktı. Patlama, yerde sanki meteor düşmüş kadar büyük ve derin bir krater oluşturacaktı.

Peki ya o? O nereye gidecekti?

Bir zamanlar onu oluşturan atomlar havadaki oksijen ve nitrojenle karışacak ve sonunda yerin dibine gömülmek yerine gökyüzünün bir parçası haline gelecekti: olacaklara böyle bakmalıydı. Ondan artan görünmez kalıntılar zamanla güneşin altındaki harikalarla birleşecekti. Kar yağdığı zaman, onun bir parçası olacak, yavaşça yeryüzüne düşecek, sonra su buharlaştıkça tekrar göğe yükselecekti. Yağmur yağınca denizden karaya kadar uzanan renk tayfının içinde olacaktı. Tarlaların üzerini sisle örtecek, ama yine de yıldızların görüntüsünü kapatmayacaktı. Sonsuza dek yaşayacaktı. Gereken tek şey düğmeye basacak cesareti göstermekti, sonra da aradaki bağlantının bozulmadığını umut etmek.

Titreyen elini ileri doğru uzattı.

"İşte geliyorum," dedi.

Yolda gördüğü yalnızca belirli özelliklere sahip otostopçu erkekleri arabasına alan bir kadın ve olağanüstü Kuzey İskoçya manzaraları eşliğinde gittikçe karmaşıklaşan bir olay örgüsü... Direksiyondaki Isserley her bir otostopçuyla sohbetinde önümüze yeni ipuçları çıkardığı halde başlangıçta net gözüken her şey gittikçe muğlaklaşıyor. Isserley aslında neyin peşinde?

Britanya'nın en saygın ödüllerinden Whitbread finalisti *Derinin Altında*'da, Michel Faber'ın doğayı bir yabancının gözlerinden anlatarak ve insanı kurban sandalyesine oturtarak kurduğu gizemli ağın altında insan-doğa ilişkisine dair çarpıcı bir hiciv yatıyor. *Derinin Altında*, 'insanın' kulağına fısıldadıklarıyla hem insanlık hem de gereğinden fazla kanıksadığı doğa hakkında düşünmeye çağırıyor bizi: İnsanın derisinin altında yatan şeyler hayvanınkinden ne kadar farklı?

ISBN: 978-975-570-627-6
9 789755 706276
20 TL
www.selyayincilik.com